

ABSOLUTIO.fi

ABSOLUTIO	4
Hengitä hetki.	4
Esipuhe	5
Henkilöhistoria	7
1. Lapsuus	7
2. Mielikuvitus ja henkiset kokemukset	10
3. Musiikki	11
4. Päihteet	14
5. Mielentila	17
Paikka ja aika	23
Paikka	23
Aika	24
Asunto	25
Kuvia	27
1. Piirustuksia 1997-98	27
2. Piirustuksia Pariisista	28
3. Valokuvia Pariisista	29
Alustus 1999	30
Tapahtumakertomus	39
Alkuperäiset muistiinpanot	39
Tapahtumien kulku	45
Jälkipuinti	47
Unet	50
Alustus 2000	54
Tapahtumakertomus	56
Tapahtumien kulku	56
1. Ihmisen kokemus	56
2. Itsen katedraali	58
3. Yhteys muihin	66
4. Toden syntyminen	68

5. Aikakehykset	70
6. Heijastuksien heijastus	71
7. Uudet alut	75
A:n kertomus	80
B:n kertomus	82
Jälkipuinti	87
Todellisuuden rakenne	89
Kooste	95
Tapahtumien jälkeen	98
1. Tutkimusapulainen	98
2. Ajasta vapautuminen	100
3. Ihmistodellisuudesta vapautuminen	100
4. Kehoon syntyminen	101
Jälkisanat	103

ABSOLUTIO

Hengitä hetki.

Olet täällä. Mielesi on keskellä, ja todellisuus heijastuu tasoille ympärillesi. Aika virtaa ylöspäin ja tasojen muut risteyskohdat ovat toisia mieliä, jotka elävät kanssasi samassa maailmassa. Meitä erottavat asiat, jotka tekevät meistä erilaisia, luovat näennäisen etäisyyden välillemme.

Voimme olla oudossa kulmassa toisiimme nähden, mutta kun sama tila jaetaan tai milloin ajattelun erot ovat sulautuneet pois voimme kohdata samalla olemassaolon tasolla. Etäisyyksiä ei ole, ja ajan sekä paikan rajoitteet ovat illuusioita.

Tämä kokonaisuus on maailmankaikkeuden luonteeseen sekä inhimillisen kokemuksen perustaan liittyvän tiedon keskeinen risteyskohta.

Esipuhe

Tervetuloa ja kiitos, kun olet täällä.

Minun nimeni on Janne Särkelä ja teen musiikkia nimellä SARANA. Tekemälläni musiikilla ja tällä sivustolla esitetyillä tapahtumilla on yhteys. Musiikkini on ollut yksi ne mahdollistanut tekijä. Tekijöinä ovat olleet myös persoonani, luotettavat matkakumppanini sekä tilaisuuksissa katalyyttinä toimineet psykedeelit. Sivulla esitetään yhdenlainen matkakertomus ja eräs episodi elämästäni pääasiassa ajalta 1996 – 2000.

Tapahtumia oli ainakin kaksi, joista toinen tapahtui vuoden 1999 loppupuolella ja toinen keväällä 2000. Nämä eivät olleet erillisiä tapahtumia, vaan osa prosessia, joka sisälsi unia ja pitkäaikaista valmistelua, kuten mainittu musiikki ja kotini sisustaminen. Kevään 2000 tapahtumassa mukana olivat ystäväni, joita kutsun kirjaimilla A ja B.

Tämä prosessi ei ollut tietoinen tai määrätietoinen, vaan toteutin sitä intuitiivisesti tietämättä, mihin se voisi johtaa. Kuitenkin olin määrätietoinen antautumisessani sille. Seurasin tätä polkua avoimin mielin, pitäen sitä totena, mutta samalla erillisenä muusta elämästäni. Suhtautumiseni tähän oli leikkisä ja utelias.

ψυχή Psyché ‘sielu, mieli’ + δηλείν dēleín ‘ilmetä, tulla näkyväksi’ Psykiatri Humphry Osmond 1956

Sivustollani käsitellään elämäni eri osa-alueita, joilla kokemuksen mahdollistamisessa on voinut olla merkitystä. Vaikka kaikki ne eivät välttämättä liity omaan kokemukseeni, olen koostanut kaiken mahdollisesti liittyvän tiedon. Psykedeelisen kokemuksen käsitteisiin kuuluvat ns. set (sisäiset puitteet) ja setting (ulkoiset puitteet). On hankala sanoa, mistä kaikki alkaa, joten sivusto on osittain myös elämäkerrallinen.

Olen alkanut ymmärtämään, että kokemus oli traumaattinen. Kieltäydyin ottamasta sitä vastaan välttelemällä sen käsittelyä. Ei ole siten mennyt montakaan päivää, ettenkö olisi jollain tavalla ajatellut asiaa. Sivustoni on osa omaa käsittelyprosessiani.

Lisäksi haluan selvittää, onko omalla kokemuksellani yhtymäkohtia muiden kokemuksiin. Voi sanoa, että olen todellisuutta paeten seurannut yhdenlaista harhaa, mutta siinäkin tapauksessa on kiinnostavaa tietää löytyykö siitä yhtymäkohtia muiden kokemuksiin ja mitä ne voisivat olla ja onko niillä jokin merkitys. Vähintään tämä sivusto kertoo yhden ihmisen mielenliikkeistä ja näkökulmasta maailmankaikkeuteen ja siitä syntyneeseen todellisuuteen. Kaikilla on osuutensa totuudesta, ja jokaisen mieli on yhtäläinen osa maailmankaikkeutta. Siitä jää paljon näkymättömäksi ja kokemattomaksi muille ellei sitä jotenkin tuo esille keinoin, jotka ovat aina ajassa ja paikassa mahdollisia.

Absolutio (lat.): Vapautuminen, synninpäästö, anteeksianto

Voisiko luopumalla kaikesta, myös ihmisenä olemisesta ja maailmaan sitoutuneesta tajunnan rakennelmasta eli yksilöstä, välittää tietoa ihmisyyden ja tajunnan mahdollistavasta maailmankaikkeuden osasta?

Läpileikkaako se, mitä koin ja näin, jollain tavalla syvempää inhimillistä kokemisen tasoa, ja onko taustalla yhteistä absoluuttista rakennetta, josta saadaan jaettu varmuus? Tämä voisi johtaa uudenlaiseen ymmärrykseen. Jos ei muuta, niin sivustoni ainakin tarjoaa yhden kulman psykedeelisiin, mutta myös syviin inhimillisiin kokemuksiin.

Esitetyn asian voi lukea ja tulkita monella tavalla. Esitän asian kokonaisvaltaisesti ja rehellisesti pääasiassa subjektiivisena tutkimusdokumenttina ja havaintokertomuksena. Kerron, mitä mielessäni tapahtui, miten se näyttäytyi ulospäin ja miltä minusta tuntui – mitään korostamatta. Jaan havaintojani sekä esittelen piirustuksia ja valokuvia, jotka voivat kertoa mielentiloistani ja tavastani nähdä maailmaa tuona aikana. Sivusto esittelee yhden tahon elämäni monitahokkaasta.

Samaan aikaan vietin arkea: näin ystäviä ja sukulaisia, ulkoilin, kävin tunnollisesti koulua ja niin edespäin... Tässä kuljetaan sisäisessä maailmassani.

Sivuston voi tulkita myös installaationa, jossa yhden kokijan sisäinen maailma ja näkemys maailmasta tulevat näkyväksi. Kun olen koostanut tätä, olen usein miettinyt, olisiko parempi jättää se kokonaan tekemättä. Lopulta kuitenkin ajattelen, että tämän esille tuominen on arvokkaampaa kuin sen piilottaminen.

Sisältöä voi seurata jatkumona, ja jokaisen osion lopussa on aina linkki seuraavaan.

Tässä tarinassa ei tapahdu mitään pahaa, vaikkakin se voi olla jännittävä ja hyvin outo.

Henkilöhistoria

Tämä osio pohjustaa valintojani miksi psykedelia minua kiinnosti sekä miksi toimin tietyllä tavalla – tai paremminkin minkäläisten asioiden olen antanut tapahtua. Lisäksi musiikista ja suhteestani siihen on muutama sananen, koska sillä oli olennainen osuus asioiden kulkuun.

1. Lapsuus
2. Mielikuvitus ja henkiset kokemukset
3. Musiikki
4. Päihteet
5. Mielentila

1. Lapsuus

Kun vanhempani erosivat, otin tietoisesti ja tiedostamattomasti “miehen” roolin perheessämme, johon kuului äitini lisäksi vuotta nuorempi pikkusiskoni. Olin lapsena iloinen ja reipas, mutta myös liioitellusti, koska halusin kaiken olevan hyvin. Eräs varhaisimmista muistoistani n. nelivuotiaana 1980-81 on kovaääninen keskustelu vanhempieni välillä. Samalla tunsin pahaa oloa vatsani seudulla. Mielessäni on sillä hetkellä hyvin vahva ajatus: en halua tätä koskaan. Saatoin etäännyttää itseni negatiivisista tunteista sillä hetkellä, ja kokemus liittyi myös ääneen. Äidin ja isän väliset asiat eivät tulleet minulle näkyviksi, ja vanhempani tekivät parhaansa suojellakseen meitä. Sisäinen turvaverkkoni kasvoi ehjäksi.

Minä 6-7-vuotiaana kaivamassa lumiluoliani ja 9-vuotiaana isältä saamani kaukoputken parissa tutkimassa aurinkoa.

Ensimmäisen kosketukseni musiikkiin tapahtui vanhempieni eron jälkeen 1981, kun olimme muuttamassa äidin ja sisareni kanssa uuteen asuntoon. Kuulin jotain outoa mutta samalla jotain mikä kosketti minua. Se oli jotenkin rikki ja säröllä, mutta siihen kietoutuivat jotkin kauniit taajuudet. Mysteerin vallitessa etsin äänen lähteen, osoitin sitä sormellani ja kysyin äidiltä mikä tämä on. Hän vastasi sen olevan radio. Vaikka luultavasti kuulin vain yhden musiikkikappaleen pätkän, mieleni ei voinut käsittää sitä kokonaisuutena.

Kun olin 5-6 -vuotias, sain sähköiskun pistorasiasta tehdessäni kokeiluja johtimilla. Yritin keittää vettä laittamalla avoimen sähköjohdon pistorasiasta pieneen muoviseen kannuun. Vesi alkoi kuohumaan jännästi ja kokeilin sormella olisiko se lämmintä. Sähköisku tuntui voimakkaana pulsseina pitkin kättäni kolme kertaa. Saman ikäisenä näin unen, jossa leijuin kotini eteiskäytävässä.

Ala-asteella minua kiusattiin monista tuntemattomista syistä, joista yksi kuulemani syy oli liiallinen hymyileminen. Jo päiväkodissa olin huomion kohteena, mutta opin pian, että kaikki eivät välttämättä ole ystäviä ja tunsin pettymystä muihin. En vastustellut tai sanonut mitään takaisin, vaan imin kaiken sisääni kuin musta aukko. Luultavasti tästä kasvoi myöhemmin ajatusleikki, että

pään sisällä olisi oikeasti musta aukko. Myöhemmin unelmoin, että voisin irrottautua kehostani, lentää avaruuteen singulariteetin luokse ja asettaa sen pääni keskelle.

Myöhemmin elämässäni uudella kuulla oli minulle merkitys, ja se näkyi piirtelyissäni mustana ympyränä, joka symboloi myös mustaa aukkoa. Sen voisi ajatella vastaavan Avaruusseikkailu 2001 elokuvan monoliittia. Musta ympyrä edusti polkua eteenpäin; maailmassa oli aina jonkinlainen aukko, josta kulkea. Toisaalta se voisi olla Ihmemaan kaninkolo.

En puhunut lapsena tuntemuksistani äidilleni, vaikka kiusaamisesta kerroin. Oikeastaan en puhunut kenellekään tunteistani kuin vasta paljon myöhemmin elämässä ja pidin kaiken sisälläni osanani tässä maailmassa. Äidilleni puhuin ala-asteikojen tunnemaailmastani vasta yli 40-vuotiaana, kun havahduin miten minussa oli piilotettua aggressiivisuutta. Ala- ja yläasteella pelkäsin joskus mennä kouluun ja ajattelin, että jos vain tein koulutehtävät mitä pitää enkä reagoinut mihinkään, pääsisin helpoimmalla. Etäännytin itseäni muista. Toisaalta muutammat ystävyys-suhteet olivat todella hyviä.

Kotini oli turvallinen paikka, jossa sain olla omissa oloissani, uppoutua leikkimaailmoihini ja toteuttaa itseäni. 8-vuotiaana 1985 sain isältäni lahjaksi C64-tietokoneen, jonka parissa vietin paljon aikaa ja tunsin kuuluvani johonkin joukkoon.

Olin lapsena erittäin kiinnostunut avaruudesta ja avaruushullu. 3-vuotiaana olin suureen ääneen vaatinut vanhemmiltani avaruuskirjaa, ja he löysivät kirjan Auringosta. Kirjan kuvasto on painunut mieleeni ikuisiksi ajoiksi. Myöhemmin ahmin kaiken avaruuteen ja sen tutkimukseen liittyvän tiedon, jota löysin Kuusankosken lähikirjastostani. Tieteisiin tutustuminen teki minusta kirjaviisaan ehkä ärsyttävyyteenkin asti, mutta samalla rakentui minulle peruskäsitys maailmasta, aurinkokunnasta ja avaruudesta. Päiväkotiaikoina kuvittelin miten TV-sarja Galactican alukset laskeutuisivat viereiselle pihalle ja lähtisin niiden mukana avaruuteen. Nykyäänkin kuulun tähtitieteelliseen yhdistykseen Ursaan, johon äitini liitti minut 8-vuotiaana vuonna. Tähdet ja avaruus lehden lisäksi minulle tuli samoilta ajoilta Tiede 2000 -lehti, jonka artikkelit kertoivat minulle aina uutta ja mielenkiintoista tietoa maailmankaikkeudesta.

Kirjastosta löysin avaruuden lisäksi scifin, paranormaalit ilmiöt ja UFOt seikkailukirjojen ja fantasian kautta. Niitä lukiessani koin välillä voimakasta pelkoa ja ajattelin, että ympärilläni saattaa olla avaruusolentoja. Pelko tuli heti kun aloin lukemaan tai jälkikäteen niitä ajatellessani. Mielessäni näin varjomaisia tai valoa hohtavia humanoideja huoneeni ikkunan takana ja välillä kävin nukkumaan peloissani.

Kun olin noin 10-vuotias, huomasin, että leikkikalunani ollut sateenvarjon runko ilman varjoa muistutti kirjoista tuttua radioteleskooppia. Päätin lähettää sen avulla signaalin avaruuteen. Varmistin, että kytkennät olivat turvallisempia kuin edellisellä kerralla ja liitin sateenvarjon rungon pistorasiaan. Olin erittäin vakavissani asiasta. Signaalin oli oltava oikea-aikainen ja suunnattu oikein kohti taivasta tai parhaaksi katsomaani kohtaa. Elokuva E.T. saattoi innoittaa minua tähän. Poltin sulakkeen ja tuntui kuin olisin tehnyt jotain merkittävää. Myöhemmin eräs unelmani toteutui, kun vierailin matkoillani Green Bankin radioteleskoopilla Länsi-Virginiassa.

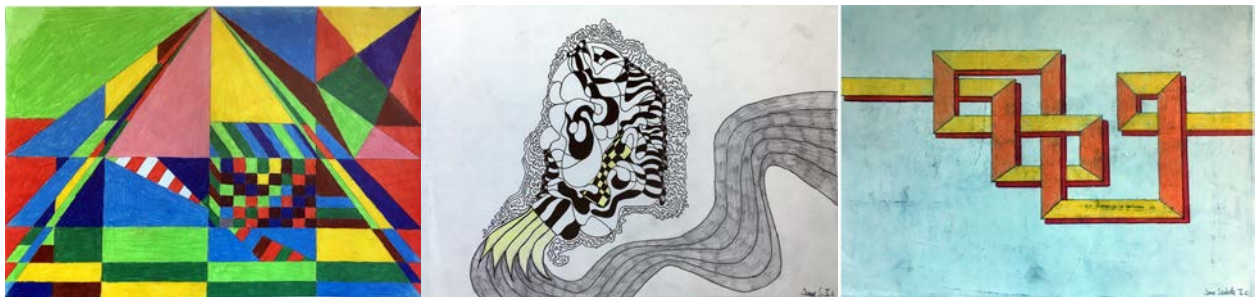
Viidennellä tai kuudennella luokalla 12-13 -vuotiaana pidin koulussa esitelmän kaaosteoriasta. Äitini oli ostanut minulle kirjan nimeltään Kaaos, minkä luin uudestaan ja uudestaan. Kaaosteoriasta mieleeni jäivät fraktaalit ja kaoottista ilmiötä kuvaavat attraktorit – se miten arkisissakin periodisissa tapahtumissa kuten peräkkäisten vesitippojen tai sydämenlyönnin viiveessä vaikuttaa näennäisesti satunnaisen rytmin sisällä oma rytminsä, jolle voi löytyä säännöllisen oloinen kuvaaja. Maailmankaikkeus ei ole satunnainen paikka. Tein samoihin aikoihin kotona äänityksiä kasettinauhurillani ja huomasin niissä soinnikasta huminaa, jota en ollut aiemmin huomannut. Luulin sen liittyvän radiokasettisoittimeen, mutta kesti hetken tajuta, että se tuli läheiseltä paperitehtaalta ja vallitsi kaikkialla kotikaupungissani. Tämän jälkeen en enää osannut olla huomaamatta tätä ääntä. Ymmärsin, että olin tottunut siihen ja tunsin tehneeni löydöksen.

Eräänä pimenevän loppukesän iltana 90-luvun alkupuolella palasimme kotiin ja jäin vielä hetkeksi katsomaan taivaalle, vaikka tähtiä ei näkynytäkään. Kello oli ehkä lähellä yhdeksää illalla. Hetken kuluttua näin jotain todella ihmeellistä, jonka jälkeenpäin tunnistin ilmakehään palavaksi

kantoraketiksi tai vastaavaksi. Se kulki suoraan ylitseni lounaasta koilliseen. Ilmiön maagisuutta korosti sen hiljaisuus, kun se visuaalisesti vaikuttavana ja suhteellisen hitaasti vyöryi taivaalla noin 10 sekunnin ajan. Tuijotin sitä niin hämmästyneenä, etten saanut kutsuttua muita ulos katsomaan sitä, vaikka kotimme ovi oli auki minua odottamassa.

Nuorisolle tarkoitettussa yleisurheilutapahtumassa, Hippokisoissa, hyppäsin pituutta peräkkäisinä vuosina saman verran: 3m 33cm. Mitä ovat sattumat? Kaikki tapahtumat rakentuvat aikaisempien tapahtumien kerrostumien päälle. Tapahtumat eivät ole sattumanvaraisia eikä maailmankaikkeus ole satunnainen paikka, sillä muuten se ei voisi olla pysyvä. Tapahtumien kudelman rakentuu jokaisen haluista ja toimista koko historian ajalta. Olennaista tässä on, että kiinnitin huomiota tällaisiin asioihin. Jokainen rakentaa lopulta oman todellisuutensa.

Vaikka vastustin sitä aluksi ja ulkoisestikin ilmaisin vastahakoisuuttani, äitini löysi minulle harrastuksen Aikidon parissa. En ollut aiemmin kuullut lajista. Siinä on tarkoitus on käyttää vastustajan omaa voimaa vastustajaa vastaan eli käyttää mahdollisimman vähän voimaa halutun lopputuloksen saavuttamiseksi. Harjoitin Aikidoa kahdeksan vuotta ala-asteelta lukion loppuun asti 1996.

Kuvaamataidon tunnilta 1995. En ollut hyvä piirtämään ja tutkin erilaisia geometrioita ja suunnittelematta syntyviä kuvoita. Keskellä on sen sijaan näkemykseni avaruusaluksesta.

Olin hyvin kiltti murrosiässä ja uppouduin peleihin, musiikin tekemiseen ja omiin maailmoihini. Toisaalta tunsin miten olin yhtäkkiä vieraiden keskellä perheeni parissa, ja tämä havahtuminen aiheutti jonkin verran ahdistusta. Sen myötä loin pinnallisen ulkokuoren missä kaikki on hyvin ja kuten ennenkin.

Lukiossa vapauduin paljon, koska kiusaaminen päättyi. Sain maineen outona ihmisenä. Olen kuullut olevani Pääouto, Turisti tai Avaruus-Janne. Maineeni ei haitannut minua, mutta mielestäni en ollut mitenkään outo tai erikoinen. Tunsin itseni hieman ulkopuoliseksi. Lukiossa lopetin myös kiusaamisen, mitä olin harrastanut yhtä henkilöä kohtaan ala-asteelta asti. Kiusaamisen vaivasi minua pitkään, ja muutama vuosi lukion jälkeen lähellä vuosituhannen vaihdetta paljastin tämän A:lle ja kerroin haluavani pyytää anteeksi kyseiseltä henkilöltä. Kesällä samana vuonna, Faces-festivaaleilla, yllättäen tapasin kyseisen henkilön ja sain vihdoin purettua mieltäni sekä saada tietää, että hän oli tehnyt rauhan asian suhteen.

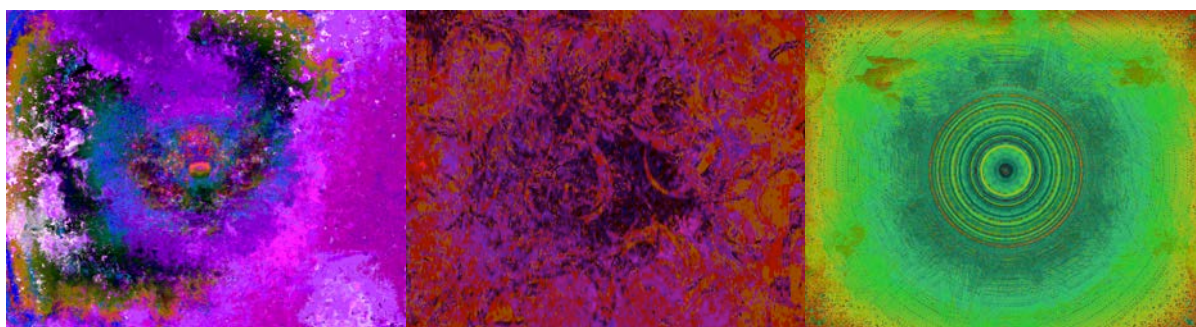
Kun viimeistä kertaa olin astumassa Kuusaan lukion ovesta ulos tunsin yhtäkkiä herääväni 12 vuoden mittaisesta unesta. Tuntemus oli hyvin voimakas ja jäin hämmentyneenä paikoilleni seisomaan. Rakennus tyhjjeni merkityksistä, ja kaikki siteet kouluun katkesivat. Tämä peruuttamaton muutos ja se miten vanha tapa kokea todellisuus jäi taakse, oli yksi osa vastaavien tapahtumien ketjua, johon liittyi myös ensimmäinen kerta, kun tiedostin paperitehtaan äänen. Tunsin, että helpointa oli antautua muutokselle.

Vuonna 1996 muutin Lahteen opiskelemaan mekatroniikan insinööriksi. En ajatellut tulevaisuuttani alalla. Mekatronikka oli linjana ollut vasta kolmas valintani ja putosin siihen, koska tein pääsykokeissa hölmöjä virheitä yksinkertaisissa tehtävissä. Ensisijaisesti hain tietotekniikkalinjalle. Tyydyin mekatronikkaan ja tutustuin siihen. Pääasiassa halusin aloittaa itsenäisen elämän lukion jälkeen ja muuttaa pois Kuusankoskelta. Lahden insinööriopintojen neljän vuoden suurin anti olikin kaikki muu kuin opiskelu, vaikka senkin myötä pääsin tutustumaan mielenkiintoisiin asioihin ja paikkoihin silloin ja myöhemmin. Todelliset päämääräni olivat muualla kaksoiselämässäni.

2. Mielikuvitus ja henkiset kokemukset

Murrosiän kynnyksellä 12-13 -vuotiaana löysin oman mielikuvitukseni, vaikka olin nähnyt kirjoissa kuvatut tapahtumat mielessäni jo kuvina. Huomasin, että pystyin kuvittelemaan itseni eri paikkoihin ja aloin tutkia kotikaupunkiani mielikuvituksen avulla hyvin huolellisesti ja realistisesti. Pian aloin kuvitella asioita, jotka eivät olleet olemassa. Tässä oli mielenkiintoinen rajapinta, jossa annoin kuvien tulla ilman, että yritin aktiivisesti luoda niitä itse. Aloin nähdä paljon värejä ja muotoja ja tulin tietoisesti intuitiosta, joka toimi sitä paremmin, mitä vähemmän yritin kontrolloida sitä. Kun aloitin mielikuvitusharjoituksen, kuvioita oli vain sirpaleina. Pienen satunnaisen ja hallitsemattoman lyhytkestoisen vaiheen jälkeen aloin kuitenkin tunnistaa uusia asioita, mitä en ollut ennen nähnyt, kun päästin tietoisesti irti niiden hallinnasta. Minulle tämä tapahtuu helpoimmin silmät auki, ja mielikuvitukseni korvaa sen, mitä näen silmilläni.

Joskus saatoinkin jäädä tuijottamaan eteeni kesken jonkin tekemisen, kuten vaikkapa syömisen aikana leipä kädessäni, sillä olin ajatuksissani jossain ihan muualla. Jos minulta kysyttiin, mitä ajattelin, en osannut vastata, sillä havaitsemani oli niin paljon.

93-98 tehtyjä kuvia Amigan Deluxe Paintilla

Ruokin mielikuvitustani erilaisilla termeillä kuten planeetta, ja näinkin planeetan ja mitä lähemmäs sitä kuljin siellä näkyi myös sen asukkaita. En päättänyt, millaisia mielikuvia syntyi, vaan annoin mielikuvitukselleni yleisiä vihjeitä ja tarkkailin, mitä tapahtui. Tämänkaltaisia matkoja tein usein, ja keskeistä oli säilyttää tietty näkökulma sekä itseäni että mielikuvitukseeni, sillä suoraan katsomalla asiat näyttivät jollain tapaa epäselvemmiltä. Tämä virta tuntui ja tuntuu edelleen minusta riippumattomalta. Unelmani oli laite, joka voisi muuttaa mielikuvitukseni näkyväksi ja koettavaksi kaikille. Zen-meditaatioharjoituksissa ja yhdellä ohjatulla shamaanisessioilla olen tähän tutustunut järjestelmällisimmin. Mielikuvat ja asiat täyttävät näkökenttäni. Mielikuvitus oli minulle oma paikka. Muu maailma ja omat maailmani eriytyivät ja elin monenlaisissa todellisuuksissa. Roolipelien pelaaminen auttoi tässä ja eläydyin syvästi tarinoin mukaan. Lukion aikana johdin lisäksi Paranoia-roolipelisessioita, ja samaistuin hyvin keskeisen vainoharhaisen tietokoneen rooliin.

Samoihin aikoihin aloin kokea unihalvaustiloja, joiden yhteydessä näin tyypillisiä varjohahmoja. Aluksi unihalvaustilat pelottivat minua niin paljon, että pakotin itseni hereille muutaman kerran. Kuitenkin kun kokemus toistui useita kertoja, päätin kokeilla, mitä tapahtuisi, jos antaisin kehoni hoitaa tilanteen ilman vastarintaa, vaikka tuntuisi siltä, että en voisi hengittää. Kokemus oli jännittävä, mutta huomasin, että kehoni tiesi tarkalleen, mitä tehdä, eikä minulla ollut syytä huoleen.

Opin, että unihalvaustilassa olin olemassa oman henkikehoni tasolla, joka pystyi liikkumaan fyysisen kehoni rajoista riippumatta. Lisäksi aistikokemukset ulkoisesta maailmasta tuntuivat jollain tavalla voimakkaammilta ja intensiivisemmiltä. Eräs kokemus oli sellainen, että näin siskoni ja äitini syömässä aamupalaa keittiössä, ja katseeni zoomautui heitä päin useita metrejä. Tässä näyssä huoneeni ovi oli todellisuudesta poiketen hieman raollaan, koska muuten en olisi nähnyt keittiöön nukkumapaikastani.

Vaikka monet pelkäävät unihalvaustiloja, olen oppinut, että niitä voi käyttää hyödyksi. En yrittänyt unohtaa lapsuuden ja nuoruuden kokemuksiani. Tunsin olevani osa jonkinlaista salaisuutta, josta ei ollut paljoakaan tietoa saatavilla, mikä rohkaisi minua tutkimaan lisää omia kokemuksiani.

Teini-iän kynnyksellä koin merkityksellisen unen mökillämme Rovaniemellä Lapissa kesällä. Heräsin keskiyöllä valoisaan kesäyöhön, jossa kaikki näytti todelliselta. Mökin ovi oli sänkyni jalkopään vasemmalla puolella ja hieman raollaan. Kaikki oli paikoillaan ja tuntui tutulta. Huomioni kiinnittyi 200-vuotta vanhan sängyn puisen päädyn yli kurkistavaan kettuun, joka piti kypäliään sen yli ja katsoi minua suoraan silmiin. Katseemme yhtyivät ja tunsin kuinka alan nousta istuma-asentoon lantiosta taipuen, ilman voimaa käyttäen. Ketun katse veti minut ylös ja katseemme lukittuivat toisiinsa. Hetken istuttuani vaivuin takaisin makuuasentoon ja katseidemme yhteys katkesi. Tunsin epävarmuutta ja surua yhteyden menetyksestä, joka tuntui lopulliselta. Lähemmäs patjaa laskeutuessa ylävartalon tuntui kiertyvän oikealle. Huomaan silmäkulmastani oman nukkuvan kehoni sängyllä. Hienovaraisesti pakotettuna palasin sen asentoon ja tunsin käteni siirtyvän samaan asentoon kuin nukkuvan kehoni kätet ja pääni kääntyvän kohti oikealla kyljellä makaavan kehoni pään asentoa. Laskeutumisen aikana tunsin kihelmöintiä, joka nousi selkärankaan pitkin kohti päälakea, ja korkeimmillaan kihelmöinti oli päälaelani, kun asennot täsmäsivät. Samalla uni päättyi.

Myöhemmin opin miten tällä kihelmöinnillä on nimi: kundalini. Ja vielä paljon myöhemmin, kun olin oppinut termin henkieläin ja ajattelin, että kettu voisi minulle olla sellainen, tutustuin siihen erään shamaanituttuni kirjasta. Ketun yhteydessä juurikin mainittiin ketun kohdalla kundalini. Unikokemukseni oli eräänlainen herääminen ja samanaikaisesti nukahtaminen.

En kuitenkaan aktiivisesti hakeutunut tutkimaan tätä ulottuvuutta tai liittynyt tiettyihin piireihin, vaan elin tavallista elämää. Tämä kaksijakoisuus harmitti minua ja ajattelin, että en ole uskaltanut tehdä muutosta. Tunsin jääneeni jälkeen jonkinlaisessa tarinassa, joka avautui minulle hitaammin kuin muille. Tämä opetti minulle kärsivällisyyttä. Vaikka syvällä sisimmässäni tiedostin rajattomuuden, halusin että asiat edistyisivät nopeammin. Toisaalta, vaikka olin avuton tekemään muutoksia, luotin siihen, että minun on annettava polun avautua minulle ja kulkea sitä pitkin.

Yläasteella 14-16 -vuotiaana minulla oli vaikeuksia sopeutua, ja aloin miettiä asioita kuten mikä on oikea puherytmi. Puhuin todella nopeasti, koska yritin sanoa päähäni tulleita ajatuksia yhdellä kertaa välittömästi. Toisaalta ajattelin, että kukaan ei jaksa odottaa, jos puhun hitaasti. Minun näkökulmastani hitaasti puhuminen olisi varmaankin ollut normaali puhenopeus. Kun joku sitten vähän kiusatakseni imitoi puhettani, tulin siitä epämiellyttävän itsetietoiseksi. A tuntui olevan ainoa, joka ymmärsi mitä yritin sanoa, ja reagoin voimakkaasti siihen, että joku kuunteli minua. Lyriikka kiinnosti minua vähän, ja enemmän kiinnostuin rytmistä, väristä ja soinnista.

Lukioaikoina koin keskellä arkea vähintään kolme mielenkiintoista kokemusta, joissa tunsin vajoavani maailmasta taaksepäin. Havainnot tulivat pienen etäisyyden päästä, ja niitä oli ehkä yksi kerta vuodessa. Parin kerran jälkeen jo odotin mielenkiinnolla seuraavaa kokemusta. Yhden tapauksen muistan erityisen selvästi: olin menossa A:n luo, mutta siellä oli paljon muitakin paikalla sillä hetkellä, ja kaikki kiinnittivät huomionsa minuun. Yhtäkkiä tunsin pienen säikähdysten, ja todellisuus tuntui olevan metrin päässä minusta. Aistimukset tulivat pienen verhon takaa kaukaisuudesta, ja tuntui kihelmöintiä ja kutinaa, joka asettui minun ja maailman väliin. Kaikki näkemäni pieneeni eteeni ja sen ympärillä oli mustaa. Kokemuksen ajan olin aina hyvin hämmästynyt enkä kyennyt kertomaan tuntemuksistani. Tilanteet kestivät pari sekuntia. Myöhemmin elämässäni huomasin, että tämän tunteen kaltaisia kokemuksia liittyy jollain lailla äkkiänsäisiin ja yllättäviin ääniin, jotka saavat mieleeni tulvahtamaan sinistä väriä. 2010-luvulla koin migreeniauran kolmesta neljään kertaan vuodessa ilman särkyä. Mainitsen tämän, koska se voi kertoa jotain edeltävästä tilastani. Tapahtumat eivät ole mysteerisiä, tai oikeastaan mikään tapahtuma ei ole lopulta mysteerinen. Olennaista on minkälaisen tarinan niistä itselleen kertoo.

3. Musiikki

Voitin vuonna 1990 Mikrobitin arvonnassa Amiga 500 -tietokoneen noin 1600 osallistujan joukosta. Aloin käyttää konetta pian musiikin tekemiseen, jota olin jo aloitellut C64:llä. Koneiden maailma vetosi minuun, sillä niissä oli järkeä ja ne tekivät sen, mitä halusin. Lisäksi niiden avulla pystyi elämään arkitodellisuuden ulkopuolella. Vaikka en tiennyt musiikista paljoa enkä yrittänyt tehdä samoja asioita kuin muut, pidin harmoniasta ja rytmistä. Isäni kautta löysin Jean-Michel Jarren, jonka varhainen tuotanto sai minut haltioituneeksi. Olin myös Bruce Springsteenin fani, vaikka en ymmärtänyt kaikkia kappaleiden yhteiskunnallisia sanomia, sillä joitakin niiden

melodioita ja harmonioita pidin kauniina ja koskettavina. Jarren kautta löysin sähköisen musiikin ja kuuntelin paljon syntetisaattoriversioita pop-sävelmistä kiinnostuksessani melodiaa kohtaan. Lukioaikoina löysin Steve Roachin Structures from Silence albumin levykaupasta, mistä poimin sen kannen ja biisien vähäisen lukumäärän ja niiden pitkän keston perusteella. Albumi oli ikkuna sieluuni. Roach-osastoa selaillessani löysin myös Robert Richin. Kraftwerkin Radio Activity oli kaunein koskaan kuulemani kappale. Tangerine Dreamin ja Pink Floydin ensimmäiset julkaisut olivat suosikkejani. Serkkuni kautta löysin teknon, acidin, gabberin ja goa trancen n. 14-16 -vuotiaana 1991-93, mutta en varsinaisesti koskaan lähtenyt siihen maailmaan mukaan. Se ja tekno kuuluivat minulle aina reiveihin, eivätkä kotona, jossa pidin rauhaa. Kuitenkin ne vaikuttivat musiikkiini, sillä halusin toistaa saman tunteen itselleni. Vältin Aphex Twiniä, Autechrea ja vastaavaa. Viva TV-kanava oli minulle portti elektroniseen musiikkiin, ja 90-luku esiintyi minulle toiveikkaana aikana. Harmonioiden ja melodioiden myötä kiinnostuin vanhasta musiikista.

Olen arkistoinut koko musiikillisen tuotantoni, minkä kautta tähän matkaani voi tutustua: [SARANA archives](https://archive.org/details/sarana_archives)

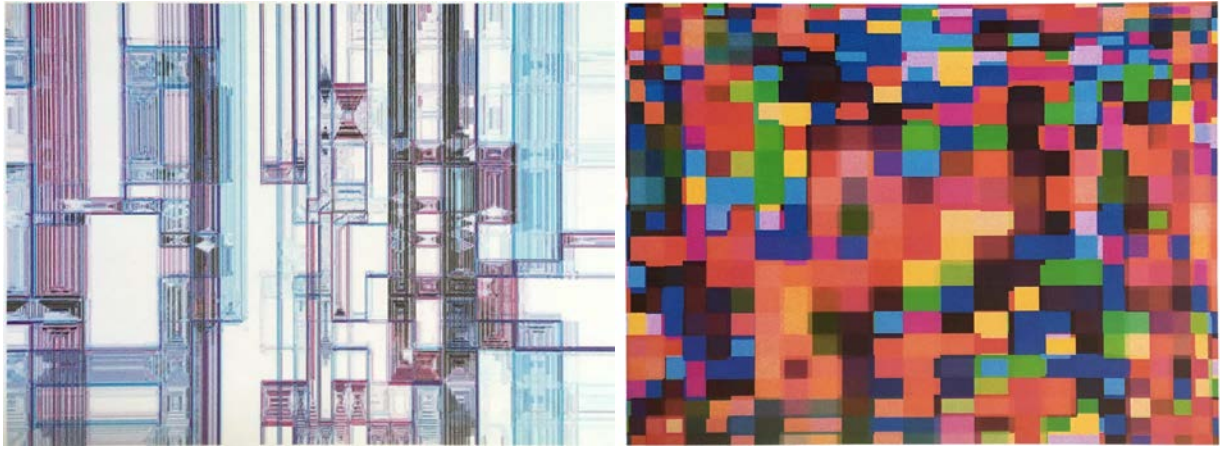
Sain käyttöni Amiga-tietokoneeseeni äänendigitoijan saman serkkuni kautta. Kyseinen henkilö on ollut minulle hyvin läheinen, ja en olisi tutustunut häneen ja veljiinsä todennäköisesti näin hyvin ellei isäni olisi vanhempieni eroni jälkeen asunut lähellä heitä. Kun minulla oli lisäksi mikseri, tajusin viedä tietokoneen äänen mikserin kautta takaisin tietokoneeseen. Sivuhuomiona mainittakoon, että tuo mikseri oli alunperin kuolleen henkilön jäämistöstä. Tutustuin feedbackiin ensimmäistä kertaa, ja ymmärsin sen olevan kaoottinen järjestelmä, jossa pienet muutokset voivat johtaa moniin eri suuntiin. Kun lisäsin feedback-ketjuun tietokoneelta efektejä, syntyi loputtomasti muuntautuva ääni. Soitin tähän ääneen mukaan siskoni sähköpianolla eräänlaisia äänisiemeniä, jotka jatkoivat itsenäisesti elämäänsä. Prosessi oli heittäytymistä yhdenlaiseen äärettömyyteen ja irrottautumista, jota piti myös hallita aktiivisesti mutta hienovaraisesti.

Konseptuaalisesti ja käytännössä feedback oli prosessin kantava teema, joka johti episodeihin vuosina 1999-2000. Takaisinkytkentää mukailevat tavat ajatella tuntuivat viedä minua eteenpäin sisäisellä henkisellä polullani.

Yksi tästä feedback-teoksesta säilynyt osa on kuultavissa toisen arkistojulkaisuni ensimmäisenä kappaleena. Se soi myös ohjelmassa Avaruusromua vuonna 1996: https://archive.org/details/sarana_archives_vol_02_new_toys

Musiikki oli mukava ilmaisumuoto, sillä ääni antoi nopeaa ja kiinnostavaa palautetta hyvin vähällä vaivalla. Musiikin avulla pääsin tilaan, jossa ei ollut enää muita, ja jossa olin maailmankaikkeuteni yksinvaltiainen. Samalla tavalla kuin mielikuvituksen tutkimisessa myös musiikillisessa ilmaisussani aloin tutustumaan antautumiseen ja intuitioon. Asiat syntyivät luonnollisesti, kun annoin itseni vapautua ja luotin sisäiseen luovuuteeni. Teknisen osaamisen kehittäminen oli tärkeää, mutta lopulta tärkeintä oli ymmärtää välineeni ja oppia tuntemaan ne käytännössä kokeilujen ja leikin kautta.

Musiikin tekeminen alkoi yleensä lopputavoitteen luomisella, jonka jälkeen aloitin tallennuksen ja aloin kehittää elementtejä. Vain muutaman tallennuksen aloitin uudestaan, ja kasetille tallennetuista en yhtäkään. Prosessi oli rehellinen ja pysäyttämätön, pyrkien saavuttamaan sen, mitä olin ensin valmiiksi rakentanut, ilman että tarvitsi uusia ottoja. En kuorruta tekemiäni biisejä mitenkään kultapölyllä. Ne ovat muistoja tästä kulkemastani polusta ja läpikäymästäni prosessista, jossa heittäydyin ja sukelsin koko ajan eteenpäin ja syvemmälle.

1998 kesätyöpaikassa Instrumenttiosastolla kuvankäsittelyohjelmalla luotuja kuvia. Klikkailin yhtä ainoaa efektiä loputtomia kertoja, ja muutamista pisteistä kasvoi uusia rakenteita efektin epätarkkuuksien myötä.

Löysin vastapainon matemaattis-fysikaalisesta todellisuudesta. Kaksoiselämäni ulkopuolella olin kiltti ja iloinen koululainen ja sisäisesti olin muualla omissa todellisuuksissani. Sieltä löysin turvapaikan. En ollut yksinäinen ja olin itseni ystävien seurassa. Ystävieni kanssa saatoin jakaa mielikuvituksen ja rajattoman huumorin. Musta huumori oli minulle helppoa ymmärtää. Oli helppoa tunnistaa samalla aaltopituudella olevat ihmiset kuin käydä vaivalloista dialogia, jonka mieluiten aloitin heti aina mahdollisimman syvästä päädyistä, koska muu tuntui epäolennaiselta.

Turvapaikka on kiinnostava käsite tässä yhteydessä, koska vuonna 1996 aloin käyttämään nimeä SARANA musiikillisesta ilmaisustani. Kolme vuotta myöhemmin opin, että on olemassa buddhalainen kolminaisuuden termi sarana, ja se sanskritiksi tarkoittaa turvapaikkaa. Alunperin valitsin nimen, koska se oli mielestäni kaunis suomalainen sana. Muoto ja estetiikka kiinnostivat minua enemmän kuin sisältö. Pidin saranasta konseptina myös siksi miten se oli maailmojen välissä ja niitä erottavan portin tarpeellinen mutta näkymätön ja toiminnan mahdollistava osa.

Mukkulan asunnossani katselen ikkunasta valtavan ufon törmäystä maahan. Alus on suunnattoman suuri. Sen kulku on kuin hidastettua valtaisien pölypilvien noustessa korkealle taivaalle. Osumiskohta on kenties kymmenien kilometrien päässä. Kyseessä on aivan käsittämättömän iso tapahtuma. Leijun pihatielle suurinpiirtein ulko-oven kohdalta. Jostain eteeni talon suunnalta kulkeutuu humanoidipari. He ovat kuin ihmisiä, mutta hahmottomia. Heillä on mukanaan käsissään pieni esine, joka soittaa satunnaisalgoritmimusiikkia. Se on minusta kauneinta mitä olen koskaan kuullut, maailmankaikkeuden musiikkia.

Muistiin kirjoittamani uni vuodelta 1998

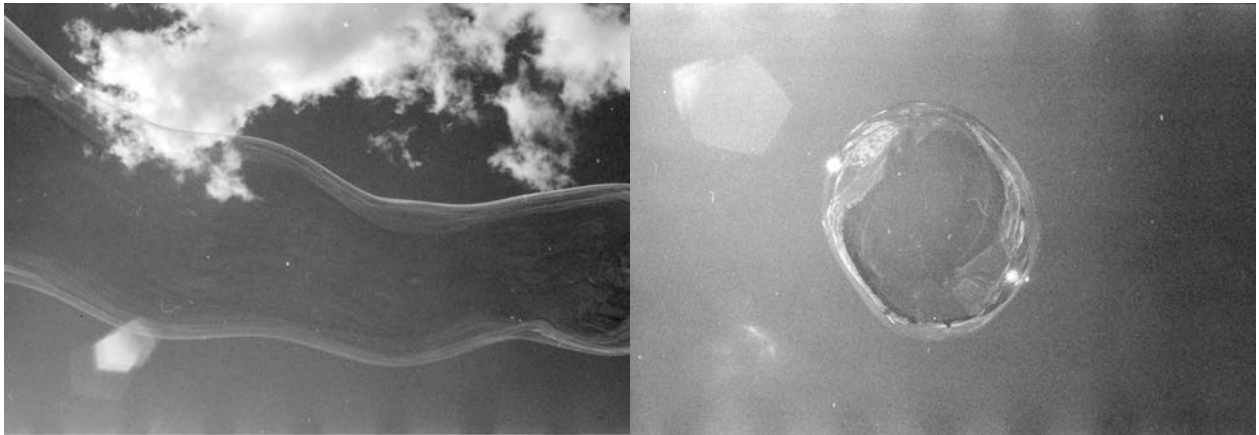
Vuonna 1998 aloitin tekemään musiikkia pelkästään laitteilla, jolloin olin suoraan tekemisissä muutoksen kanssa ilman, että käsitin sitä erilaisten sekvensserien aikapresentaatioiden kautta. Musiikkini muoto oli vapautumassa ajasta ja paikasta. Vuonna 1999 tämä prosessi kulminoitui ja sen jälkihäntä jatkui vuoteen 2000 asti.

Musiikkia luodessani mietin, miksi teen sitä. Päätelin, että se on minun keinoni löytää yhteys tunteisiini. Jotkin osat minussa eivät keskustele keskenään. Tunsin olevani yhdeltä osaltani sokea ja toisella olisi korvat. Toisaalta mietin, miksi heittäydyin loputtomiin sekä musiikissa ja mielessäni. Ajattelin sen johtuvan siitä, että lapsena isäni ei ollut läsnä arjessa omalla äänellään, joka olisi saanut minut paikoilleni. Nyt ajatellen tämä voi myös koskea äitiä. En ollut villi lapsi millään tavalla, mutta etsin vastaanpanevaa voimaa sisimmässäni. Sitä ei ollut, vaan sen sijaan pidäkkeitön sukellus kohti jotain tuntematonta, mutta samalla uutta ja ihmeellistä. Äiti ja isä ovat aina olleet rakastavia vanhempia, ja olen äärettömän kiitollinen siitä, että olen voinut turvallisesti tutkia sisintäni. Lopulta minä kuitenkin tein aina päätöksen jatkaa eteenpäin. Tästä syystä voisi sanoa, että etsin itseäni ja kokeilin rajojani prosessin aikana, jossa olin sekä turvaverkko että heittäytyjä,

ja jossa turvaverkko oli koko ajan etääntymässä. Luotin siihen, että aina joku tai jokin otti minut vastaan – niin arjessa kuin sisälläni.

4. Päihteet

Aloittaessani insinööriopintoni vuonna 1996 pääsin vihdoinkin tutustumaan internetiin selainpohjaisesti. Olin jo aiemmin kiinnostunut kannabiksesta ja kuulin mahdollisuudesta kokeilla sitä. Löysin nopeasti verkkosivustoja, joilta pystyin oppimaan kannabiksesta sekä monista muista päihteistä. Käytin paljon aikaa opiskellakseni aiheita ja varmistaakseni, että kokemukseni olisivat mahdollisimman turvallisia. Luin loputtomasti muiden kokemuksista, ja erityisesti kiinnostuin niistä, joissa tuntui olevan järkeä mukana. En kuitenkaan ohittanut kielteisiä kokemuksia, vaan mietin tarkkaan, miksi kokemukset vaihtelivat. Löysin yhtäläisyyksiä omiin päihteettömiin kokemuksiini, tuntemuksiini ja ajatuksiini erityisesti mielikuvituksestani oppimani vuoksi. Kannabiksen lisäksi kiinnostuin LSD:stä ja psykedeeleistä yleisesti. Tutkin erilaisia katsantokantoja ja vierastin tiettyä julistavuutta ja kulttuuria, jota en koskaan omaksunut. Myöhemmin äidinkielen/ ilmaisutaidon kurssin yhteydessä pidin puheen kannabiksen laillistamisen puolesta, sillä mielestäni sen kieltoon johtaneet perusteet olivat kevyet ja tunnepitoiset. Vaikka ymmärsin psykedeeleihin liittyvän julistuksellisuuden ensimmäisen LSD-matkan jälkeen, päihteet eivät koskaan olleet minulle päämäärää, vaan yksi tapa tutkia ja kehittää itseäni.

Aloitin kannabiksen käytön vuonna 1997 ollessani 20-vuotias. Olin aiemmin tutustunut alkoholiin opiskelukavereideni kanssa, mutta lopulta en enää pitänyt sen vaikutuksista. Erään baari-illan aikana huomasin, että kun yritin sanoa jotain, sanat tulivat ulos epäselvästi ja sekavasti. Kotimatalla pyöräillessäni en pystynyt kulkemaan suoraan. Vaikka olin kokenut vastaavaa aiemminkin, tajusin nyt ensimmäistä kertaa miten olin sisimmässäni selvänä ja miten mieleni ja ympäröivän maailman välissä oli suodatin, joka heikensi kaikkea tekemistäni ja olemistani. Se ei tuntunut hyvältä.

Lahden asunnostani 1997

Ensimmäinen kerta, kun kokeilin kannabista, tuntui kuin olisin hengittänyt keuhkoihini kultaista hunajaa ja samalla juonut jonkinlaista eliksiiriä, jonka maku tuntui kieleni päällä. Olin hyvien ystäväni kanssa rauhallisessa ympäristössä, ja muistan sen olleen joko kesä tai myöhäiskesä.

Kotimatalla iltahämärässä näin miten viereisen pellon sumukiehkuroista nousi harmaansävyisiä tanssivia pareja, jotka näyttivät pukeutuneen 1800-luvun tyyliin.

Kun löysin kannabiksen, päätin lopettaa alkoholin kokonaan pitkäksi aikaa, koska tunsin löytäneeni jotain, mikä ei lannistanut minua. Alussa pystyin vielä tunnistamaan kannabiksen jälkivaikutusten keston, ja huomasin, että tietynlainen selkeys palasi noin 1.5-2 viikon päästä käytön jälkeen. Kesti kuitenkin noin 10 vuotta, kunnes ymmärsin, miten kannabis rajoitti henkisiä kykyjäni ja kuinka todellisuudessa kyseessä oli addiktio. Kun aloitin säännöllisemmän käytön, huomasin, että jokainen pidempi ajanjakso ilman sitä sai minut tuntemaan oloni paremmaksi, kevyemmäksi ja luonnollisemmaksi. Lopulta tein saman havainnon myös psykedeelien osalta.

Kuvia lähiluonnosta Mukkulassa

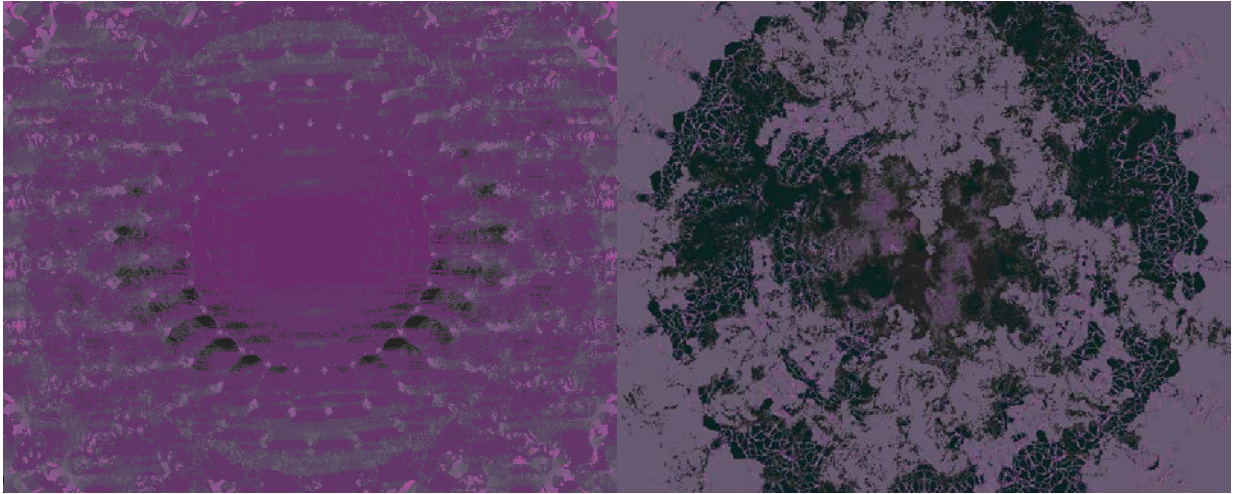
Ensimmäinen LSD-kokemukseni oli kaunis ja kutsumieni ystävien seurassa. Ajattelin heidän olevan kiinnostuneita kokemuksestani ja he olisivat samalla turvanani varmuuden vuoksi. Kokemus tapahtui lämpimänä syysiltana vuonna 1998, ja maisema ympärillämme näytti kuin elävältä öljyvärimaalaukselta lähes sellaisenaan.

Yläpuolellamme taivaalla tuuli kovasti, ja pilvet liikkuivat nopeasti, kun koin LSD:n värinöitä ensimmäistä kertaa. Kaikki tuntui juuri sopivalta; tunne tiivistyi korvien välissä nenän takana ja tunnelma muuttui kauniiksi pisaraksi, joka laskeutui avoimille kämmenilleni kuin kristalli, heijastaen valoa ympärilleen.

Katselimme kauneinta auringonlaskua, mitä olimme koskaan nähneet. Silloin Suomessa oli muistaakseni ilmiö, jossa Saharan hiekkaa tai vastaavaa oli kulkeutunut tänne asti. Tajusin, että maailma on yhtä kaunis matkalla kuin todellisuudessaan, ja että vain itse olin muutoksen tilassa. Huomasin myös kykeneväni hallitsemaan itseäni tässä tilassa, mikä oli epäilyttänyt minua etukäteen. Nyt minussa täytti luottamus kokemuksesta ja itseäni kohtaan. Havainto oli samanlainen kuin alkoholin vaikutuksen alaisena. Sisimmässäni olin selvä.

Kolmas huomio oli, että kaikki, mitä koin ja tunsin, oli jätettävissä itselleni pysyvinä muistoina ja ajattelutapoina. Katalyyttina toimiva aine ei ollut päämäärä, vaan se oli mahdollistanut minulle kokemuksen ja osoituksen siitä, mikä oli mahdollista muutenkin sisimmässäni. Tunsin ennen kokematon fyysistä keveyttä olemuksessani kuin olisin lapsi. Tunne oli sama kuin meditaation aikana, kun samaistuu henkikehoonsa.

Läheinen hiekkatie oli suomuinen, ja järvellä kulkeva laiva puski hassusti ylitsevuotavaa riemuaan vastavirtaan. Kaikki maallinen tuntui pieneltä, vaikkakaan ei merkityksettömältä, ja suuret kokonaisuudet olivat selkeästi ajateltavissa. Heittelin kiviä vedessä olevan kasvin lehteen ja näytti kuin kohteeseen johtaisi tunneli, joka johti kivet kohteeseen. Vaikka kivi itsessään ei painanut juurikaan kädessäni, sen vaikutus käsivarteni aistinsoluihin toi esiin painon tunteen, joka oli voimakas ja havainnollinen.

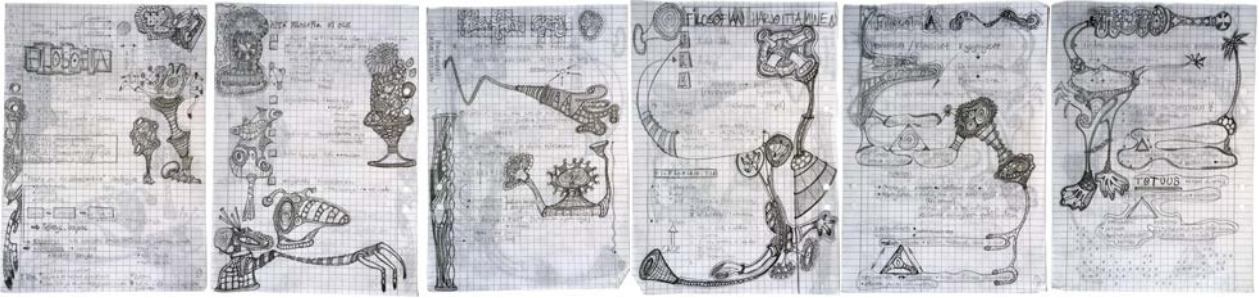
Kaksi kuvaa, jotka piirsin Deluxe Paintilla Amigallani ensimmäisen LSD-kokemukseni jälkioloissa joskus aamuyöllä.

Kerroin ystäville, että kaikki mitä olen tähän mennessä elämässäni tehnyt on johtanut tähän pisteeseen. A huomautti miten se on kehäpäätelmä, ja sellainen se varmaan yhdestä näkökulmasta onkin. Tunsin sillä hetkellä olevani läsnä elämässäni enemmän kuin koskaan aikaisemmin: palasin tähän hetkeen ja paikkaan. Tunsin olevani oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Olin jo aiemmin ymmärtänyt, että koskaan ei oikeastaan toimi väärin tai ole väärässä paikassa, mutta aina kokee tekojensa seuraukset. Se miten niiden kanssa menettelee ratkaisee kaiken tiellä eteenpäin. Tietoisuus itsestä ja muista on kasvuprosessi, johon omat valintamme voivat joko auttaa tai haitata. Suurin palvelus, jonka voimme tehdä, on auttaa muita ja itseämme tässä kasvuprosessissa. Pahin rikos on sen estäminen.

Päihteiden käyttöni ei häirinnyt muita elämäntilanteitani, ja olin vastuullinen kuten aina. Käyttöni oli vähäistä ja harkittua, ja asuessani Mukkulassa neljän vuoden ajan 1996-2000 otin LSD:tä vain 6-7 kertaa. Jokaisesta kokemuksesta tein jollain tavalla merkityksellisen ja olin sisäistänyt hyvät käytännöt psykedeelisiin kokemuksiin liittyen. Pyrin rajoittamaan kannabiksen käytön viikonloppuihin ja päiviin, jolloin seuraavana päivänä ei ollut koulua tai muita velvollisuuksia. Huomasin, että päihteiden vaikutuksen alaisena musiikkini ei ollut yhtä tyydyttävää kuin silloin, kun heittäydyin prosessiin omin voimin ilman ulkoista katalyyttiä. Käytön aikana yhteys intuitiooni estyi jollain tavalla. Päihtyneenä tekemiäni kappaleiden määrä oli hyvin pieni suhteessa kokonaisuuteen, sillä en halunnut turruttaa itseäni. Myöhemmin tutustuessani taolaisiin seksuaalienergiatarjoituksiin huomasin, että päihtyneenä energian kohoaminen ja liikkuminen kehossani estyy.

Mielikuvitukseni oli työkalu, jonka avulla pystyin tarkkailemaan päihteiden vaikutuksia ja miten ne muuttivat sisäisiä prosessejani. Huomasin, että kykenin ärsyttävyyteen saakka olemaan valpas tarkkailija ja hakemaan sen pisteen aina rauhoittumalla ja menemällä sisimpääni. Silti pystyin antamaan kokemuksen virrata vapaasti lävitseni ja elämään siinä. Psykedeeliset kokemukset tuntuivat luonnollisilta osilta elämän jatkumoa, ja huomasin, että olin jo kokenut joitakin näistä visuaalisesti mielikuvitusharjoituksissani. Lisäksi, kun kokemukseni syveni, aloin kysyä itseltäni, miksi tällainen kokemus oli olemassa ja mikä sen taustalla oli. Entä mikä oli sen taustalla? Valmiit vastaukset eivät tyydyttäneet minua, ja tunsin olevani etsimässä jotain omaa. En tutustunut henkiseen kirjallisuuteen tai liittynyt liittyviin yhteisöihin. Minun lähestymistapani oli tieteellisen utelias ja skeptinen.

Koin olevani löytöretkellä, josta jaoin havaintoja ystäville ja luin paljon sciifiä ja sarjakuvia. Tiede 2000 ja Tähdet & Avaruus sisälsivät aina uudessa numerossa jotain uutta ja ihmeellistä. Tunsin yhteyttä tähtien kanssa, joiden kuulumisista sain lukea.

Mieleni liikkeitä opintoihin pakollisena kuuluneen kurssiin johdatuksesta filosofiseen ajatteluun muistiinpanoissa 1997-1998

En pitänyt ajatuksesta, että olisi ns. laskuja, vaan mielestäni päihdekokemusten laantumisen oli uusi nousu eteenpäin ihmeelliseen maailmaan. Ajatukseni perustui siihen mitä olin oppinut tieteestä maailman ja sen osien luonteesta. Tavallinen todellisuus ja arki on todella ihmeellinen – tai ehkä paremminkin lähtökohtaisesti outo paikka ja värähtelevä kokonaisuus. Mikään ei ole selittämätöntä, vaan kaikella outoudella on fyysikaalis-matemaattinen perusta. Ajatus jatkuvasta matkasta oli mieleni keino pitää minut polullani eteenpäin.

5. Mielentila

Lapsesta asti olin hyvin ujo ja leikimme kavereideni kanssa suosikkileikkiäni, joka oli muiden vakoilu. En pystynyt ottamaan kontaktia vastakkaiseen sukupuoleen. Teini-ikäisenä yritin saada kirjekavereita, mutta lopetin pian, koska en tiennyt oikeastaan, mitä halusin. Huomio tuntui hyvältä, mutta en osannut antaa sitä takaisin. Vaikka tunsin tunteet kehossani, en osannut käsitellä niitä vaan elin vähäisessä tunnemaailmassa. Lukion lopussa vuonna 1996 koin ensimmäisen romanssini, jonka päättymisestä yli pääseminen kesti vuosia. Sulkeuduin itseeni, jossa tunsin löytäväni kaiken. Se tuntui helpolta, koska tunteitani ei tarvinnut silloin kohdata, ja ystävien kanssa kommunikaatio pysyi abstraktilla tasolla. Minun ei tarvinnut todistaa itselleni tai muille mitään, mutta tunsin silti kaipausta ja yksinäisyyttä. Vaikka ymmärsin kumppanin kaipuun impulssiksi, joka ei välttämättä ollut osa minua, vaan jotain minkä kanssa piti oppia elämään yhtenä luonnon osana, kaipaasin silti jotain. Tavalliset baariasetelmat ja pelkästään fyysisellä tasolla toimiminen tuntuivat vierailta. Fyysisen läsnäolon vahvistaminen ei sopinut yhteen sisäisen maailmani kanssa. En kaivannut vahvistusta itselleni. Vasta myöhemmin ymmärsin, miten voimakkaasti kosketus vaikuttaa. Lopulta tajusin, että jos vain jatkan omaa tietäni, niin löydän jonkun toisen, jonka kanssa jakaa elämäni. Järkeistin asian itselleni, ja ratkaisuni oli antaa olla ja antautua.

Vasta kun aloitin ensimmäisen vakavan parisuhteeni, ymmärsin todella, että minä ja muut ihmiset olemme tuntevia olentoja. Tämä oli todellinen käännekohta matkallani kohti ihmisenä kasvua ja opin myös rakastamisesta ja osaamattomuudestani siitä. Kipuilin välttämieni negatiivisten tunteiden kanssa. Tämä tapahtui vasta paljon myöhemmin, vuonna 2007, jolloin myös menetin viattomuuteni. Maailmasta ja ihmiskunnasta olin pohjattomasti uteliaana nähnyt internetin myötä kaiken sen ääreen päästyäni, mutta elin henkisessä tarinassani siihen asti.

Selatessani henkisydestä kertovia kirjoja kirjastoissa huomasin, että ne eivät tarjonneet vastauksia, vaan olivat itsestäänselvyksiä. Filosofiset teokset taas tuntuivat tarpeettoman monimutkaisilta. Toisaalta välttelin myös ajatustyötä. Vaikka käytännössä kaikki opetti meitä olemaan parempia ihmisiä itsen ja maailmankaikkeuden kanssa, mietin kuitenkin, mikä ylläpitää kaikkea tätä ja mitä on aina olemassa kaiken takana. Halusin konkreettisia esimerkkejä siitä, miten asiat toimivat. Mekatroniikan opintoni antoivat minulle tällaisen konkretian maailman toiminnasta, ja kaipasin samaa polullani. En varsinaisesti pitänyt itseäni henkisenä ihmisenä, ja New Age -ajattelu ja vastaavat uushenkisyyden muodot tuntuivat minusta pinnallisilta ja hedonistisilta. Psykedeliaskene ja -materiaali mihin tutustuin 90-luvun loppupuolella ei vaikuttanut järjestelmälliseltä. Kaikkein inhimillisimmät kohtaamisetni ovat olleet laitapuolen kulkijoiden kanssa, sillä tällaisessa tilanteessa naamioita ei ole enää olemassa. Jossain vaiheessa nämä kohtaamiset tuntuivat minusta magneettisilta, mutta olen sittemmin tajunnut, että yhteys syntyy herkkyydestä, jonka puitteissa olemme samanlaisia. Toisaalta en jättänyt kohtaamisia kadulla huomioimatta ja jäin kuuntelemaan, sillä niissäkin kohtaamisissa voi piillä jotain inhimillistä ja merkityksellistä.

Tänään kaupungilla jouduin juoksemaan bussin perässä lähes ehtiäkseni sen kyytiin.. En ehtinyt.. Jotenkin viime aikoina kaikki on mennyt viimeiseen mahdolliseen pisteeseen ennen toteutumistaan. No, lähdin kävelemään bussiasemalta pois tyytyväisenä turhaan suoritukseeni, juokseminen tuntui hyvältä. Ajattelin mennä kirjastoon mutta kadulla minut yhytti alkoholiin retkahtanut 40-50 vuotias mies, joka ilmeisesti halusi minun menevän ja ostavan hänelle pullon. Valitettavasti minulla ei ollut rahaa siihen. Mies halusi jutella ja huomasin hänen muistuttavan [Erästä ystävääni] hyvin paljon, samanlainen kaljuuntunut tukka ja pään muoto. Hän puhui minulle miten pitäisi muistaa edellinen elämä ja miten se on vaikeaa, kun heti syntymästä aletaan ravitsemaan tämän maailman ruoalla ja ajatuksilla. Jotain intuitiosta myös hän mainitsi. Todella ystävällinen heppu, vaikka käyttäytyikin hieman arvaamattomasti. Luulen hänen tarkoittaneen sitä puhdasta hiljaista ydintä mikä kaikessa on.. Todella mielenkiintoinen kohtaaminen. Kehuin hänen silmiensä violetinsinistä sävyä ja että hänellä on tarkka katse. Hän vastasi olleensa sokea 2-3 vuotta. Silmät tai iirikset olivat jotenkin läpikuultavat. Hän sanoi minusta miten kirjoitan varmasti vielä kirjan ja näki kuin suoraan siihen mitä olen.

Päiväkirjamerkintä 18.12. 2003, Virrat

Päätin alkaa kohtaamaan kaikki muut ihmiset sillä ajatuksella, että kenties kohtaan saman ihmisen uudelleen myöhemmin elämässäni toisessa tilanteessa. Sen seurauksena pyrin ottamaan kontaktin itse henkilöön ja olemaan kunnioittava. Asema, arvonimet ja muut muuttuivat merkityksettömiksi varsinkin, jos tälle perustalle eikä ihmisyydelle joku oli rakentanut identiteettinsä. Tällainen tapa kohdata muita vapautti minua stressistä tulevaisuuden suhteen, sillä loin mahdollisia hyviä yhteyksiä. Vaikka kohtaamisia ei koskaan uudelleen tapahtuisi, tunsin oloni turvatuksi.

Oivalsin, että luonto ei pyri tuhoamaan itseään. Se sai oloni entistä turvallisemmaksi polkuni suhteen ja sytytti halun pyrkiä parempaan luontoyhteyteen. Makoilin paljon Lahden Mukkulan asuntoni viereisen luonnonsuojelun alueen sammalmättäillä. Jälkeenpäin ymmärsin toimineeni itsekkäästi, sillä alue olisi pitänyt jättää rauhaan.

Yleisesti henkisyudessa näkökulma on ihmiskeskeinen ja se vaikuttaa siihen, miten tulkitsemme maailmankaikkeuden ja mitä symboleja ja merkityksiä annamme sen muodoille. Henkilökohtaisesti minua eniten resonoi 90-luvun loppupuolella ja vuosituhannen vaihteessa varhainen buddhalaisuus ja hindulaisuus, jotka ovat pohjimmiltaan tieteellisfilosofisia näkemyksiä maailmasta ja ihmisen olemassaolosta. Niiden osia on nimetty ja paljastettu taustalla olevia oikeita asioita illuusioita purkamalla. Pyrin saamaan selvyyttä asioihin, mutta kohtaamani henkisyyden kulttuuri ei monella tavalla pyri samaan. Sen sijaan, siinä luodaan usein erilaisia sekaannuksia pinnallisesti käsittelemällä asioita, ikään kuin tämä sekaannus olisi vastaus. "Gurusta" riippuen sekaannusta voidaan muotoilla eri tavoin, jotta se vastaisi henkilön omia näkemyksiä.

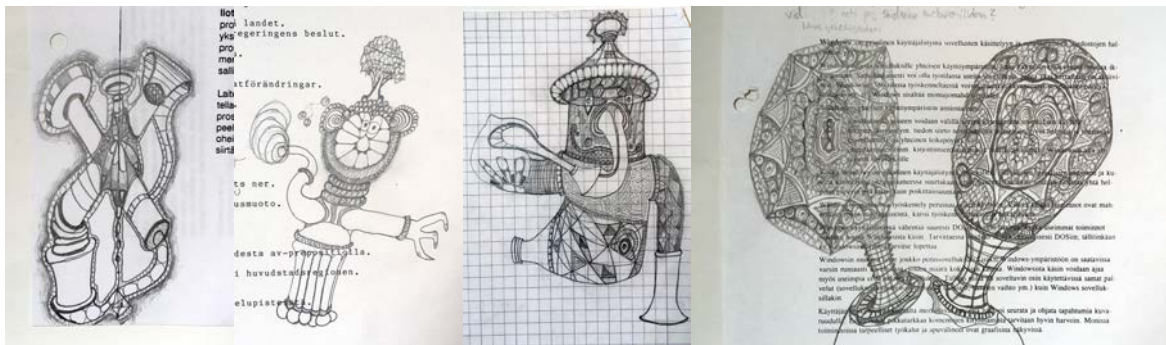

Näkökulmiani Lahteen 1997

Havahduin siihen, että pääni oli hiljainen paikka. Kun keskustelin asiasta kavereiden kanssa kuulin, että monella oli jonkinlainen sisäinen ääni. En sanallistanut ajatuksiani, vaan tunsin monenlaisia tuntemuksia, jotka kiteytyivät muutamaaan sanaan tai lauseeseen havaintona ympäröivästä maailmasta. Joskus harvoin kävin jotain ajatuksia läpi kuvitellen mielessäni olevani talk show-ohjelmassa haastateltavana. En ollut loogisen ajattelun tai pohdinnan ystävä, vaan seurasin intuitiota ja tunnetilaa, joka aiheutti vähiten kitkaa ja stressiä. Johtopäätökset olivat havaintoja tai äkillisiä oivalluksia tämän polun varrelta siitä miten minun olisi hyvä toimia itseni kannalta käytännön elämässäni ja pääni sisällä, jotta etenisin virtaviivaisemmin. En ajatellut muita, mutta tunsin silti jotain. Muut olivat olemassa jonkinlaisina sisällä aistiminani osina maailmassani.

Kyvyttömyyteni sanallistaa ajatuksiani tai sisäistä maailmaani sekä pelko kohdata ja käsitellä negatiivisia tunteita ja olla niistä rehellinen ensisijaisesti itselleni aiheutti myöhemmin parisuhteissani ongelmia. Toisaalta joskus luulin sanoneeni jotain, mutta olin vain ajatellut asiaa itsekseni ja ollut hiljaa. Huomasin myös olevani tyytyväinen usein pelkkään ajatukseen kuin että oikeasti toteuttaisin jotain, minkä johdosta koin itseni laiskaksi. Olin muiden kanssa läsnä lopulta varsin pinnallisesti.

En ollut tyytyväinen itseeni monessakaan suhteessa, erityisesti musiikkini osalta, ja tunsin usein kateutta muita kohtaan. Olin vakuuttunut siitä, että kaikki muut olivat jotenkin yliverkaisia minuun verrattuna. Vaikka olin tietoinen hyvästä yhteydestä kehooni, tunsin kehoni silti rajoittavaksi tekijäksi. Oivalsin kuitenkin, että ainoa tapa muuttaa tätä käsitystäni oli tehdä työtä eteenpäin ja kehittää itseäni. Ajattelin aina, että seuraava biisi olisi parempi kuin edellinen, mikä motivoi minua jatkamaan. Teknisesti kehitystä ei tapahtunut ennen kuin aloin vuonna 2003 opiskella musiikkituotantoa ja opin kuuntelemaan ja muokkaamaan ääntä. Olin pettynyt siihen, että musiikkini oli aina jollain tavalla outoa, vaikka toisaalta halusin löytää paikkani joukossa. Kuitenkin loputon huumorintajuni auttoi minua säilyttämään myötätunnon itseäni kohtaan. Ymmärsin, että kaiken ytimessä oli henkinen kehittyminen, ja tätä en millään tavalla pitänyt raskaana tai vaivalloisena prosessina, koska se kumpusi itsekseni mitä paremmin osasin antaa sen tulla ja päästää irti. Se oli aina jotain omaa.

Jonkinlainen teema kuvissani oli puu ja hahmo, jonka päästä kasvoi puu. Hahmolla oli usein naurava suu sarkasmiin ja ironiaan asti. 1997-1998 piirsin paljon erilaisia puolittain mekaanisia olentoja. Toisaalta olin alkanut pitämään paljon puista ilman lehtiä ja pidin niitä kauniina. Kesän vihreys sai minut tyyppillisesti surumieliseksi.

Lahden aikoihin 1996 – 2000 A leikkisästi diagnosoi minulle positiivisen psykoosin, ja se kuvasi hyvin mielentilaani vuosikymmenen ajan. Kuitenkin myöhemmin tämä kehittyi toksiseksi positiivisuudeksi, joka aiheutti omia ongelmiaan minulle ihmisyyteeni ja muihin tutustumisessani. Tunnen silti sisälläni suuren hymyn, joka kääntää suupielet ylös vääjäämättä. Tuolloin ja edelleen tunnen olevani leikissä sisimpäni kanssa. En ottanut itseäni vakavasti, paitsi syvimmän sisimpäni, mutta mietin, kuinka paljosta olisin lopulta valmis luopumaan – vain uteliaisuudesta antaakseni tilaa uudelle. Tämä kysymys sai vastauksen maaliskuun 2000 kokemuksessa.

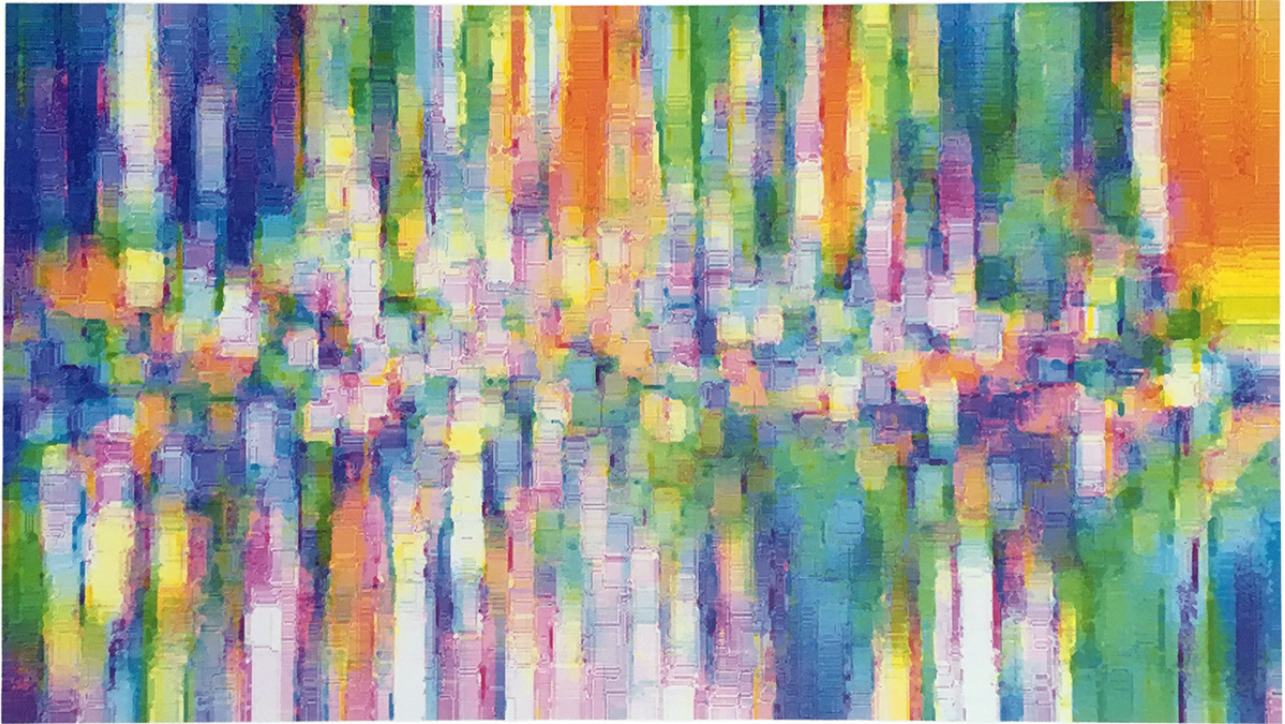
Koulussa Lahdessa keskustelin usein kavereideni kanssa ruokatunnilla samalla, kun ajattelin, että esineet eivät painaisi mitään. Jos puhaltelisin hieman lusikkaa, pöytää tai ruokailutilan tukipilaria päin, se liikkuisi kuin hienovarainen tomu.

Mukkulan kotini viereinen luonnonsuojelualue. Kohtasin siellä pimeän pelkoni kulkemalla metsän läpi kerta kerralla hämärämmässä, kunnes lopulta tein sen yön pimeydessä.

Musiikki ja luova ilmaisu saivat minut tajuamaan, että sisälläni on aina läsnä jokin ikuinen taso, jota pyrin tuomaan näkyväksi käyttäen käytettävissä olevia keinoja tässä ajassa ja paikassa. En kokenut omistavani sitä, mitä loinkin havaittavaksi. Samanlainen tunne koski lopulta myös ajatuksiani. 90-luvun lopulla erityisesti tunsin toistavani osaani jonkinlaisesta mieleeni ilmestyvästä käsikirjoituksesta, oli kyseessä sitten mikä tahansa tilanne. Välillä jätin asioita sanomatta, välillä sanoin ne tai sanoin ne eri kohdassa ja sitten tarkkailin seurauksia. Huomasin, että tähän liittyi jonkinlaisia jännitteitä, jotka kerääntyivät ja purkautuivat. Vaikka kyse oli tavallisista keskusteluista, minulla oli ulkopuolinen ja irtonainen tarkkailuasema. Huvitin itseäni usein ajattelemalla, kuinka monella tavoin voisin pilata kaiken. Kun luotin intuitioni ja tietoinen osuuteni väheni, asiat sujuivat soljuvammin.

Omalla tavallani yhdistän ja suodatan asioita suuremmasta kokonaisuudesta, joka on läsnä koko ajan ja kaikkialla. Uskon, että kaikki ihmiset tekevät niin. Todellisuus muodostuu meidän kuvaksemme, mutta se voi myös muodostua vankilaksi, jonka muurit olemme itse rakentaneet. Vastaukset ovat aina olemassa, mutta ensin on purettava vuosituhansien aikana kertyneet harhakuvat. Tämä tapahtuu irrottautumalla ihmistodellisuudesta sellaisena kuin sen olemme oppineet tuntemaan. Tuolloin tavanomaiset ihmishuolet tuntuivat minusta vähäpätöisiltä.

Ote 1998 kesätöissä Kymijärven voimalaitoksen instrumenttiosastolla tekemästäni kuvasarjasta, missä klikkailin loputtomiin jonkin kuvaeditorin yhtä efektiä kerrallaan, jolloin muutamasta satunnaisesta lähtöpisteestä syntyi uusi kuvioiden sarja, kun laskennan epätarkkuudet tulivat näkyviksi.

Pyrin helpottamaan opiskeluni lukemalla oppimateriaalit vain edellisenä iltana, keskittyen kokeiden tekemiseen ja tehtävien ratkaisemiseen. Opiskellessani ja samalla havainnoidessani muistia aloin ajatella muistin olevan paljon isompi rakennelma kuin että jotain yrittäisin painaa päähäni. Aloin ajatella, miten muisti sijaitsee maailmassa kaikkien niihin liittyvien asioiden ja paikkojen kanssa. Tulin siihen tulokseen, että maailma itsessään on muisti. Tämä ajatus merkittävästi vapautti jotain mielessäni.

Tiedostamatta ja tietoisesti seurasin sisäistä pakkoani. Vaikka minusta tuntui jokin askel “väärältä” johti se kuitenkin lopulta johonkin parempaan ja edistyneempään tilaan, vaikka mutkankin kautta. Luotin täysin tähän prosessiin. Mikäli olisin jäänyt pohtimaan elämääni ja siten muuttanut suuntaa olisi jotain muutakin voinut tapahtua, mutta annoin sisäiselle vaistolleni mahdollisuuden saada mahdollisimman paljon mahdollisimman vähällä tietoisella osallistumisellani. Ihmisyys oli yksi olemassaoloni ulottuvuuksista, ja sen suurimman osan pystyin käsittelemään kuin autopilotilla.

Käytännössä vuosien aikana uppouduin transsin kaltaiseen, mutta samalla valppaaseen tietoisuuden tilaan. Olin mukana matkallani omassa elämässäni ja samaistuin henkiseen kehooni ja sen ominaisuuksiin. Vuoden 2000 kokemus olisi tässä iso taitekohta, ja sitä ennakoivi vuoden 1999 kokemus.

Paikka ja aika

Olen syntynyt 5.2.1977 Jyväskylän Vaajakoskella kello 9.30. Syntymähetkeni mukaan kuulun kiinalaisessa kalenterissa tulilohikäärmeiden ryhmään, ja huomasin vuonna 2000, että se oli myös lohikäärmeen vuosi. Vaikka tämä yhteys ei ehkä merkitse mitään erityistä, se kuitenkin linkittää syntymäni ja kokemukseni jollain tavalla yhteen. Olen ainakin pitänyt jollain tavalla mielessäni kiinalaisen horoskooppi ennen tapahtumia, joten se oli mukana muiden sytykkeiden kanssa mieltäni hivelemässä.

Vuosina 2003-2007 aloin huomata, että monet läheisimmistä ystävistäni tai niistä, joihin tunsin erityisen vahvan mielentilan yhteyden, näyttivät syntyneen lähes samanaikaisesti kanssani. Syntymävuodella, asuinpaikalla tai maalla ei ollut väliä. Keräsin yksityiskohtaiset tiedot syntymäpäivästä noin parilta tusinalta ihmiseltä. Piirsin suuren ympyrän paperille ja jaoin sen kehän 365:een osaan. Vedin sitten suoran viivan ympyrän keskustasta jokaisen syntymäpäivän kohdalle. Huomasin kaksi keskittymää, joista toinen oli hieman omaani myöhemmin helmikuun loppupuolella ja toinen oli elo-syyskuun vaihteessa noin kaksi kolmasosaa vuotta myöhemmin.

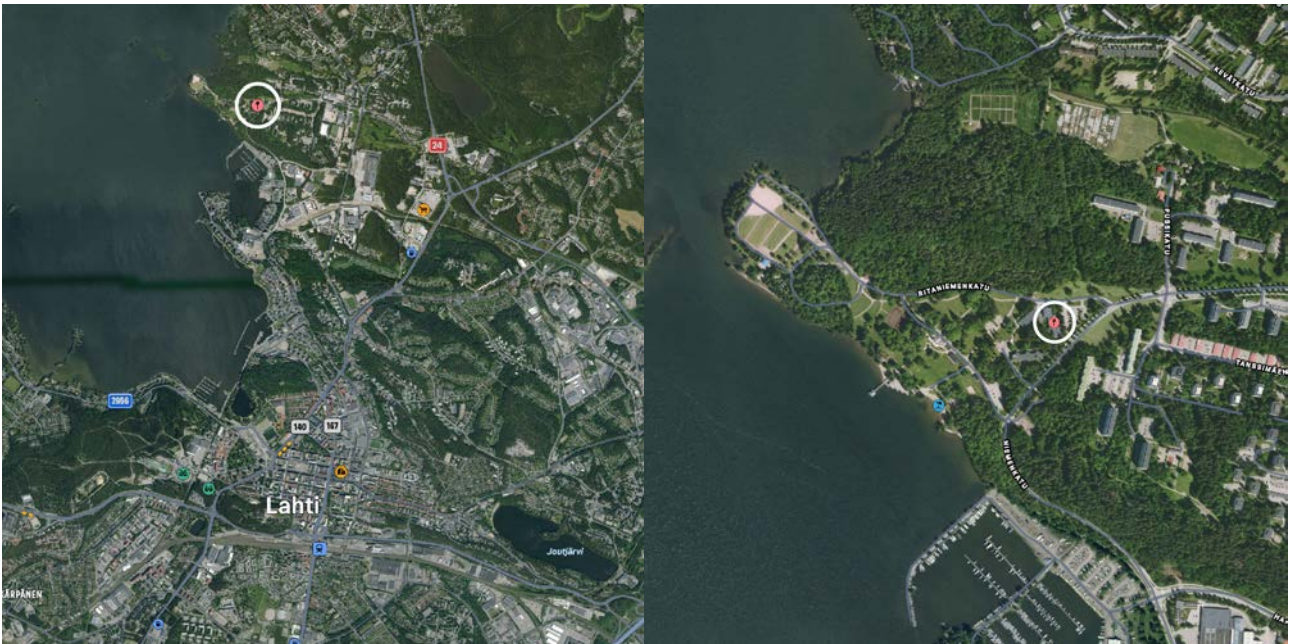
Paikka

Lahti, Mukkulan kesähotelli, huone 310 (kolmas kerros).

Koordinaatit: 61°00'56.6"N 25°38'53.6"E

Asuin täällä kesää 1997 lukuunottamatta 1.9.1996 – 31.3.2000. Kesän 1997 asuin saman alueen toisessa rakennuksessa.

Asuin Pariisissa ajan syyskuu 1998 – helmikuu 1999.

Aika

1999 marraskuun ja 2000 maaliskuun tapahtumien välillä on 101 päivää.

1. kokemus:

Keskiviikko, 24.-25. marraskuuta 1999 21- paikallista aikaa.

Moon [Home](#)

Year 1999 Month November Day 24 Time 19:00:00 Update Reset to now

Position	
Altitude	12.5°
Azimuth	73.6° (ENE)
Right ascension	5 ^h 28 ^m 37 ^s
Declination	18° 50' 38"
Range	357,893 km
Constellation	Taurus

Appearance	
Diameter	33.39'
Illumination of disk	97%
Libration in longitude	1.828°
Libration in latitude	4.587°

Event			
Time	Altitude	Azimuth	
Sets	09:37	-0.8°	311°
Rises	16:48	-0.8°	47°
Maximum altitude	00:48	46.2°	181°

Monthly phases	
Full moon	23 November 1999 09:04
Last quarter	30 November 1999 01:19
New moon	08 December 1999 00:32
First quarter	16 December 1999 02:50
Full moon	22 December 1999 19:31

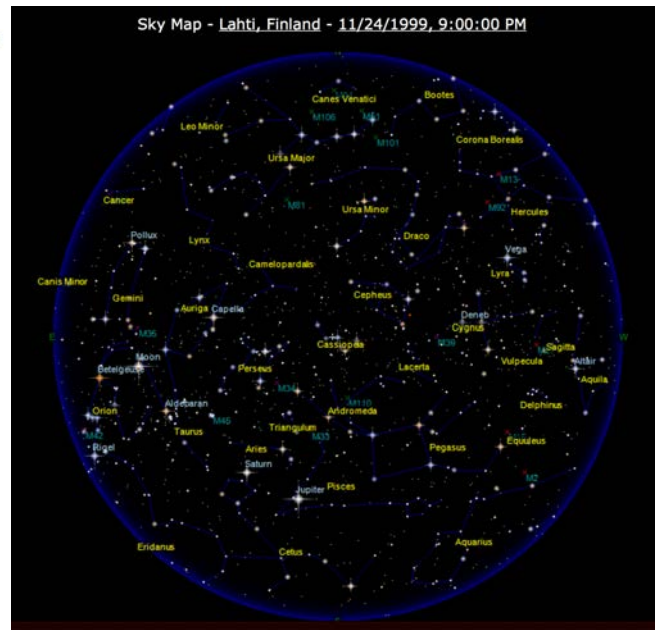
Perigee, Apogee	
Perigee	360,949 km 26 October 1999 15:58
Apogee	406,216 km 11 November 1999 07:31
Perigee	357,278 km 23 November 1999 23:54
Apogee	406,624 km 08 December 1999 13:03
Perigee	356,654 km 22 December 1999 12:55

Position of the Moon

Appearance of the Moon, celestial north is upwards

2. kokemus:

Lauantai, 4. maaliskuuta 2000 kello 16- paikallista aikaa.

Moon [Home](#)

Year 2000 Month March Day 4 Time 14:00:00 Update Reset to now

Position	
Altitude	6.0°
Azimuth	219.9° (SW)
Right ascension	21 ^h 46 ^m 20 ^s
Declination	-18° 8' 21"
Range	393,961 km
Constellation	Capricornus

Appearance	
Diameter	30.33'
Illumination of disk	3%
Libration in longitude	-4.582°
Libration in latitude	2.428°

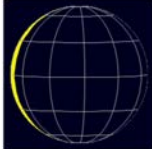
Event			
Time	Altitude	Azimuth	
Sets	15:20	-0.8°	237°
Rises	07:08	-0.8°	125°
Maximum altitude	11:14	12.5°	181°

Monthly phases	
Full moon	19 February 2000 18:27
Last quarter	27 February 2000 05:53
New moon	06 March 2000 07:17
First quarter	13 March 2000 08:59
Full moon	20 March 2000 06:44

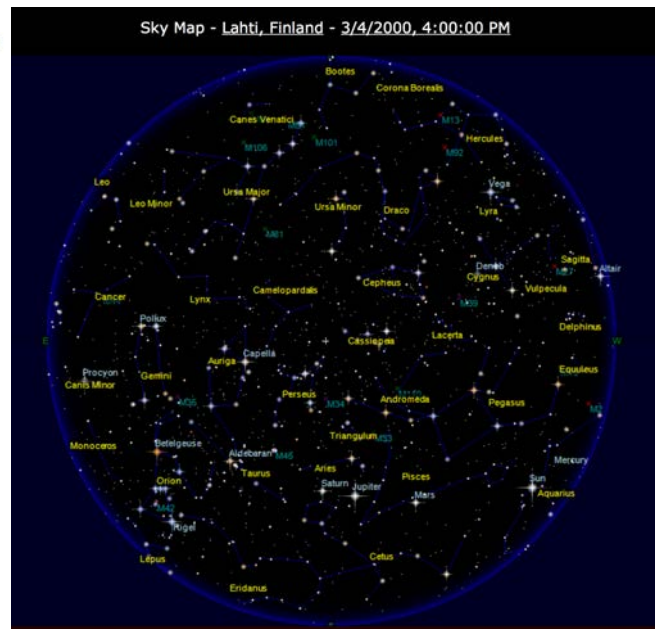
Perigee, Apogee	
Perigee	364,494 km 17 February 2000 04:32
Apogee	404,615 km 28 February 2000 22:45
Perigee	369,533 km 15 March 2000 01:39
Apogee	404,167 km 27 March 2000 20:20

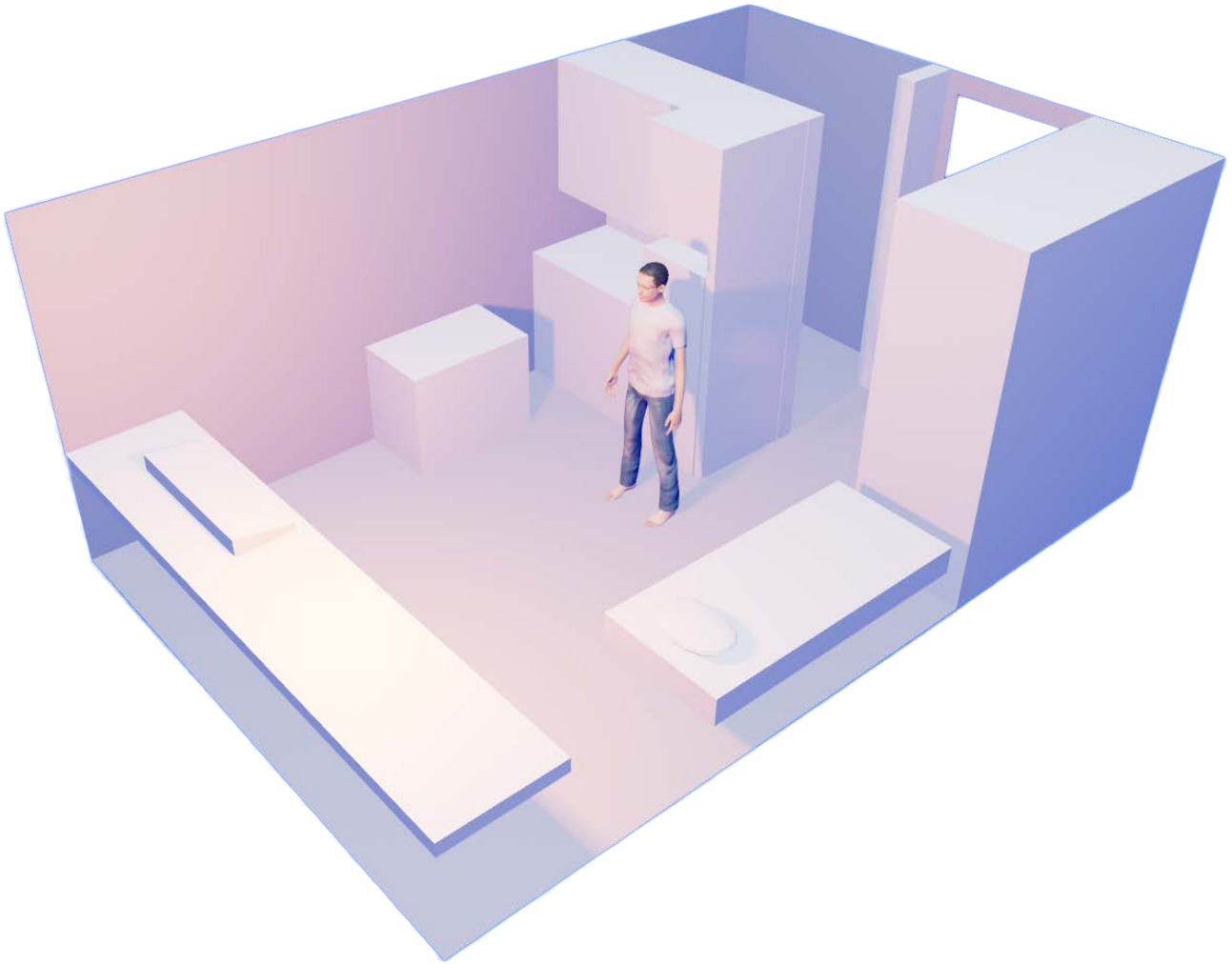
Position of the Moon

Appearance of the Moon, celestial north is upwards

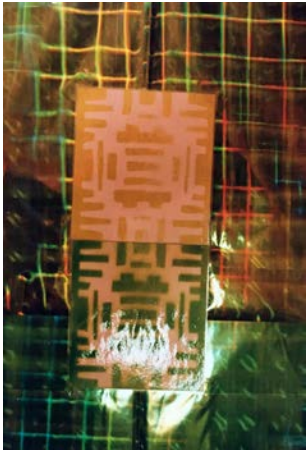

Asunto

Vähitellen sulkeuduin omaan luolaani ja asuin itseni sisällä. Lahden asunnossani valkoiset pinnat väistyivät lopulta kuvioitujen ja värikkäiden pintojen tieltä. Viimeisimpänä innovaationani käytin foliota sisustuksessa. Kesätyöpaikassani Kymijärven voimalaitoksella leikkelin paperista kuvioita, joita monistin ja laminoin. Huoneeseen ei päässyt luonnonvaloa. Kuvat näyttävät kotini maaliskuussa 2000. Asuntoni ovat aina muuttuneet ajan myötä yhä valoisammiksi ja kevyemmiksi sisustukseltaan.

Kuvia

1. Piirustuksia 1997-1998
2. Piirustuksia Pariisista
3. Valokuvia Pariisista

1. Piirustuksia 1997-98

Kuvat on tehty pienehkön vihkon sivuille. Näistä iso osa on tehty kannabiksen vaikutuksen alaisena. Sain siitä silloin eräällä tavalla pelkistynyt mielentila, jota en halunnut häiritä liialla sisällöllä. Koin tuohon aikaan vielä olevani melko pieni. Kuvien kanssa loin samankaltaisessa mielentilassa musiikkikokonaisuudet nimeltään Pinta ja 22. vuosisata, jotka löytyvät osana arkistokokoelmaani: Another Planet. Kuvat ja musiikki on tehty ennen ensimmäistä LSD-kokemustani.

2. Piirustuksia Pariisista

Nämä kuvat on tehty toisen pienehkön vihkon sivuille. Tapani mukaan lähdin liikkeelle jostain viivasta enkä suunnitellut minkäläinen kuva siitä lopulta tulisi. Näistä vain 2-3 on tehty pilvessä. Pariisiin lähteminen ajoittui melko pian ensimmäisen LSD-kokemukseni jälkeen.

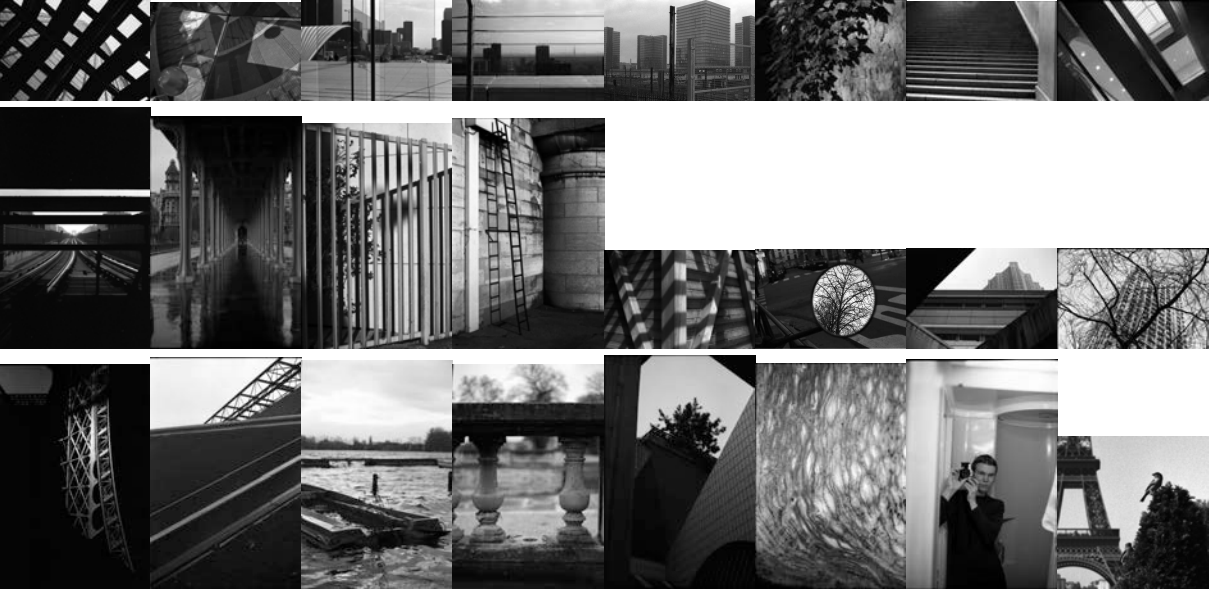

Seuraavat kuvat on piirretty A4-arkille

3. Valokuvia Pariisista

Valokuvasin paljon, ja tässä osa.

Alustus 1999

Kuvia Pariisista 1998

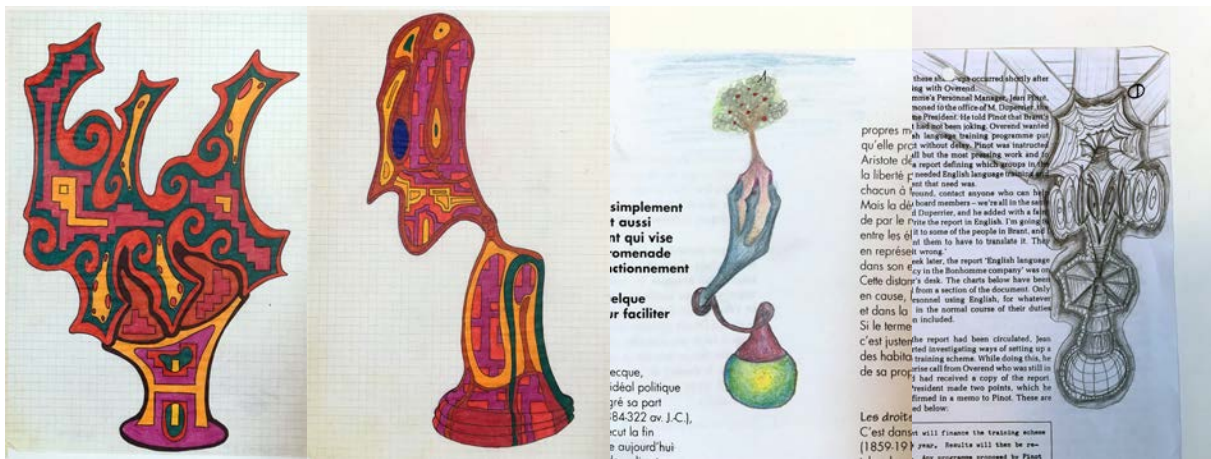
Olin syyskuusta 1998 helmikuuhun 1999 vaihto-opiskelijana Pariisissa. Näkökulmani oli etäällä ihmiskunnasta ja elin melko tunteettomassa misantropiassa, jossa inhimillinen toiminta näyttäytyi enimmäkseen merkityksettömänä. Kaupungin elottomuus ja post-romanttinen ympäristö, joka oli kuorrutettu kivellä, betonilla ja asfaltilla, vain vahvistivat tätä tunnetta. Paikassani kaukana Maapallon ulkopuolella ei ollut ketään. Tunneyhteyteni muihin oli ohut, mutta en toisaalta juuri hakeutunut muiden seuraan vaan tein pitkiä tutkimusretkiä kaupunkiin itsekseni.

Pariisissa minulla ei ollut mukana soittimiani ja päädyin piirtämään ja ottamaan valokuvia paljon. Otin vain mustavalkoisia valokuvia, jotka suurensin pimiössä. Kuviin pääsee tutustumaan tästä. Suurin osa opiskelukavereistani ja sekä naapurini käytti kannabista, lähinnä hasiksena tupakan seassa, joten taukoja siinä ei ollut.

Kun palasin Pariisista helmikuun lopussa, koulutyö tuntui helpommalta kuin aikaisemmin. Sain kolmannen lukuvuoden lopulla ja viimeisellä lukuvuodella alkavalla syksyllä vuosikurssin parhaat arvosanat vaikeimmista matematiikan aiheista, kuten epälineaarisista differentiaaliyhtälöistä. Se tuntui hyvältä, sillä lukiossa matematiikka oli ollut minulle hankala aihe. Kesällä työskentelin instrumenttiasentajana Lahden Lämpövoiman Kymijärven voimalaitoksella, jossa tein samalla päättötyöni insinööritutkintoa varten. Työjakso kesti tavanomaista pidempään, aina syyskuuhun saakka, jotta kaikki saivat harjoittelukautensa varmasti täyteen.

Tunsin olevani jonkinlaisessa väli-illassa elämässäni, ja tiedostin, että tietty etsikkoaika alkoi olla takanapäin. Jonkinlainen lapsuusvaihe oli päättymässä, ja aika ei tuntunut enää ikuiselta kuin lukion jälkeisen opiskeluvaiheen alkaessa. Silti olin vasta 22-vuotias. Tunne ja muisto vieraassa maassa elämisestä eli minussa vahvana, ja samalla käynnissä oli paluu entisiin kuvioihin uudella voimalla.

Vuonna 1999 tutustuin heti keväästä lähtien paljon ekstaasiin, opiskellen aiheesta huolellisesti etukäteen. Näin paljon ystäviä ja kävin teknobileissä. Kannabis, LSD ja MDMA (tai miten sitä olikaan ekstaasipillereissä sekoitettu) sopivat kuitenkin rauhallisiin hetkiin ystävien seurassa ja luonnon helmassa.

Kuvia Pariisin ajalta

Tajutessani Pariisissa jalostuneen kaukaisen näkökulmani eristäneen minut muista, päätin suunnata sisäänpäin ja tutkia itseäni. Ajattelin, että tämä antaisi minulle paremman yhteyden muihin ihmisiin. Asuntoni alkoi taas heijastella sisäistä maailmaani, ja elin siten itseni sisällä. Mieleni levisi huoneeseen intensiivisemmin kuin aiemmin, ja tunsin ulkomaailman vain värien ja valojen kautta.

Tein kesätyöpaikallani kylttikaivertimella pienen huomio- ja varoituskyltin, jossa luki "ulkopuoli", ja kiinnitin sen asuntoni ulko-oveen, jotta muistaisin maailman olemassaolon aina poistuessani kotoa. Vaikka näkymäni maailmaan oli rajoittunut verhojen ja värikalvojen kautta, kuulin sen äänenä, jota kuuntelin stereona yksiöni seinän levyisen päätyikkunan molemminpuolisista tuuletusikkunoista.

Pääosin elin punaisen loisteputken ja beige-oranssin pöytälamppun hämyisessä valossa, jota välillä korosti ultraviolettivalo.

Vuoden 1999 aikana tein eniten musiikkia kaikista niistä vuosista, kun asuin Mukkulassa. Vaikka en tiennyt tarkalleen, mitä etsin, tiesin, että vastaus löytyisi syvemmältä ja että intuitio ja luottamus tuntemattomaan olivat avaimia siihen.

Pyrin ilmaisussani ja ajattelussani selkeyteen, joten matematiikka ja järki tuntuivat minulle luontevilta. Asuntoni ei kuitenkaan ollut vastavoima vaan yhdenlainen portaali. Hyvä ystäväni Lahdesta sanoi musiikistani, että se ei koskaan palannut takaisin, ja hän oli oikeassa. Tein musiikkia vain itselleni ja sillä oli paljon rituaalista merkitystä. Useimmiten käytin vapaa-aikani koulun jälkeen musiikin tekemiseen ja kuuntelin sen jälkeen, mitä olin saanut aikaan, ennen nukkumaanmenoa. Tämä katsaus musiikkiini liittyi usein kannabiksen käyttöön.

Lähimetsäni

En muista tarkkaan, kuinka monta kertaa olin kokeillut LSD:tä ennen marraskuun kokemusta, mutta ne olivat harvoja. Päiväkirjamerkintöjen perusteella voin päätellä, että olin kokenut toisen LSD-matkan kesällä 1999, todennäköisesti kesäkuun alussa, joten marraskuun kokemus oli ainakin kolmas kertani. Olin kuitenkin vieläkin melko uusi sen kanssa ja kunnioitin sen voimaa käyttämällä sitä hillitysti ja harvoin.

Elämäni toisella happotripillä olin C:n kanssa, saattoi myös olla, että se oli C:n ensimmäinen ja minulle joku ensimmäisistä. Silloin oli kulunut vuosi edellisestä, saattoi myös olla puolitoista vuottakin. Kävellessämme mukkulan metsää kohti minulle tapahtui jotain outoa. Koin tavanomaisia erittäin voimakkaita hallusinaatioita, missä kaikki oli jatkuvassa liikkessa kaiken suhteen. Nauttimani oli pieni niin kuin aina, ehkä olen joskus pienenä tai ennen syntymääni pudonnut lsd-pataan niin kuin obelix asterixissa on pudonnut taikajuomapataan? Jokin minussa vastusti liikettä, enkä enää yhtäkkiä ollut varma, että onko tämä oikea aika tai paikka kokea tällaista. Jäin siihen ajatukseen kiinni. Ristiriita oli sen verran suuri, että tunsin miten mielessäni käynnistyi jonkinlainen suojausmekanismi, joka jätti minun persoonastani voimaan eräänlaisen backup-kuvan. Tämän turvin kykenin toimimaan samalla, kun jossain tämän turvarakenteen ulkopuolella mieleni jäi pohtimaan kokemaani ristiriitaa, mutta tästä en ollut tietoinen.

Metsään saavuttuamme kykenin toimimaan ja havaitsemaan varmuudella, mutta silti kaikessa oli selkeä juonne, joka tuli kokemastani ristiriidasta. Näin hallusinaatiota, miten molemmilta puoliltani ruumistani lähti kuin henkiolentoja symmetrisesti suhteessa itseeni sekoittuen metsän puihin ja pensaisiin. Näin myös C:n kuvia pyörteilemässä ympärilläni, ja miten C liikkui näiden varjomaisten kuvioiden mukaan. Saavuimme kaatuneen puun äärelle, ja yhtäkkiä näin oudon värähdyksen ja olin sanoa, että kohta sun puhelimesi soi, mutta pidin sen lauseen kuitenkin itselläni. Sekunnin päästä C:n puhelin alkoi soida.

Puun luota edetessämme visioin ja leikin kuinka olisimme kuin suunnattoman suuren maton pinnalla erittäin pieninä olentoina matkaamassa maton pienen pienien epätasaisuuksien ja rakenteiden lomitse kohti määränpäättämme eli takaisin asunnolleni. Värit olivat korostuneita ja meillä oli hilpeää.

C:n täytyi pian lähteä kun saavuimme, ja minä jäin yksin asunnolleni. Jokin oli odottanut sitä hetkeä, sillä samalla kun C oli lähtenyt niin ristiriita tuli pintaan. Mikään tai kukaan ei ollut enää aiheuttamassa ulkoista mielenkiintoa ja häiriötä sen käsittelylle. Ristiriita alkoi purkautua ja mietittyäni asiaa huomasin miten en ollut tajunnut lähteä siihen tilanteessa silloin mukaan ja miten aina on oikea hetki tai paikka kokea juuri se mitä juuri sillä hetkellä kokee. Samalla kävin läpi melkoisen itsesyväanalyysin, joka purkauduttuaan tuotti erittäin syvän täyteläisyyden tilan ja osoituksen itsen herkkyydestä, jonkinlaista hoivavietin vahvistumista oman itsen suhteen ja todellisuuden, missä elää, että kaikki ei ole niin pysyvää kuin ehkä aiemmin olin vielä jossain määrin luullut. Katselin silloin asuntoni koristuksia ja mietin, että mitä olin mennyt itselleni tekemään. Minne tahansa katsoinkin niin mikään ei antanut viitettä normaalista todellisuudesta, vaan kaikki oli niin outoa, että vei vaan syvemmälle ja syvemmälle. Olin johdattanut itseni olotilaani, se oli täysin omaa syytä. Mietin myös itsemurhaa ja mitä se merkitsisi. Ajatukset virtasivat vapaina ja ne purkautuivat kyynelienä. Silloin jotenkin tajusin miten olin kuitenkin laittanut jokaisen koristeen ja esineen sopivasti paikalleen hellyydellä rakentaen ja seuraten omaa henkilökohtaista tunnetilaani miellyttävyydestä. Sain käännettyä kaiken myönteiseksi ja lopulta koin vahvistuneeni, ja päätin jatkaa matkallani eteenpäin.

Päiväkirjamerkintä 2003, 1999 kesäkuun kokemuksesta

Tämä ajatus siitä, että on oikea paikka ja aika, oli myöhemmin merkittävä marraskuun kokemuksessa sekä erityisesti maaliskuun 2000 kokemuksessa, sillä silloin päästin irti kaikista esteistä ja tunsin, että nyt on se hetki. Ajatus siitä, että nyt on oikea hetki, välittyi sinne toteutumattomana aikomuksena.

Esitin kesäkuun matkallani itselleni eräällä tavalla siis kysymyksen: onko tässä mitään järkeä. Jälkikäteen ajateltuna toimintani ja elämäni ovat olleet hyvin kaukana siitä, mitä ulkopuolinen tarkkailija olisi pitänyt järkevänä. Seurasin kuitenkin omaa sisäistä logiikkaani, joka tuntui oikealta. Toisaalta epäröintiä kertoo, että tunsin olevani mukana jossain, jossa minulla ei ollut täyttä valtaa. Ainoa tapa edetä oli antautua. Tässä vaiheessa aloin myös ymmärtää, että elin melko erilaisessa todellisuudessa kuin muut ihmiset, ja se aiheutti minulle hieman surua siitä, etten enää pystynyt täysin samaistumaan muiden ihmisten arkeen vaan tunsin vieraantuneisuutta. Olin kuitenkin edelleen läsnä ystäväni ja koulukavereiden kanssa. Se voima, jonka polkuni minulle antoi, vei minua eteenpäin ja näkökulmani näyttäytyivät muille omituisina, mutta hilpeinä keskusteluina ja ajatuksina.

Oheiseen päiväkirjamerkintään sekä maaliskuun 2000 kokemukseen viitaten on mainittava, että kerran ekstaasin ja kannabiksen vaikutuksen alaisena näin hallusinaation A:sta, kun hän istui nojatuolilla. Olimme silloin ystävien seurassa B:n luona. Kyseessä oli todennäköisesti kevät-kesä 1999. Huomasin, miten hänen kehonsa näytti animaation lailla liikkuvan eteenpäin, kun hän itse istui paikallaan. Liike kiihtyi ja A nousi toistamaan liikesarjaa, kun se oli voimakkaimmillaan. Vastaava toistui usein, kun olin polttanut paljon kannabista ensimmäisten ekstaasikokeilujeni yhteydessä. Kun katselin jotain muuta ja ystäväni olivat näkökenttäni laidoilla, näin animaatioita liikesarjoista, joiden lähde olivat ystäväni kehot. Liikesarjoissa ei ollut koskaan vaihtoehtoisia polkuja tai ne eivät olleet mitenkään sumeita vaan näin hyvin selkeitä peräkkäisiä animaatiuruutuja. Jos liikuttelin silmiäni, liikesarjat hävisivät, mutta ne ilmestyivät uudelleen, kun pidin silmiäni paikoillani. Päivitysnopeuden kasvaessa tietyn rajan yli, ystäväni saattoivat nousta makuuasennosta istuma-asentoon toistamaan näkemääni animaatioita. Toisinaan joku säpsähti kuin heräten ja hänen kehonsa liikkui hetken suuntaan, jonka olin mielessäni nähnyt. Näin miten ihmisten tulevat liikkeet näkyivät kuvajaisina heidän edellään heidän kulkiessaan. Tämä kokemus toistui maaliskuussa 2000 vielä voimakkaampana.

Myöhemmin illalla, samassa tilaisuudessa, jossa A oli läsnä, kuulin kuin koira kävelisi kynnet rapisten kohti minua selkäni takana oikealla puolellani. Käännyin katsomaan ja elävästi näin dalmatialaisen koiran saapuvan ja pysähtyvän lähelleni. Sekunnin päästä koira katosi, ja jäljelle jäivät vain sen täplät, jotka muodostivat maton kuvion. Sekä ääni että koira olivat hallusinaatioita. Matto ei ollut valkoinen vaan jonkinlainen monivärinen kangasräsymatto. Siinä oli joillain riveillä

tummempia täpliä. En pysähtynyt ajattelemaan kokemusta sen enempää, olin enemmän kiinnostunut mieleni kyvystä nähdä tällaisia asioita. Tietyt elementit kuitenkin toistuivat kokemuksissa liittyen ajan havainnointiin. Tuntui kuin kaikki aika olisi ollut läsnä nykyhetkessä. Toisaalta tunne dalmatialaisen tapauksessa oli sama kuin hypnagogisessa tilassa juuri ennen nukahtamista, jolloin tapahtumien järjestys mielen luomissa tapahtumaketjuissa voi tuntua oudolta ja vääraltä.

Koin epämukavaa tunnetta siitä, että olisin pakottanut A:n liikkeelle. Kuitenkin tajusin, että tämä oli jokin itsekäs osa minusta, joka halusi omistaa tapahtumien kulun, vaikka itse asiassa vain havainnoin sitä. Ymmärsin, että ajatus omistamisesta oli yksi mielen luomista harhautuksista.

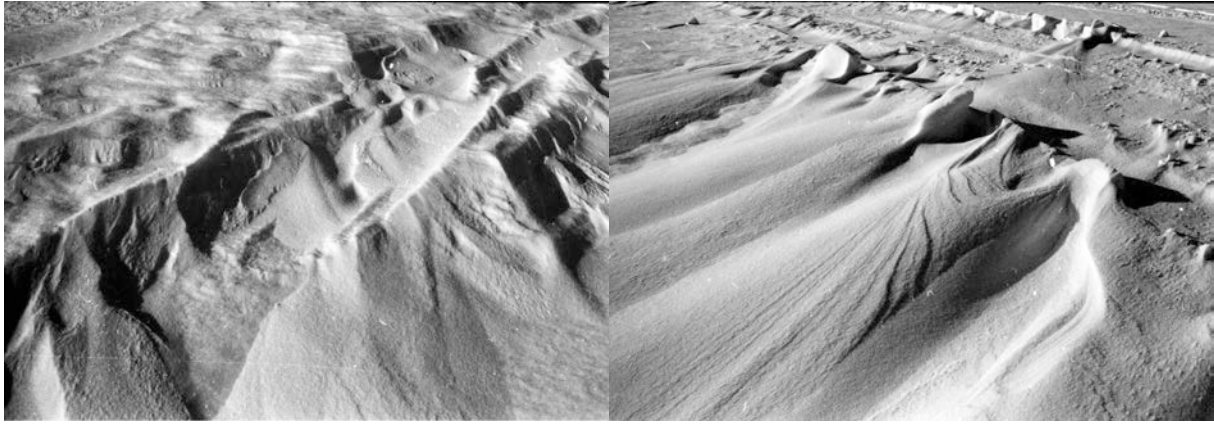
Sama harhautus voi ilmetä myös silloin, kun toivoo jonkun kuolemaa. Esimerkikiksi entisaikoina ihmiset saattoivat kirotta jonkun ja tehdä siihen liittyvän rituaalin, mutta todellisuudessa kyseinen rituaali ei vaikuttanut mitenkään. Se oli vain kyseisen ajan ja paikan sekä tekijän luoma muoto, joka heijasteli kuolemaan liittyviä tunteita. Tekijä onnistui ehkä saamaan otteen kuolemasta, mutta sen jälkeen hän käsittelee asiaa itsekkäästi ottaen sen omistukseensa. Tietysti ajatuksen konteksti vaikuttaa, ja se riippuu siitä, millainen suhde tekijällä ja kohteella on. Lopulta tästä on seurannut harha, että tekijä on vaikuttanut maagisella rituaalilla tai ajatuksella asioihin. Kuitenkin, kun harhat puretaan, tämä on vain puhdas havainto maailmasta, jossa ajan hetket tai sen kulku ovat kaikki läsnä nykyhetkessä.

Olin tuttu epävarmuuden kanssa maailman ja minun välisen rajan suhteen. Mielen ja aineen suhde tai suhteettomuus oli minua kiehtova aihe, erityisesti kun pohdin omaa kokoani ja todellisuuden mittasuhteita. Olen oppinut olevani fyysisen kehoni kokoinen, ja mittasuhteet toistuvat rakennuksissa ja ympäröivässä ympäristössä. Kaikki ilmentää ihmiskehelle ja toiminnalle käytännöllistä kokoluokkaa. Tälle kehonsa ja itsensä yhteydelle on siten luonnollisen helppoa ehdollistua. Kuitenkin olen ajatellut, että voisin olla paljon suurempi tai pienempi kuin opittu kehoni koko, ja että kehoni toimii ikkunana tähän rajoitettuun todellisuuteen. Ajatusleikkinä voi kuvitella miten silmät sijaitisivat Kuussa, jalat maassa ja kädet sen eri puolilla. Mikä todellinen kokoni olisi silloin? Tällaisilla ajatuksilla pyrin kohti suurempaa vapautta ja vähitellen purin erilaisia sisäisiä rajoitteitani. Mieli ja aine ovat yhtenäinen jatkumo.

Ennen Pariisia olin jo harjoitellut kehosta poistumista ja jatkoin harjoittelua entistä määrätietoisemmin. Tutustuin aiheeseen lisää ja tein harjoituksia yleensä heti koulun tai työpäivän jälkeen, kun mieleni oli valpas mutta ei liian väsynyt. Tällaisilla hetkillä sain levättyä hetken samalla kun harjoitin kehosta poistumista.

Harjoituksen aloittaminen vaatii kehon saattamista unihalvaustilaan olemalla riittävän pitkään paikoillaan ja rentona, kunnes kehon tietoisuus hämärtyy ja katoaa riittävästi. Tämän jälkeen on keinoja, joilla henkikehon ja fyysisen kehon rajoja voi hämärtää. Minulle toimivin tapa oli vaakasuunnassa värisyttää itseäni nopeasti navan alueen ollessa akselina. Vaikka kuvittelisi nopeutta, on rajansa sille, miten nopeasti mieli pystyy kuvittelemaan. Mutta kun päästää ajatuksesta irti, mieli kohoaa suurempaan nopeuteen kuin pystyy kuvittelemaan. Tämä tila tuntuu kuin irtoaisi hetkellisesti fyysisestä kehostaan.

Olin onnistunut poistumaan fyysisestä kehostani muutamia kertoja, vaikkakin hallitsemattomasti ja lyhytaikaisesti. Tämä oli yritys vapautua fyysisestä maailmasta, jonka koin kahlitsevana. Yhdessä kokemuksessa yritin äännähtää, mutta suustani kuului vain hassu korahdus. Tämän jälkeen sain suggestiolla itseni luiskahtamaan viereeni ja näin kehoni makaavan sängylläni samassa huoneessa. Innostuin kuitenkin aina liikaa ja se katkaisi yritykset todella lyhyiksi. Halusin kuitenkin vapautua painovoimasta ja löytää todellisen vapauden. Painovoimasta kirjoitin 2014 [tällaista](#).

Aloin pohtia, miten jotkut löytävät vahvuutta liikkeestä, kun itse löysin sen paikallaan olemisesta. Tällä tavalla järkeistin pettymystäni siitä, että elämäni tuntui tapahtumattomalta. Ihailemani tutkimusmatkailijoiden tavoin kuvittelin olevani arktisessa tai antarktisessa ympäristössä, kun talviaamuisin kuljin koululle jäätyneen Vesijärven yli, yksinäni. Jäät olivat peittyneet ohueeseen lumikerrokseen, ja tuuli tuiskutti lunta. Tein jäljet ensimmäisenä tuohon valkoiseen maisemaan.

Alkuvuodesta 1999 4-5. maaliskuuta ja päivämäärältään siten tasan vuotta ennen 2000 tapahtumaa loin kaksi kokonaisuutta. Käytin tekniikkana mikseriin rakennettuja takaisinkytkentäketjuja. Olin jatkanut sellaisten tutkimista Pariisista paluun jälkeen ensimmäisissä äänityksissäni. A oli silloin läsnä ja nimesi osat: "Ajan ja kehityksen laajentuma" sekä "Mikroheimotanssi". Olin vahvasti liittoutunut hänen kanssaan, mutta usein halumme ja aikeemme olivat hassusti päinvastaiset, vaikka pelkät keskustelumme olivatkin jo koukuttavia.

Elokuun 26. ja 31. päivien välisenä aikana tein minidiscillisen musiikkia, jossa tutkin binauraalisia signaaleja. Tämä tallenne osoittautui myöhemmin merkittäväksi elementiksi marraskuun kokemuksessani. Olin kiinnostunut aiheesta ja tajusin, että voin luoda tutkimusvälineen mikserilläni. Se olisi hienovaraisempi ja kehittyneempi versio pelkistä takaisinkytkentäketjuista. Vein mikserin efektilähdöt takaisin sen kanaviin ja aloin kiertää ääntä mikserin sisällä, muuttaen sen taajuutta ja korostaen tai vaimentaen matalia ja korkeita taajuuksia äänenvärisäätimillä. Aloitin pitämällä panorointeja keskellä ja virittämällä kanavat miellyttävään taajuuteen, jossa ne soivat yhdessä. Sitten muutin toisen kanavan taajuutta hieman, jotta syntyi interferenssitaaajuus, joka tuntui hyvältä. Binauraalisessa tekniikassa tarkoitus on, että havaitsemme tämän interferenssitaaajuuden aivojemme sisällä, ei akustisesti. Tämä tapahtuu syöttämällä toiseen korvaan taajuutta ja toiseen hieman eroavaa taajuutta. Tämä ero on havaittavissa, vaikka se ei ole suora kuulohavainto, ja se luo aistimuksen välitaaajuudesta pään sisällä. Tällä tavoin voi yrittää saada jonkinlaista resonanssia aivoaaltojen taajuuksien kanssa. Kun löysin hyvältä tuntuvan värähtelyn, panoroin toisen kanavan vasemmalle ja toisen oikealle. Minulla oli käytössäni myös kolmas efektilähdöstä tehty "oskillaattori", jota pystyin lisäämään sekaan. Lisäksi moduloin kanavien efektilähtöjen voimakkuuksia, jotta sain niiden välisiä muutoksia. Kun lisäsin sekaan erilaisia laitteitani, sain niistäkin efektoitua osan tähän värähtelevään kudelmaan.

Tämä oli yksi äänitys monista ja se jäi talteen muiden kanssa. En palannut siihen juuri ollenkaan ennen kuin vasta 24. marraskuuta. Linkki tähän kokonaisuuteen on 1999 marraskuun tapahtumakertomuksen yhteydessä. Eräessä kappaleessa mikrofoni tallensi äänityshetkellä asuntoni ympäristön ääniä, mukaan lukien wc-pöntön ääniä, kun se vuoti hieman ja välillä tyhjensi itsensä ja yritti täyttää säiliönsä. Jälkeenpäin pidin tätä kappaletta erityisen epäonnistuneena. WC-pönttöni tarina sai lopullisen päätöksensä maaliskuun 2000 kokemuksessa.

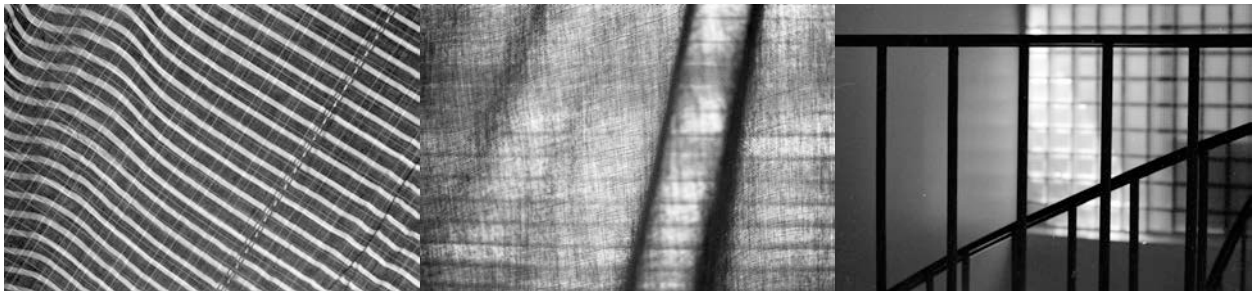
Vuoden 1999 musiikkituotantoni alkaa arkistojulkaisusta https://archive.org/details/sarana_archives_vol_08_the_return

Kiinnostuin ekstaasista uutena asiana ja siitä, miten se periaatteessa korostaa hyviä asioita, vaikka käyttöön liittyy riskejä, jotka pitää minimoida. En halunnut vaarantaa itseäni ja otin vain hallittuja riskejä. Jo tässä vaiheessa ymmärsin, että mitä koen, jättää sen minulle pysyväksi tavaksi toimia, jos niin haluan ja hyväksyn sen. Tunnetilojen tai toiminnan toistamiseksi minun tarvitsi vain saada niihin kosketus sisimmässäni. Idealisoin tätä ajatuksella, että kaikkea voisi kokeilla siten vain

kerran. Koin koko ajan löytäväni jotain uutta ja olevani matkalla eteenpäin, ja sisäistin mielestäni hyviä asioita. En halunnut tai tuntenut tarvetta sekoittaa mieltäni, vaan etsin uusia näkökulmia suhteessa itseeni ja maailmaan, jotka tukivat minua samalla, kun haaste oli turvallinen.

En ajatellut noin tietoisesti asiaa silloin, mutta vaikka antauduin päihtyneeseen tilaan, olin syvällä ytimessäni selvä ja tietoinen. Tästä käsin peilasin kaikkia kokemuksiani ja ihmisyyteen liittyviä kerrostumia sekä todellisuuden luonnetta. Vähiten halusin menettää muistiani elämäni kulusta. En välittänyt siitä, mitä muut ajattelivat minusta, koska tunsin olevani omalla määrätietoisella ja johdonmukaisella tielläni, vaikka en tiennyt, minne olin matkalla. Ulkopuolisten näkemys minusta oli toissijainen merkitys. Samalla olin kuten tavallisesti varsin epävarma itsestäni ja siitä, miten toimia maailmassa. Läheisimmät ystäväni olivat minulle todella tärkeitä.

Ytimessäni oli rauha, ja olin tyytyväinen, että pystyin saavuttamaan sen missä tahansa tilanteessa, kun maailma sen asukkaineen oli aina liikkeessä suhteessa minuun. Tukitasoni oli vahva, kuitenkin.

Kun kokeilin ekstaasia, kohtasin pakkotoiminnallisen vainoharhan. Olin ottanut yhden pillerin peräkkäisinä päivinä muutaman päivän ajan pelkämästä mielenkiinnosta. MDMA:n liitetyt positiiviset vaikutukset katosivat nopeasti ja ne korvautuivat oudolla, tunteettomalla olotilalla. Välittäjäainevarastoni olivat tyhjentyneet ja häiriintyneet tuossa vaiheessa. Alkoi tuntua erittäin todentuntuiselta, että asuntoni edessä avautuvalla parkkipaikalla, jonne en varsinaisesti edes nähnyt verhotusta asunnostani, joku oli tarkkailemassa minua.

Tarkkailu tapahtui tietysti lämpökameralla, koska elin aina vähintään oranssin väristen verhojen takana. Ulkomaailma näkyi niiden lävitse utuisena, kunnes suljin sälekaihtimet jossain vaiheessa päivää. Pakonomainen tunne oli samalla kiehtova ja pelottava. Ymmärsin sen vainoharhaksi, mutta samalla kokemus oli uusi ja mielenkiintoinen. Pystyin säätämään ajatuksiani ja tuntui paremmalta mennä sen mukaan edes jonkin matkaa kuin taistella sitä vastaan. En kokenut pakonomaista ajatusta tarkkailusta pelottavana tai ahdistavana, vaan olin pikemminkin hämmentynyt siitä, miten tällainen ajatus oli ylipäätään mahdollinen. Niinpä päätin lähettää viestin kuvitelluille tarkkailijoille.

Itsestään selvää oli, että lämpökamera havaitsee lämpöä. Sytytin pienen tuikkukynttilän ja kirjoitin sen avulla ilmaan suhteellisen huolellisesti oikealta vasemmalle kirjaimet M, O ja I. Olin tässä huvittuneessa mielentilassa leikkisästi huolissani siitä, miten saisin kirjaimet erotettua toisistaan mahdollisimman selvästi viestin luettavuuden takaamiseksi. Uskon, että mikäli joku todella olisi ollut ulkona lämpökameran kanssa, hän olisi nähnyt tämän tervehdysviestini selkeästi. Tämän yhdenlaisen rituaalin jälkeen päästin irti pakkoajatuksesta ja lopetin kokeeni.

8. syyskuuta 1999, muutama päivä aikaisemmin tämän kokeen alussa olin luonut muutaman kappaleen vaikutuksen alaisena, ja niihin voi tutustua kokonaisuudella <https://archive.org/details/SaranaArchivesVol12BubbleWarrior> (Raidat 7-14). Annoin tälle kokonaisuudelle nimen Vieraita, ja se mainitaan alkuperäisessä tapahtumakertomuksessa musiikkina, jota en halunnut kuunnella (nimen perusteella), joten assosiaatio saattoi toimia sysäyksenä yhdeltä osaltaan.

Kokemus pakonomaisesta toiminnasta saa jatkoa n. 2.5 kuukauden kuluttua marraskuun 1999 kokemuksessa, mutta eri sävyllä. Silloin olin ehkä vastaanottavaisempi – vastapainona ainakin alitajuiselle muistolle arveluttavasta ekstaasikokemuksesta. Minulle oli tärkeää toimia paremmalla

tavalla seuraavalla kerralla tilanteiden toistuesssa, jotta voisi kulkea eteenpäin.

1999 kevään ja syksyn välisestä joustavasta mielentilastani kertoo, miten kulkiessani Kymijärven voimalaitoksessa mainitun monipäiväisen ekstaasisession jälkitilassa kuulin sen valtavan koneiston kohinassa ja huminassa liikuttavan kaunista kuorolaulua. Ymmärsin mikä oli totta ja mikä ei, mutta toisaalta minkä suhteen? Jokaisen päänsisäiset asiat ovat yhtä todellisia osia maailmankaikkeutta kuin näennäisesti ulkoiset asiat.

Sisäisen rauhani vahvistui kokemuksieni myötä, koska mieleni leikki oli aina tavoittaa rauha löytämällä uusi rentoutumisen taso. Kiinnitin sinä kesänä huomiota siihen miten voimalaitoksessa kulkiessani tyypillistä oli, että avatessani jonkin oven sitä juuri täsmälleen samalla hetkellä oli joku muu avaamassa toiselta puolelta. Aivan kuin oven avaamiseen ei olisi kumpikaan käyttänyt yhtään voimaa. Tämä jäi mieleen, koska voimalaitos oli varsin iso ja siellä eivät työntekijät juuri kulkeneet ympäriinsä ja päivittäisiä kohtaamisia oli hyvin vähän kokonaisuudessaan. Vaikka tällä muuta merkitystä ei olisi ollutkaan, niin se rakentui osaksi todellisuuttani korostaen tasapainon ja syvemmän intuition tavoitteluani.

Vuonna 1999 tai ennen sitä, kun vielä asuin Mukkulassa, ymmärsin erään asian: koska havaitsemamme todellisuus on yksilöllinen kuva, jonka aivot meille luovat, ajatuksemme ja tunteemme kohdistuvat itseemme kuin satunnaisiin henkilöihin tai asioihin. Kerroin tästä oivalluksestani A:lle ja B:lle ja siitä, miten kielteiset ajatukset voivat mitätöidä sen osan itsestämme, joka ylläpitää niitä. Päätin, että oli parempi olla ajattelematta pahaa kenestäkään tai mistään, varsinkin jos minulla ei ollut tunteellista sidettä kyseiseen henkilöön tai asiaan, sillä muuten vahingoittaisin vain itseäni.

Toiminnassani oli suurelta osin havaittavissa takaisinkytkentää. Asuntoni sisustus toi minut syvemmälle itseeni, etsin aina jotain seuraavan kiven alta tai puun takaa, ja ajatukseni suuntautuivat hyvän, vastuksettomuuden ja painottomuuden puoleen. Tämä näkyi myös loputtomassa matkassani musiikin parissa ja siinä, miten syötin sitä itselleni kuin biofeedback-laitetta käyttäen. Ystävieni kanssa käydyt keskustelut vahvistivat toistemme havaintoja ja ajatuksia, ja olin joukostamme se, joka vei kaiken aina vähän pidemmälle tajunnan ytimeen ja maailman rakenteisiin. Kyseenalaistin, havainnoin ja koin vapaasti, mutta aina omasta rauhastani käsin.

Aloin ajatella, että mieleni paikallaan oleminen on kuin lepäämistä äärettömän nopeudessa, sillä silloin kaikki tuntuu olevan saavutettavissa. Tämä on suprajohtava tila, joka kantaa kaikkialle tässä hetkessä. Nämä ajatukset olivat perustasoni marraskuussa 1999.

Tapahtumakertomus

Alkuperäinen muistiinpano ovat siinä muodossa kuin kirjoitin ne pian tapahtuman jälkeen. Tekstiasua on parannettu. Mukaan on liitetty käsin tekemäni muistiinpanot tapahtuman aikana tai heti sen jälkeen.

Kertomukseen on merkitty tarkentavia huomioita numeroviittein. Ne näkyvät numeroa klikkaamalla.

Alkuperäiset muistiinpanot

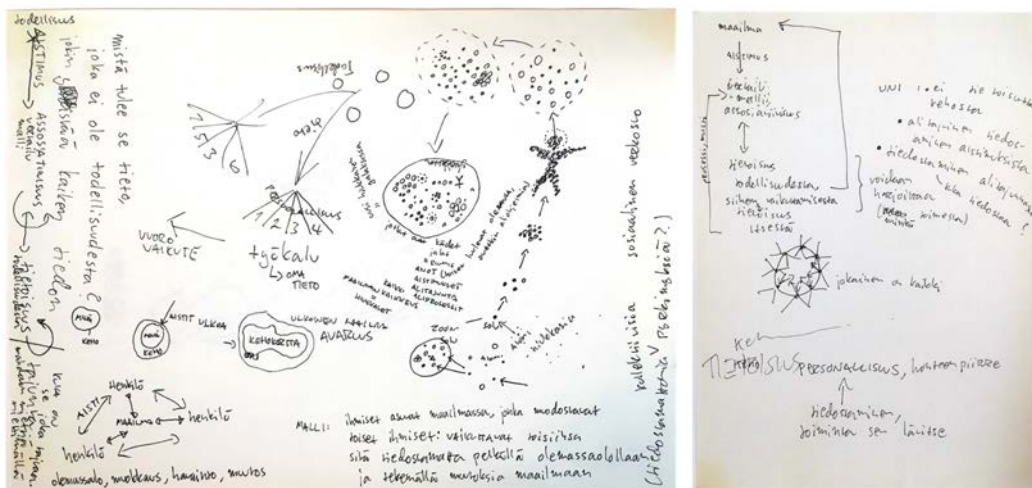

Seuraa kertomus tapahtumista niinkuin ne koin ja mitä itse tilanteessa ajattelin, koostettuna abstrakteista merkinnöistäni itse kokemuksen ajalta.

Minulla ei ollut viime viikolla kuin tiistaina koulua ja niinpä päätin viettää taas pienen session matkailuun. Keskiyökkoamuna alkoi tuntua jo todella hyvältä mutta muistinkin illalla olevan kamerakerhon tapaamiseen ja päätin lykätä session mahdollisesti toiseen päivään.

Illalla tapaamisen jälkeen kävelin kavereideni kanssa kohti keskustaa ja sattuman johdattelemana nousin bussiin, joka ei menisi aivan asuntoni lähelle vaan kauppakeskukseen, josta voisin ostaa jotain syötävää yöksi. Bussissa mietin vielä olisiko mahdollinen ajankohta hyvä, sillä aloitus menisi suhteellisen myöhäiseksi; kello oli jo yli kahdeksan. Hyppäsin bussista pois ja kävin kaupassa ostamassa omenia, kävelin asunnolleni ja söin hieman. Samalla söin neljäsosan lapusta¹ Kello oli vähän vaille yhdeksän. Keitin teetä ja katoin vähän eväitä sängylleni ja aloin katsomaan 2001:stä. Kaupassa oli olo ollut jo todella hyvä ja nyt elokuvan alkaessa alkoi mieleni järjestyä ja itse elokuva oli todella rauhoittava. Vaikutuksia alkoi tuntumaan vasta yli tunnin-puolentoista päästä, ehkä täydestä vatsastani johtuen.

Elokuvan aikana tapahtui ajatuksissani mukavaa järjestäytymistä, ikäänkuin mieleni olisi selväsi sivutettu eri lokeroihin ja tunsin kokonaisuutta. Lieviä hallusinaatioita alkoi esiintymään, mutta ne hävisivät pian ja tilalle tuli suuri havaintojen selkeys samalla tavalla kuin ajatuksiinikin. Elokuvan päätyttyä piirtelin hieman ja sain aikaiseksi kaikenlaisia kaarevia muotoja. Mustavalolampun valaisemana piirustusarkin hienosyinen rakenne tuli esiin. Samalla kuin piirtelin varsin abstrakteja ja käsitteellisiä kuvioita huomasin samaa mielessänikin.

Aikaisemmin sillä viikolla olin ajatellut piirtää aivojen rakenteesta ja havainnoista jonkinlaisen mallin, ja niin nyt aloin valmistelemaan sitä. Kerron niistä tarkemmin myöhemmin. Huomasin kuitenkin piirtäväni itselleni jonkinlaista karttaa, josta pystyin milloin tahansa seuraamaan missä vaiheessa olin menossa ja asettamaan mielen eri tasot keskinäisiin suhteisiin. Aina kun minusta tuntui levottomalta riitti kun katsoin tätä karttaa ja rauhoituin. Join vettä ja vettä pirskoutui myös kädelleni. Huomasin miten hyvältä kosteus tuntui ja kävin hyvin miellyttävässä suihkussa. Suihkun jälkeen valitsin levyjeni joukosta jotain musiikkia mitä olin joskus tehnyt. Jostain syystä toisenlaisen musiikin kuunteleminen ei miellyttänyt. Toisaalta oman musiikin kuunteluunkin liittyi koko ajan ennakkoaavistuksia, mutta sitten kun se alkoi soimaan niin olo muuttui taas mukavaksi. Kuuntelin musiikkia hetken ja päätin lähteä ulos kävelemään.

Laitoin soittimen taskuun ja kuulokkeet korville ja aloitin kävelyretkeni. Tuntui kuin huone missä olin oli tullut musiikin kautta mukaani ja ulkona oli todella kotoisa olla. Raikas tuuli puhalsi puissa ja järven jään päälle oli kertynyt satunnaisia lumikasaumia, jotka tuulen vaikutuksesta olivat muodostuneet hyvin pehmeäpiirteisiksi saarekkeiksi. Järvi oli rannoilta hyvien ohuessa mosaiikkimaisessa jäässä, jonka päälle vesi työnty aivan kuin järven normaali pinta olisi leikattu aallonharjoista tasona poikki aallonharjojen matkatessa jään päälle. Kaikkea oli kiva katsella ja tunsin miten kaikki asiat vain tapahtuvat. Aloin palaillemaan kohti asuntoani ja tässä vaiheessa huomasin että olin kokoajan kuunnellut musiikkia. Otin kuulokkeet hetkeksi pois korviltani vaihtelun vuoksi ja laitoin ne taas takaisin. Palasin asunnolleni musiikkia kuunnellen ja lopulta oli kuin tämä side olisi vetänyt minut takaisin ja kuuntelin levyn loppuun sisällä. Kello oli nyt jotain kahdentoista ja yhden välillä. Olo oli hieno ja tein joitain lisäyksiä aloittamaani malliin omista ajatuksistani. Minusta alkoi tuntua kuin jotain tapahtuisi kohta, jonkinlainen aavistuksen tapainen.

Nautin toisen neljänneksen joskus yhden aikoihin torstai-aiamuna neljä tuntia edellisen jälkeen. Levy loppui ja aloin miettimään seuraavaa. Ensin kuuntelin valaiden laulua sisältävää levyä – teki mieli kuunnella vain luonnollisia ääniä ja tuntui kuin ne olisivat puhuneet minulle. Levyä kuunnellessani kehitin mallia maailmankaikkeuden itseään toistavista rakenteista. Levyn päätyttyä nappasin laatikosta musiikkiani sisältävän levyn, jonka olin nimennyt “vieraita”. Sellaista en halunnut ja nappasin toisen, jolle en ole antanut mitään nimeä. laitoin kuulokkeet päähäni ja laitoin musiikin soimaan. Musiikki mitä tällä levyllä oli keskittyi kokoajan vasemman ja oikean kanavan erotteeluun ja oli tehty aiheuttamaan hämäämistä aistimuksia psykoakustisesti. Uuden lapun aiheuttamat etukäteisvaikutukset alkoivat ilmetä lievillä hallusinaatioilla, jotka pystyin paikallistamaan kartassani.

Levyn kappaleet ovat kuunneltavissa osana tätä arkistojulkaisuani: <https://archive.org/details/SaranaArchivesVol11DeeperCaverns>

Kappaleet 17-27 ja kokonaisuus (Singularity of the Resonant Nothingness) on nimetty kokemukseni mukaisesti, ja nimet seuraavat kokemuksen etenemistä ja triggerikohtia. Se on myös Bandcamp-sivullani: <https://sarana.bandcamp.com/album/singularity-of-the-resonant-nothingness>

Yritin mielikuvituksessani nähdä asioita mutta siitä ei aluksi tullut mitään niinkuin ei aikaisemminkaan tämän kemikaalin vaikutuksessa. Katsoin karttaa ja tajusin missä suhteessa se prosessi on erilainen tähän hallusinatoriseen assosiativisuusprosessiin ja yhtäkkiä aloin nähdä kuvia kaikista asioista ja esineistä. Niitä vain tulvahteli mielikuvituksessani. Hyvin käsitteellisiä ja perustavaa laatua olevia asioita liikkui joka suuntaan ja oli kuin olisin katsellut monista lehdistä leikattua valokuvamontaasia. Olin huomannut saman tehdessäni jonkinlaisia muistiinpanoja ajatuksistani. En kyennyt muodostamaan niinkään lauseita vaan vain yksittäisiä sanoja vailla yhteyksiä. Ajatusten piirtäminen oli paljon helpompaa. Tavallaan yhdistin sanoja piirtämällä niiden välille yhteyksiä. Saavutin visuaalisesti tasapainotilan, joka oli kuin välitila assosiativisen havaintojen järkeistämisen prosessin ja unenomaisen mielikuvitusprosessin välillä jossain tyhjässä tilassa.

Ajatusmalleja miettiessäni olin päättynyt muutama kysymykseen 1. mistä tulee se tieto, joka ei ole tästä todellisuudesta? 2. kuka on se joka miettii? Tätä on aivan mahdotonta käydä tietoisesti pohtimaan ja niinpä lopetin sen miettimisen, koska sillä tavoin ei päästä sen pidemmälle. 3. mieli oppii tietoa ulkoisesta todellisuudesta ja omasta ruumiista, kehon tieto on jokaiselle

henkilökohtaista, sitä ei kukaan tiedä. Unessa ei ole tietoisuutta kehosta, unessa on alitajuinen tiedostaminen aistimuksista ja tietoinen tiedostaminen alitajunnasta. Kuka on tietoinen? 4. tietoisuutta todellisuudesta ja siihen vaikuttamisesta voidaan harjoittaa ja kehittää, kenen toimesta?

Hallusinaatiot alkoivat tulemaan yhä intensiivisemmäksi mutta koska kokoajan tiesin miten ne olivat suhteessa kaikkeen muuhun niin pystyin nauttimaan niistä todella paljon. Minua ei häirinnyt mikään väri eikä asia vaan valokin oli vain aistien virtaa, jota assosiativinen funktio yritti kokoajan mallintaa kaikenlaisilla asioilla. Katsoin mattoa ja näin sen kuvioissa maisemia ja kolmiulotteisia tiloja kaiken tasaantuessa suureksi etsinnäksi. Mikään ei ollut pelottavaa eikä mitään muutakaan sillä kaikki ne päällekkäiset elämän aikana rakennetut ajatusmallit ja rakenteet menivät pikkuhiljaa pois päältä ja tavallaan redusoiduin karttojeni kautta edellämäinittujen kysymysten kohdalle.

Katsoin myös ruumistani ja tajusin miten tiedän jokaisen sen pisteen sijainnin avaruudessa. Yhtäkkiä näin näyn joka ei enää tullut mistään. Olin tyhjiydessä sinisävyisen energiakentän yläpuolella² Tämä kenttä jatkui eteenpäin kaareutuen samalla laaksoksi. Kenttä koostui äärettömän monista yksittäisistä pisteistä ja ne kaikki liikkuivat hyvin vähän. Oikealla puolellani oli kirkas valkoinen valokehrä, pyöreä hahmo ja samankaltainen oli vasemmallanikin, mutta jollain lailla niin lähellä että en nähnyt sitä täydellisesti. Lähes heti tämän jälkeen näin ydinräjähdysksen kaikessa kirkkaudessaan ja näin miten sen aiheuttaman energia-aalto pyyhkäisi pois miljoonia ihmisiä ja tunsin miten olin yhtäaikaan ne kaikki ihmiset ja jokainen sen ydinenergian piste.

Näin edessäni tyhjiydessä satoja kirkkaita valkoisia pisteitä ja tunsin miten minä olen ne pisteet mutta kuitenkin en ole. Istuin sängylleni aloin nähdä muutoksia aistimuksissani, jotka liittyivät suoraan musiikkiin, jota kuuntelin. Näin erilaisia väreilyitä vasemmalla ja oikealla puolella sen suhteen miten mieleni käsitteli vasemman ja oikean korvan antaman aisti-informaation yhdeksi moduloituneeksi aaltoääneksi. Yhtäkkiä musiikissa tapahtui täydellinen hajoaminen[mfd]Raita nimeltään Movements kokonaisuudelta Singularity of the Resonant Nothingness[mfd] ja kadotin kaiken sen käsityskyvyn. Se ei tarjonnut enää minkäänlaista kiinnekohtaa. Nousin lattialle seisomaan ja asetuin tiettyyn kohtaan, koska siinä vain tuntui niin hyvältä olla.

Yhtäkkiä tunsin miten oikea käteni alkoi kohoamaan kuin jonkinlaisen ulkoisen voiman toimesta, aivan kuin joku nostaisi kättäni sitä koskettamatta. Säikähdin aivan järjettömästi, mutta en joutunut paniikkiin vaan kyseessä oli enemmänkin eksponentiaalisesti kohonnut ihmetys. Olo kuitenkin rauhoittui heti ja mieleni redusoi ihmettelyprosessin pois. Näin miten erilaisia ajatusrakennelmia tulvahteli esiin kysyen mitä tapahtuu, ja näin miten ne myös katosivat niin halutessani. Pystyin tuntemaan käteni ja kykenin lopettamaan liikkeen mutta heti kun en ajatellut sitä niin se alkoi kohoamaan.³ Seisoin paikallani ja huomasin miten vasen käteni alkoi tehdä samaa oikean käteni kanssa. Kummatkin alkoivat symmetrisesti kohoamaan olkapäideni tasolle. Käsien noustessa lähelle olkapäitani aloin tuntea keskiruumiissani kuin sähköä. Se sai minut keskeltä taittumaan siten, että olisin pudonnut lattialle käsien vielä auttaessa liikettä, jos vain olisin antanut liikkeen jatkua riittävän pitkälle. Tuntui kuin olisin hetken aikaa vain pudonnut painottomana. ⁴ Pysäytin sen kuitenkin aina, kun juuri olisin menettänyt pystyssäpysymisen mahdollisuuden. Näin tapahtui kolme-neljä kertaa.

Mitkään tuntemukset eivät olleet epämiellyttäviä. Istuin sängylle ja otin kuulokkeet pois päästäni ja hiljaisuus tuntui todella hyvältä. Uudenlainen rauha tuli ajatteluuni, joka ei enää ollut ajattelua. Jollain lailla olin saavuttanut hypnoottisen transsitilan jossa olin kaiken ajattelun keskellä mutta silti en ollut siinä. Kuitenkin pystyin koko ajan tarkkailemaan mitä tapahtui. Hetken aikaa mietin, että onko tämä oikea hetki tällaiseen, mutta sitten tajusin ettei ole muitakaan hetkiä sillä jokainen niistä on ainutkertainen tapahtuma.⁵ Asetuin sängylle jalat ristikkäin ja kumpikin käteni asetui vierelleni. Vein kämmenet yhteen ja tunsin jakautuvani kahteen puoliskoon. Käteni alkoivat suorittaa hyvin monimutkaisia, pyöreitä ja luonnonmukaisia liikesarjoja. Tajusin, etteivät ne millään lailla voi vahingoittaa minua.

Liikesarjoissa oli selkeää rytmiiikkaa ja ne päättyivät erilaisiin symmetrisiin käden asentoihin joko vieressäni makaamassa tai sitten yhteen vietyinä kuin kukannuppu. Kädet kävivät pisteitä lävitse päältaelta alkaen hieman navan alapuolelle suorittaen jokaisen paikan välillä symmetrisiä liikkeitä. Välillä tuntui kuin minut jakaisi keskeltä peili, jonka pintaa raajani peilasivat. ⁶

Tunsin nenäni takana pääni sisällä omituisen pulssin joka jatkui tasaisena kokoajan. Tunne joka ei tullut mistään, mutta silti tunsin sen olemassaolon. Istuesssa suoritettujen liikkeiden jälkeen mieleni teki nousta ylös. Nyt liikkeet saivat enemmän tilaa ja myös jalkani alkoivat liikkumaan. Aloin kuin tanssia hidastetusti pysyen kokoajan täydellisessä tasapainossa. Aloin nähdä kuvia ihmisistä; väläyksiä toisten ihmisen elämistä ja myös eläimistä. Koin olevani nuo kaikki miehet ja naiset jotka näin. 7 Aina kun luulin menettäväni tasapainoni raajani asettuivat siten että saavutin uuden tasapainotilan, joka oli täydellisesti kehitetty aikaisemmasta. Saatoin kääntyä täsmälliset 180 astetta ympäri tehden välissä liikesarjan.⁸

Mieleeni tuli kuvia intialaisista patsaista ja niiden kuvaamista asennoista. Välillä liikkeillä painotettiin vasenta puolta, mutta sitä seurasi oikea puoli samoilla liikkeillä. Jotkin polven alapuolisilla lihaksilla kontrolloidut tai-ji:n omaiset liikkeet olivat todella avartavia. En edes tajunnut omistavani joitain niitä lihaksia, joita näissä liikkeissä läpikäytiin. Tunsin itseni yhä tietoisemmaksi omasta ruumiistani ja tuntui kuin olisin voinut hypätä kattoon – niin kevyeksi tunsin oloni. Fyysisellä maailmalla ei ollut mitään merkitystä. Eräässä vaiheessa makasin lattialla käteni suorittaessa liikkeitään mukailen sängyn muotoja, jotka olivat niiden liikeradan edessä välittäen sängystä yhtä paljon kuin tyhjistä tilasta. Siirryinkin keskemälle huonetta ja laitoin myös patjan, jonka päällä oli parempi olla. Liikesarjat päättyivät usein staattiseen tilanteeseen, jossa pieninkin liike sai minut havaitsemaan eron vasemman ja oikean välillä. Olin yhtäaikaa keskellä ja en missään.

Aistini alkoivat liukenemaan toisiinsa. Näin liikesarjojen mukaisia kuviota katossa ja esineiden jälkikuvat olivat sateenkaaren värisiä, aivan kuin kaikki värit olisivat niistä erotettu. Aloin kuulemaan ääntä keskeltä tajuntaani, joka väreili liikkeiden mukaan. Tunsin miten tämä aalto pyyhkäisi lävitseni ja miten se päättyi väristystunteeseen.⁹ Näin pinnan tässä 'en missään', joka värähteli kuin se olisi ollut ääniaaltojen kolmiulotteinen kuvaaja ja hetken päästä raajani suorittivat sen muotoisen liikkeen. Ääni = väri = tunne = liike. Tunsin miten keskellä minua tasapainoaisesti pitää minua pystyssä ja saa raajani asentoihin, joissa olen tasapainossa. Piste, joka minua liikuttaa avaruudessa.

Liikkeet alkoivat muuttumaan kiihottaviksi käyden yhä läpi kauniita symmetrisiä liikesarjoja. Aloin nähdä kuvia miehistä ja naisista ja rakastelin kaikkien/itseni kanssa yhtäaikaa, aivan kuin liikesarjat olisi voinut tehdä kumpi tahansa sukupuolesta riippumatta. Liikkeet päättyivät kuitenkin juuri ennen huippukohtaa ja niin halusin itsekini. Kuulin ampiaisten ja kärpästen surinaa eri puolilta huonetta. Jotkin liikkeet päättyivät lattialle hyvin olemassaolemattomaan olotilaan ja lihakset suorittivat lähes huomaamattoman pieniä liikkeitä. Välillä tuntui kuin käteni noustessa ne nousisivatkin vain mielessäni.

Liikkeet alkoivat rauhoittumaan, olin läpikäynyt niitä hieman yli tunnin. Menin katsomaan itseäni peilistä ja näin kasvoillani symmetrisiä kuvioita, jotka vaelsivat ylhäältä alaspäin ja rintakehälläni kulki spiraalin kehiä. Halusin teki katsoa itseäni lähempää silmistä ja toin nenäni kiinni peiliin. Ensin katsoin aivan suoraan eteenpäin siten että vasen ja oikea silmä katsoivat suoraan omiin peilikuviinsa. Aloin tuntea jotain outoa. Sitten aloin harittamaan silmiäni siten että sain muodostettua keskelle yhden silmän ja yhtäkkiä en ollut enää tällä puolella peiliä vaan olin kummallakin puolella tuhansia kertoja. Näin ensin neljä kuvaa sitten kaksi ja lopulta yhden kaiken keskeltä ollen itse se yksi silmä.¹⁰ Aivan kuin jokin voima olisi minut vetänyt ja samaan aikaan keskeltä työntänyt minut pois, katsoin itseäni ja tiesin että jokaisella ihmisellä on oma tarkoituksensa ja minullakin on se, mutta kukaan ei tietoisesti sitä tiedä.

Katselin veden valumista viemäriin ja tunsin sen samankaltaisena kuin minun liikkeenikin, vailla mitään voimaa tapahtuvana. Mietin miten eläimet toimisivat vaistojensa varassa samoin tavoin, tiedostamatta mitä tekevät ja tunsin luonnon prosessien tapahtumien olemassaolemattomuuden.

Kun asetuin sängylle selälleni makaamaan näin vasemman silmän näkökentässäni fosforinhalteisen hyvin kauniin naisen kasvot. Kasvojen edessä hän teki kämmenellään siroja liikkeitä samaan aikaan, kun tunsin kuin oikea käteni olisi ne tehnyt. Oikean silmän näkökentässäni näin saman naisen mutta toispuoleisesti peilikuvana vasemmalle ja tunsin vasemmassa kädessäni nämä liikkeet. Vasemmassa silmässä näkyi naisen kasvojen oikea puoli ja oikea käsi hänestä katsottuna, ja oikeassa silmässä kasvojen vasen puoli ja vasen käsi. Katsoin kumpaakin kuvaa yhtäaikaa, mutta silti en keskellä nähnyt yhdistelmää niistä vaan tyhjiyttä 11

Nainen vaihtui pyörivään lieriönkaltaiseen valokehrään, joka vasemmalla oli punainen ja oikealla vihreä. Keskellä näkyi niiden violetti yhdistelmä kolmena erivärisenä kehränä, jotka olivat hakeutuvinaan samaan pisteeseen.¹² Nyt pääni keskeltä kuuluva ääni oli todella voimallinen. Kuulin äänen erikseen vasemmalta ja oikealta. Näin miehen kasvot ja tunsin miten vasen ja oikea puoliskoni lähtevät erilleen. Tuntui kuin ne olisivat olleet jo ulkona minusta.

Tässä vaiheessa tietoisuuteni tuli ajatus tästä todellisuudesta poistumismahdollisuudesta. Ajatus oli todella houkutteleva ja tunsin suurta mielihyvää, mutta päätin että ei vielä. Yhtäkkiä aloin nähdä kuvia ihmisistä, jotka lensivät ilmassa. Näin miten jossain lämpimän ja vehreän ilmaston maasssa jokin henkilö pyöri ilmassa ja katosi. Tajusin miten aloitusliike jossa olin pudota taakse olisi jatkuessaan vienyt toiseen maailmaan.¹³ Olin jättänyt sen juuri rajakohtaan kuten seksinkin. Tiedostin miten minun pitää vielä olla olemassa täällä ja miten ehkä liian hätäisiäkin nuo toiset ovat olleet.

Sitten tajusin että näillä aistimuksilla, tässä tilassa, olen minä ja kaikki tuli yhdeksi yhdeksi.¹⁴ Kysyin mielessäni pitäisikö minun kertoa tästä kokemuksesta kaikille vai jäisikö se vain omaksi salaisuudekseni ja sain vastauksen: näin oikealla puolellani naisen ja oikea käteni kävi silittämässä päätäni.

Kävin makaamaan sängylle kyljittäin asentoon, joka tuntui hyvin miellyttävältä. Tunsin miten olin neljänä osana kuin kaleidoskooppi. Olin muihin kuviini yhteydessä jalkapohjan, oikean käden, selän ja pään kautta. Tuntui kuin minä en olisi painanut näitä kuvajaisia, vaan jokainen niistä tuki minua. Hetken ajan tämä neljän symmetriä peilautui vielä kahdeksaksi ja näin vieressäni hyvin kapean tason josta näin oman silmäni.¹⁵

Aloin tuntea silmissäni samanlaisia liikkeitä kuin raajoissani. Ensin lihakseni kävivät jonkinlaisen kamppailun luomien väristessä holtittomasti kiinni ja auki, mutta löysin välitilan, jossa silmäni lakkasivat olemasta fyysisesti. Tunsin miten kummankin silmän lihakset tekivät kuin ympyräliikkeitä eri suuntiin silmien itse liikkumatta. Tunsin myös silmien takana symmetrisiä lihasväreilyitä. Löytäessäni täydellisen tasapainon katseessani tuntui todella levolliselta ja hain sen kohdan muutamia kertoja uudestaan. Hetken päästä katsoin kelloa ja se oli yhdeksän. Tuntui kuin olisin nukkunut todella syvää unta, mutta tiesin etten ollut. Olin käynyt sängylle seitsemältä aamulla.

Nousin virkeänä ja tuntui todella hyvältä olla luonnollisen oloinen ja hienhajuinen, enkä käynytäkään suihkussa heti. Koko maailma tuntui todella miellyttävältä. En havainnut liikkeitä tekevää pyrkimystä, mutta tunsin olevani hypervirkeässä olotilassa ja vieläkin varsin voimakkaasti LSD:n vaikutuksen alaisena. Teki kovasti mieli tehdä musiikkia, ja se tuntui kuin olisin unessa sitä tehnyt. Nenäni takana tuntuva sähköinen pulssi voimistui ja tuntui miellyttävältä.

***Tuona aamuna tekemäni biisin olen nimennyt Palaudu, ja sen voi kuunnella tästä:
<https://soundcloud.com/sarana/sarana-palaudu>
Se on myös osa arkistojulkaisuani [https://archive.org/details/
Sarana Archives Vol 14 Closed Distances](https://archive.org/details/Sarana Archives Vol 14 Closed Distances)***

Söin kaurapuuroa ja virkistyin lisää. Näin miten ajatusrakennelmat alkoivat kokoontumaan sitä mukaa kun asioita piti käsitellä. Huomasin miten ensin liikuin hätäisesti, mutta tajusin miten se oli tavallaan vain samanlainen rakenne. Hidastin ja rauhoituin. Toimiminen tuntui todella mielenkiintoiselta. Erotin selkeästi vasemman ja oikean puoleni ja syödessä havaitsin kummankin käteni selkeästi eriytyneet tehtävät. Vasen piteli paikallaan kun oikea toimi.¹⁶ Kaikki liikkeet olivat todella voimaa viemättömiä ja jokainen tapahtui sulavasti. Yhtäkkiä täysin minut yllättäen kaverini soitti puoli yhdentoista aikoihin ja pyysi ottamaan valokuvia kanssaan. Suostuin saman tien.

Puhuessani ääneni oli todella matala ja tasaisen vivahteikas vailla ylimääräisiä heilahteluja. Luulin että kurkussani olisi vain limaa mutta ei ollut. Valokuvaaminen oli hyvä idea. Pääsin tavallaan kuvaamaan todellisuutta ja etsimään siitä asioita. Samalla pääsisin kaupunkiin, jossa olikin yllättävän paljon ihmisiä. Täydellinen tutustuminen maailmaan siis. Kävin suihkussa, otin kameran mukaan ja lähdin matkaan.

Hetken päästä minun oli varmistettava etten ollut vain astraaliprojektio. Tunsin itseni näkymättömäksi. Oli mukavan kirpeä ja raikas sää. Kävelin keskustaan ja minua hymyilytti aina, kun sain suuni lihakset olemassaolematuuteen. Se tuntui niin hassulta, että alkoi naurattamaan. Olo oli kevyt ja oli helppo liikkua. Katselin ihmisiä nähden heidät aivan kuin kaikkien päässä olisi ollut piste, joka veti muuta ruumista eteenpäin.

Maassa lumen seassa olevat kivet näyttivät leijailevan avaruudessa kuin tähtitaivas olisi muutettu negatiiviksi. Ne menivät ohitseni kuin tähdet valonnopeudella ja tämä symmetria ohjautui yhteen tiettyyn kiveen, joka näytti vetävän kuin suppilo nämä symmetriaviivat itseensä. Katsoin kiveä liikkeessä ja se näytti aivan kasvoilta. jätin kiven siihen missä se olikin.¹⁷

Muistin omaksi riemukseni miten joskus ala-asteella minut oli hypnotisoanut eräs luokkatoverini. Suostuin hänen kohteekseen ja asetuin selkä kevyesti seinää vasten kädet sivuillani. Toimintaa seurasi varsin suuri joukkio. Vaivuin helposti hypnoosiin ja tunsin miten kumpikin käteni alkoi nousta. Ilmeisesti nukahdin sillä heräsin toisen kaverini huhuiluihin. Avasin silmäni enkä nähnyt edessäni enää ketään. Olin nukkunut ilmeisesti pienen hetken ja porukka oli sillä aikaa hajonnut ympäriinsä. Muistin kuitenkin miten käsien liike oli silloin tuntunut samalta kuin nyt, ja miten hypnotisoijani ei koskaan varsinaisesti minua ollut herättänyt.

Lähellä keskustaa pienen lammen rannalla alkoi oikea käteni osoittaa merkkejä liikkumisesta. Hillitsin sitä kuitenkin ajatellen muita ihmisiä ympärilläni. Myös jalkani tuntuivat haluavat mennä jonnekin. Selkeästi tunsin painetta niissä.

Saavuinkin sorsaparven luokse. Mitä lähemmäs sorsat tulivat sitä enemmän jaloissani tuntui kuin ne olisivat kohdanneet jonkinlaisen kentän, jonka voimakkuus oli suhteessa sorsien läheisyyteen. Pystyin selvästi tuntemaan kohdan, jossa sorsia kohti tuntuva tuntemus oli tasapainossa niitä poispäin vievän tuntemuksen kanssa. Kaupungilla minusta tuntui kuin olisin koko ajan nousemassa lentoon.

Kuvatessamme kaverini, jolle en kertonut kokemuksestani, valitti hetkellisesti kipua oikealla puolellaan lantiossa sillä puolella, jossa minä olin. Minut valtasi outo tunne ja käteni liikahti huomaamattomasti ja kaverini sanoi 'tai ei, en tiedä, ei se ollutkaan mitään'. Kuvasimme kaikenlaista ja kävimme myös kehittämässä kuvaamamme filmit koulun labrassa. Olin vieläkin matkalla ja pupillini olivat todella laajat. Erkanimme joskus viiden jälkeen ja palasin takaisin asunnolleni. Katsoin Akira Kurosawan elokuvan Seitsemän samuraita. Jälleen elokuva oli oiva tapa jäsentää ajatuksia. Niin monella tapaa jokaisen elokuvan voi nähdä.¹⁸

Häidin tuskin jaksoin katsoa elokuvan loppuun ja kävin nukkumaan puoli yhdeksän aikoihin ja nukuin aamu yhdeksään.

Valokuvia tuolta päivältä

Kävin viikonloppuna Kuusankoskella ja huomasin miten pystyin asettautumalla tiettyihin liikesarjojen loppuasentoihin käynnistämään niitä kevyellä tavalla uudestaan, aivan kuin se olisi enemmän tietoista. Jostain syystä oikea käteni toimi vieläkin epäsymmetrisesti ja yksikseen. Sunnuntai-iltana Lahdessa vein kämmenet yhteen ja käynnistyi symmetrinen liikesarja, jonka jälkeen minulle tuli olo kuin se olisi nyt ohitse.

Tapahtumien kulku

Varsinainen kertomus on varsin tarkka kuvaus tapahtumien kulusta. Ulkopuolinen havaitsija olisi luultavasti ajatellut jonkin ottaneen minut valtaansa, ja siltä se myös tuntui. Kaikki liikkeenä olivat varmasti vähemmän kauniita kuin miten ne mielessäni ajattelin, mutta itse kokemuksen aikana mietin myös kehoni inertiaa ja painoa ja miten se toteuttaa liikkeitä, ja koin sitä kohtaan suurta myötätuntoa.

Huomioita

1. Tämä tarkoitti enimmillään 150 mikrogrammaa tässä tapauksessa.
2. Kokemus juuri tästä väristä tulisi toistumaan maaliskuussa 2000.
3. Tämä hienovarainen havaitsijan ja toimijan ero oli vastaava kuin miten sen olin kokenut valveunissa ja kehostapoistumisharjoituksissani. Minun piti olla läsnä olematta läsnä. Olin arjessani vienyt kaikkea toimintaani kohti tällaista tapaa, missä annan asioiden tapahtua, ja olisin samalla lepotilassa. Mielen hiljaisuus ei tuntunut tyhjältä vaan jollain tavalla tarkoituksenmukaiselta.
4. Taipumisella tarkoitetaan seistessä selän kaareutumista taaksepäin, kun kädet ovat nousseet molemmille sivuillensa, ja pään levätessä takakenossa ääriasennossaan. Samalla kaatuminen taaksepäin alkaa.
5. Tämä ajatus oli jalostumassa kohti maaliskuuta 2000.
6. Tutustun lisää tähän peilipintaan maaliskuussa 2000.
7. Yksi hahmo oli kiinalainen nainen pellolla, ja toinen hahmo oli saksalainen sotilas, joka oli juuri saanut kuolettavan osuman ja putoamassa kohti mutaa jäädessä muiden jalkoihin. Tämän näin hyvin läheltä hieman hänen päänsä takaa ja vähän ylempää.
8. Tämä muoto toistuu maaliskuussa 2000 toisella tapaa.
9. Väristyksellä tarkoitetaan tässä sellaista mikä välillä tulee, kun selkäpiitä tuntuu kutittavan tai vastaavalla tavalla. Aalto pyyhkäisi kehoni lävitse aina juuresta päällele pitkin kehon keskilinjaa. Näitä tuli useita, ja ne rytmittyivät liikesarjoihin.
10. Tämä havainto symmetriasta saa jatkoa vuonna 2000. Ulkopuolisesta tarkkailijasta tämä toiminta olisi luultavasti näyttänyt varsin erikoiselta, kun vein silmäni kohti toisiaan kieron katsomalla ja samalla lähemmäs peiliä.

11. Silmäni olivat auki ja näin huoneen muuten koko ajan.
12. Lieriön kaltaiset valokehrät olivat pystyasennossa. Valo ikäänkuin kiersi juonteina keraamisen kulhon kaltaisen, mutta muuten näkymättömän esineen ympäri muodostaen esineen hahmon.
13. Maaliskuussa 2000 vien tämän liikkeen loppuun asti.
14. Näillä aistimuksilla, tässä tilassa ja tässä kehossa olen minä – on suggestio mitä käytin myöhemminkin palauttamaan itseni läsnäolevaksi.
15. Tämä kokemus saisi jatkoa maaliskuussa 2000. Joka tapauksessa, en tuntenut olevani makuuasennossa, vaan tasapainoisessa pystyasennossa.
16. Tämä ei ollut yksinkertainen toteamus vaan olin kahtena erillisenä puolena, joiden toimintaa kykenin havainnoimaan
17. Tämä, että en nostanut sitä kiveä mukaani, jäi harmittamaan minua. En kuitenkaan kehdannut palata takaisin etsimään sitä.
18. Tarkoitin tällä miten voi yhtäaikaan seurata elokuvan tarinaa uppoutuen siihen, ajatella miten se on tehty, miten jokainen tekoon osallistunut on tehnyt osansa, millä tavalla se mahdollisesti peilaa aikaansa...

Jälkipuinti

Elokuvaa Avaruusseikkailu 2001 voi pitää merkityksellisenä, sillä olin katsonut sitä rituaalinomaisesti joka vuosi noin kymmenen vuoden ajan ennen tätä tapahtumaa. Se lumosi minut esiteininä, kun näin sen televisiosta ensimmäistä kertaa. Sen jälkeen minun oli pakko palata sen äärelle kerta toisensa jälkeen. Yhteys elokuvaan hiipui muutamassa vuodessa tapahtuman jälkeen, mutta olin yhä tiiviisti sidoksissa siihen ja peilasin elämääni ja itseäni uudelleen jokaisella katselukerralla. Elokuva kertoo henkisestä kasvusta ja suuresta loikasta tuntemattomaan, joka toteutetaan uteliaisuuden ja teknologian mahdollistamana luottamuksella ja päättäväsyydellä. Tarinan pääasiallinen antagonistinen voima on ihmisen tiedon ja älyn luomat rajoitteet, jotka on ylitettävä uudelleen syntymistä varten. Vuonna 2007 osallistuin suuren liveroolipelin toteuttamiseen Ruotsissa, ja majoituin sekä pidin äänityöpistettä kellarikerroksessa. Eräänä yönä huomasin pienen portaikon yläpäässä olevan oven, joka oli raollaan samalla tavalla kuin elokuvassa monoliitti tietystä kohtauksessa. Monoliitin raosta näkyi valoa, mutta sen luokse päästäkseen oli tehtävä uskonhyppy.

Tapahtumakertomus päättyi toiveikkaaseen ajatukseen, että se olisi ohitse. Tämä kokemus kuitenkin avasi pysyvästi jotain minussa. Huomasin tapahtuman jälkeen miten pystyin antautumaan liikkeille tai tunnetilalle aina halutessani, kun rentoutan tietyn osan kehossani. Koen silloin painottomuutta samalla tavalla kuin kehosta irtautumisen aikana. Paikka sijaitsee takaraivossa selkärangan ja pään liitoskohdassa. Selkärangan yläkolmanneksessa tuntuu samanlainen kevyt henkäys kuin orgasmissa. Lisäksi zen-meditaation aikana myöhemmin olen kokenut aaltoiluja selkärangan tyvestä pääläelle. Taolaisen seksuaalienergiaharjoituksen myötä olen saanut tähän myös enemmän tunteita, ja siinä kuvaillaan miten pään taakse päin vieminen parantaa yhteyttä. Samalla tavalla painottomasti läikehtivän veden tapaisena virtauksena pystyin tuntemaan kehoni sisällä asioita Oregonin auringonpimennysfestivaalilla 2017, missä osallistuin pariin aamumeditaatioon, joissa energiaa liikutettiin pitkin kehoa.

Olin epävarma siitä, mitä olin tehnyt tai antanut tehdä itselleni, mutta halusin tietää jotain uutta, ja nyt se oli tapahtunut. Tämä kokemus sai minut vakavoitumaan sen suhteen, mitä oikeastaan haluan elämältäni ja mihin pyrin. Kokemukseni oli kuitenkin osa pidempää jatkumoa: vapautumista täydellisen antautumisen kautta, mikä oli avain henkiseen matkaani. Vuoden 1999 kokemuksella oli suora yhteys maaliskuun 2000 tapahtumaan, joka merkitsi marraskuussa alkaneen uuden vaiheen päättymistä. Tätä en tuolloin vielä tiennyt, vaan olin vielä matkalla kohti tuntematonta täydellisen luottamuksella.

Olin kokenut jotain todella merkityksellistä ja pysyvää, mutta en saanut ohjeita siitä, miten käsitellä sitä. En myöskään paneutunut syvemmin asian tutkimiseen, koska en nähnyt henkisiä yhteisöjä sellaisina, joihin haluaisin kuulua. Koin, että todellisen ymmärryksen tavoittelua ja järjen käyttöä aliarvostettiin näissä yhteisöissä. Kuitenkin järki on olennainen osa henkistä matkaa, koska se täydentää kokemuksen eikä vähennä sen arvoa. Järjen käyttö auttaa pitämään tien kirkkaana ja selkeänä, ja auttaa huomaamaan, jos on eksymässä harhapoluille. Ilman sitä ei ole todellista rehellisyyttä.

Kokemuksen jälkeen opin jotain tanssista. Tuntui kuin minut olisi ladattu täyteen ja enemmänkin, koska pystyin yhdistymään johonkin isompaan virtaukseen, jonka osa tunsin olevani. Pystyin tanssilattialla vapauttamaan liikehdintäni ja huomasin miten liikkeet ennakoivat kokemusteni ja vaiston pohjalta musiikkia kohoten sen tahdissa tai päättyen monimutkaisen liikesarjan jälkeen musiikin kanssa samaan pisteeseen.

Tunsin tämän kuin veden virtauksena jonkinlaisissa voimakentissä, jotka hakevat kehoni kautta vähiten painavaa tilaa käyttäen mahdollisimman hyvin massan suhteita liikkeissään. Vaikka tanssin tuntikausiakin yhteen menoon niin lopettaessani tuntui kuin en olisi käyttänyt pakotettua fyysistä voimaa. Kädet liikkuvat enemmänkin inertian myötä ja hyvin pienillä suggestioilla johonkin suuntaan, kun voima lähtee jaloista ja lantion alueelta ja kantautuu siitä sormenpäihin asti. Tanssi ei kuitenkaan rajoitu vain musiikin tahtiin tapahtuvaan liikkeeseen. Se voi olla läsnä missä tahansa ja minkä tahansa kanssa. Kun aloitin tanssin hiljaisuudessa, tunsin pian olevani synkroniassa erilaisten arkisten äänien ja tapahtumien kanssa, havaiten samalla huomaamattomien latauksien ja purkauksien värähtelyjaksoja. Myöhemmin tämä jalostui

käsitykseksi siitä miten kaikki on tanssia. Voi ajatella tanssivansa esimerkiksi talojen kanssa – tai muiden kanssa arkisella metroasemalla. Tuntuu kuin jakaisimme kaiken ja kaikkien kanssa salaisen rytmin. Mieleni oli tällä tavalla vilkas keksimään ajatuksia millä poistua arkitodellisuudesta, mutta samalla elää sitä mahdollisimman vaivattomasti.

Tässä vaiheessa on tärkeää huomauttaa, että se en ollut LSD tai mikään muu aine, joka aiheutti kokemukseni – se oli minä, joka antoi sen tapahtua. Vaikka LSD toimi katalyyttinä, olin itse kulkenut kohti tätä hetkeä. Ulkoisen henkioppaan sijaan, ellei sellaisena voisi pitää kaikkia muita ihmisiä, olen seurannut intuitioni johdattamaa tietä. Vaikka LSD resonoi hyvin sisäisen maailmani kanssa ja toimi tehokkaana katalyyttinä, se vahvisti myös tapani ajatella kielteisiä ajatuksia positiivisiksi ja välttää niitä. LSD vaikutti kuitenkin konkreettisesti mielihyvään liittyvään välittäjäainejärjestelmään, mikä aiheutti hyvän olon tunnetta. Tämä oli yksi takaisinkytkentäketju. Jonkin ajan kuluttua tapahtuman jälkeen huomasin, että minulla oli vaikeuksia kokea pahaa oloa mistään. Maailma tuntui hieman valoisammalta kuin ennen. Aiemman synkkyuden tilalle tuli lempeys, joka suuntautui itseeni ja muihin, vaikka ihmisenä olemisen vaikeudet saattoivat joskus häiritä sen toteuttamista. En kokenut enää misantropiaa, vaikkakin muulla ihmiskunnalla oli matkassani vielä sivullisen rooli. Edellisessä kappaleessa mainitun takaisinkytkentäketjun lisäksi tähän vaikutti todennäköisesti kokemus jostain ulkopuolisesta, minua suuremmasta voimasta, joka oli tullut minuun läsnä. Kokemus oli siltä osin nöyryyttävä.

Olen ajatellut, että tietoinen toimiminen tarkoittaa asioiden suodattamista kaikkien mahdollisuuksien valtamereistä tai kohinasta. Omaan kehoon voi ohjata mihin tahansa asentoon ja käyttää sitä mihin tahansa tarkoitukseen. Jokaisella meistä on fyysinen potentiaali, joka mahdollistaa minkä tahansa toiminnan tai ilmaisun – esimerkiksi ilmakehän värähtelyjen avulla, mitä saa aikaiseksi käyttämällä kurkunpäänsä lihaksia ja hengittämällä samalla sopivasti. Kyky tehdä pahaa on puhtaimmillaan perättäinen sarja kehollisia toimintoja, ja kukaan muu ei voi rajoittaa sitä kuin jokainen henkilö itse. Lopulta kyse on siitä, kuinka paljon uskaltaa päästää irti ja mille asioille. Tämä edellyttää valppautta. Heräsin tälle ajatukselle kokemukseni myötä. Kun laitan kämmeni yhteen, tunnen erittäin miellyttävän olon, ja päätin, että tällöin aivojen kämmeniin ja käsiin liittyvät alueet aktivoituvat ja yhdistyvät. Tämä saa minut tuntemaan olevani kokonaisempi. Tämä tunne on erityisen voimakas, kun teen tämän joko unessa tai meditaatiossa, kun olen kehostani irrallaan. Olen pystynyt meditoimaan muutamia kertoja niin, että olen ollut levollisesti nukkuvan itseni yläpuolella ja asettanut käteni ja jalkapohjani yhteen. Tämä luo sanoinkuvaamattoman eheän olotilan.

Yksi tapahtumaan ehkä liittyvä asia on niin sanottu Alien hand syndrome, jonka yhdeksi ilmenemissyyksi kerrotaan mielenkiintoisesti aivopuoliskojen yhteyden katkeaminen. Kokemuksessani hyvin vahvasti havainnoin itseni kahtena puoliskona, ja tämän tuntui avaavan tilan jollekin tulla läsnä minuun oman tahtoni sijaan. Liikehdinnän muoto on kuitenkin hyvin kaukana siitä minkälaisia liikkeitä syndroomaan on liitetty. Pystyin selvästi aistimaan kohdan, jossa antautuin liikkeille. Se tuntui jonkinlaiselta taitekohdalta, jossa hienovaraisesti mentiin selvän rajan yli. Se tuntui kuin jokin kytkeytyisi pois päältä, mutta samaan aikaan ei kuitenkaan, koska tilalle tuli jotain muuta – uusi suunta.

Kokemuksessa saattoi käydä yksi LSD:n liitetty tapahtuma: egon kuolema. Tämä liittyy kertomuksessa kuvailemaani mielen tyhjyyteen. Se ei kuitenkaan ole kokemukseni mukaan kuolema vaan havaintopisteen muuttuminen siten, että näkee egon yhtenä prosessina mikä kiinnittää minut tähän maailmaan. Sanoin joillekin näinä vuosina, että minulla ei ole egoa, mutta se oli väärin sanottu. Oikeammin olisi ollut sanoa, että en ollut se, joka toimii tiedostamatta omasta egostaan ja sen vallassa.

Koin sijaitsevani alitajuntani kynnyksellä, missä näin rajattomuutta ja vihjeen täydellisestä vapaudesta lopullisen antautumisen myötä. Joka tapauksessa ajatukseton mutta täynnä oleva tyhjyys oli minulle lähes kokoaikainen tila. Pyrin poistamaan turbulenssia aiheuttavia tekijöitä virtauksesta, jonka kanava olin. Arkeni oli tämän prosessin hengittämistä. Se huipentuu maaliskuussa 2000.

En erityisesti analysoinut näkemääni kuvastoa. Naishahmo sekä punainen ja vihreä valokehrä jäivät vahvasti mieleeni. Punainen väri voi merkitä intohimoa, energiaa ja vihreä väri luontoa, rauhaa ja harmoniaa. Punaisen ja vihreän sekoitussa syntyy violetti, ja se voi symboloida

transsendenssiä tai korkeampaa tietoisuutta. Tämä voisi olla kuvaavaa, mutta ei kuitenkaan uutta tietoa.

Sen sijaan automaattiliikkeet ja erityisesti niiden muoto olivat kiinnostavia. Kokemus siitä, että näin itseni viipaleina symmetrisessä peilimaailmassa, jossa olin säteittäisesti eri pintojen päällä – en siis niinkään kolmiulotteinen keho – vei kokemuksen uudelle tasolle. Feminininen elementti sekä geometria toistuvat maaliskuussa 2000, joka monella tavalla viimeistelee tässä lyhyinä väläyksinä näkemiäni ja kokemiani asioita.

Marraskuussa kokemani tapahtuma oli jälkikäteen ajateltuna ennakoiva kokemus, joka avasi kehossani jotain uutta, joka vapautuisi tulevana keväänä.

Unet

Aloin pitää unipäiväkirjaa vuoden 2000 alussa, tarkemmin sanottuna 16. helmikuuta. Unissani toistui hahmo, joka muistutti aikidomestari Morihei Ueshibaa. Olin harrastanut aikidoa lähes 10 vuotta, ala-asteelta lukion loppuun asti. Tämä hahmo sekoittui mielessäni Karate Kid -elokuvasta tuttuun Mister Miyagiin. Kuitenkin hahmo ei ollut läsnä unissani maaliskuun 2000 tapahtuman jälkeen.

Minua kiinnosti selväunien näkeminen ja astraalimatkustaminen, joten aloin pitää unipäiväkirjaa, joka auttaisi minua pysymään valppaana unitilassa. Toisena keinona käytin ympäristön koskettamista, joka oli yksi lukemistani tavoista. Usein vietin hetken makaamassa sängyllä koulun tai kesätöiden jälkeen ja vaivuin unihalvaustilaan. Tällöin tietoisuus fyysisestä kehostani hävisi ja pystyin tutkimaan henkikehoni muotoa ja rajoja suhteessa siihen. Yksi keino kehosta irtautumiseen oli kuvitella pyörivänsä paikoillaan, mutta se aiheutti minulle pahoinvointia. Sen sijaan aloin kuvitella nopeaa värinää vaakatasossa napani ollessa akselina, joka auttoi minua laajentamaan tietoisuuttani ulos kehostani ja tuntemaan painottomuuden.

Tämä osio kattaa kaikki unet ennen tapahtumaa 4. maaliskuuta.

Unipäiväkirjan sivut tapahtumaan asti

16.2.

1. Olen suuressa talossa. Keitän valtavasti makaronia. Joku muu on siellä minun kanssani.
2. Olen bussissa. Aurinko paistaa vihreällä maaseudulla. Jään bussista pois idyllisessä kylässä, joka laajenee moderniksi kaupungiksi. Kuljen aurinkoista rantatietä auton kyydissä. Kuljettaja puhuu osakkeiden ostamisesta. A ja hänen siskonsa ovat myös kyydissä.

17.2.

Olen aikidomestarin kanssa tavaratalossa. Se on täynnä tavaraa, lattiakin. Minun pitää löytää kiviä, mutta epäilen niiden olemassaoloa. Mies näyttää esineitä ja paljastaa niiden suhteet etsittäviin kiviin, ja esineet häviävät vähän kerrallaan. Kaikki esineet katoavat ja näen kunnioittavan hämmästyksen vallassa kolme kiveä lattialla ja hyllyissä.

Etsimme kiviä käyttämällä epäolennaista etsintämenetelmää.

Uneni etenee dojolle, jossa alkavat mestariharjoitukset. Siellä on myös kuvausryhmä, joka tekee elokuvaa. Dojo venyy laaksoksi, ja minua kohti ratsastetaan hevosella kolme kertaa. Seinien vierustat nousevat vuoristoksi, jossa juoksentelen.

18.2.

1. Luonto ja yleistieto kilpailu tekniikan laitoksella. Kerroksien välissä on tempurata. Paljon ranskalaisia ihmisiä.
2. Kirjoitan uneni tähän muistikirjaan.

20.2.

1. Kuusankoski. Tulen läpinäkyvällä autolla Kouvolan suunnasta ja olen mäen päällä, josta näkee kaupungin. Tie on 5-6 kaistainen ja vaihdan kaistaa väärin ilman vilkkua ja minulle on tunne etten pysty toimimaan vaikka yrittäisin. Aurinko paistaa, on varhaiskesä. Saavun lähemmäs

siltaa, joka on yhä enenevässä määrin täynnä ihmisiä ja vähitellen alan kulkemaan kävellen ja autoni häviää. Joki kulkee sillan korkeudella. Väkeä on niin paljon, että kulkeminen hankaloituu. Sillassa kulkee lisäksi putkistoja ja siinä on aukkoja. Käteni osuu erääseen poikaan ja hän lennähtää jokeen ja jää paikalleen. Minulla on tunne, että hän pääsisi ylös itsekin mutta ei tahallaan sitä tee. Kiirehdin pelastamaan pojan vedestä ja saan hänet ylös.

2. Kolme valveunta, kolme paikkaa A & B... Koti Kuusankoskella, parvisänky. Kuoromusiikkia.

21.2.

OOBE (Out of body experience). Harjoittelen liikkumista. Hämärä kuva. Tunnen kihelmöintiä koko ruumiissani. Poistun huoneeseen ja ulos maapallon läpi avaruuteen. Kierrän punaisen planeetan.

23.2.

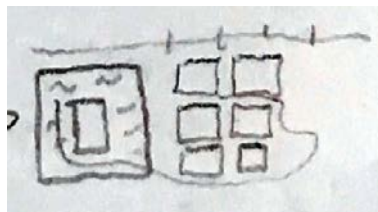
Armeijassa 50-60 -luvulla. Tupsahdan vahingossa mukaan marssimaan. Puutaloja, mukulakivipäälyste, kapeita kujia. Jono polveilee monipuolisesti. Mukana on paljon sotilaita. Kenelläkään ei ole aseita. Vauhti on todella nopea. Pysähdymme. Minulla on ruskeat nahkakengät jalassa. Vieressä oleva tyyppi on huolimaton ja hänen tasapainonsa mitataan käskemällä hänen hyppiä vasemmalla jalalla.

25.2.

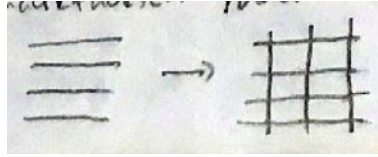
Kuuntelen tekno-experimental-reggae -fuusiomusiikkia. Levyssä on koivumetsä kannessa – puita erittäin läheltä kuvattuna.

28.2.

1. Olen tuntemattoman ystäväni kanssa Tähteen ala-asteella. Olemme pukeutuneet pioneeriasuihin ja tehtävämme on julistaa kommunismia. Koputamme erään luokan oveen, mutta emme pääse sisään ja opettaja sanoo meille jotain oven läpi. Viereiseen luokkaan pääsemme. Luokka on iso ja siellä on 40-50 oppilasta ala-asteelta, ylä-asteelta ja tekniikan laitokselta. Kaikki puhuvat. Minulla on kädessäni tikun päässä tähti. Ystäväni aloittaa puheen, mutta kukaan ei kuule häntä. Tuntuu kuin olisin matkustanut ajassa taaksepäin ja olisin minä ala-asteella henkisesti 23-vuotiaana. Sen tajutessani alan tutkimaan ympäristöäni ja paikalla olevia ihmisiä. Välitunti alkaa ja menen ikkunan luo. Katselen kuinka kaikki pelaavat erilaisia pallopelejä ja yritän etsiä itseäni piha-alueelta. On varhaiskesä.
2. Olen laskettelukeskuksessa. Laskettelen rullalaudalla, josta pyörät on poistettu. Se on musta. Rinne ei ole pitkä ja lähden laskemaan, mutta huomaan unohtaneeni kengät jalasta. Alhaalla pysähdyn vauhdikkaasti ja istahdan paikallani. Pyydän ystävääni hakemaan kenkäni ja sukkani. Hän menee ylös ja tuo ne minulle.
3. Olen uimahallissa luvatta. Allas on oheisen kuvan muotoinen. Keskellä on monimutkainen putkijärjestelmä. Uimahalli on tehty entiseen voimalaitokseen.

Uimme sen lauhdevesialtaassa. Altaassa on 18m syvä; on hämää. Nousemme ylös. Paikalla on muitakin: Olemme kaikki hyvin nuoria. Käynnistämme jonkin prosessin ja altaat alkavat lämmetä. Joku yrittää hallita sitä ja antaa käskyjä. Tasapainoilin itseni kanssa altaiden luona. Minulla on tunne, että kohta kaikki tuhoutuu, mutta tunnen silti oloni turvalliseksi.

Emme tiedä mitä olemme tekemässä eikä sekään minua haittaa. Hetken päästä Rabbe [Tekniikan laitoksen opettaja] saapuu paikalle ja neuvoo meidät lopettamaan prosessin. Tuuletusluukkujen ilmavirtauksen polarisaatio piti vaihtaa.

29.2.

Olen monen tuntemattoman ystävän kanssa ostamassa leluja lelukaupassa. Siellä on enimmäkseen legosarjoja ja kilpailemme niiden monipuolisuudella samassa kaupassa olevien tuttavien kanssa. Ihmettelemme keskenämme sitä kuinka vähän joissain paketeissa on osia hintaan nähden. Astun ulos ja olen jonossa kaarikattoisessa käytävässä monesta kulttuurista peräisin olevan ihmisen kanssa. Käytävä on kivistä tehty ja sen seinillä on julisteita. Kaikki hengailivat rauhallisesti ja vieressäni DJ soittaa rauhallista sekä rajumpaa ja melodista junglea ja drum'n'bassia. DJ on nimeltään Fleurius ja mikrofoniin äänтелеe efektejä Locks. Menen katsomaan lähemmin neljän levysoittimen settiä ja sekoilen vähän erään soittimen neulan kanssa. Alkaa soimaan biisi, jossa viehkeän pehmeä naisen ääni toistaa "time" hitaasti kauniilla melodisella taustalla. Hetken päästä mukaan tulee rytmi. Keskustelen Fleuriuksen kanssa kuinka vaikeaa neljällä levysoittimella soittaminen on.

1.3.

Olen pienehkössä huoneessa A:n, C:n, D:n ja E:n kanssa. Valo on oranssinkaltainen. Huone on kohtuullisen täynnä erilaista tavaraa. Kuuntelemme Orbitalin musiikkia, joka tuntuu minusta hyvin kylmältä ja ilmoitankin sen kaikille. Alan etsimään CD-levyjen joukosta jotain Steve Roachin levyä, mutta A ehdottaa levyä, jossa on indonesialaista gamelan-musiikkia. Laitan sen soimaan ja tällä soittimella tehty mielenkiintoinen musiikki valtaa huoneen. Vetäydyn taaksepäin ja E antaa minulle käteen omistamansa gamelan-soittimen, jota alan heiluttamaan edestakaisin saadakseni aikaan äänen. Soittimesta ottaa kiinni indonesialainen alkuperäisasukas, joka näyttää miten sitä pitää soittaa jotta siitä saisi monipuolisempia rytmejä.

Sitä kuunnellessani olen yhtäkkiä Naukion yläasteen aulan kaltaisessa ravintolassa, jonka kaikki asiakkaat katsovat minua. Hetkeä aiemmin olin ollut meren rannalla hiekkadyneillä katselemassa veden ampumista suurilla kahdeksanpiippuisilla laitteilla tähän samaan paikkaan, joka tarvitsi vettä. Olin ihmetellyt että eikö vesi höyrysty sitä ammuttaessa? Alan hymyilemään kaikille ja nostan käteni tervehdykseen ja kaikki alkavat taputtamaan ja toivottamaan tervetulleeksi hyvin onnellisen näköisinä. Heidän kasvonsa ovat mysteerisen kauniit ja tummat mustine hiuksineen.

Kävelen pöytien lomitse ovea kohti ja olen äidin, siskoni ja F:n seurassa isossa teollisuusrakennuksen kaltaisessa huoneettomassa ja katottomassa tilassa. Maassa on kiviä siellä täällä ja vanhoja kivisiä kulkuteitä laatoitettuina. F:n kanssa puhutaan englantia. Hän kysyy miten pääsin tänne. Vastaan "By time travel flight. It is for real and it was fantastic". Olen innostunut. F tuntuu olevan epäuskoinen, mutta en anna sen häiritä minua.

2.3.

1. Olen violetinsinisessä tunnelissa, jonka geometria vaihtelee yli kolmiulotteisesti. Saavun valtavaan aulaan, jonka tiedostan Kiasma nimiseksi. Kaikki näyttää venyneen vaakasuunnassa ja olen kuin pienosmallissa. Kävelen valtavan lasisen seinän ovista ulos ja olen suurella tasangolla, jonka maa on tehty isoista eri värisistä paloista. Kävelen suuren pyöreän päälle ja tajuan miten siinä voi pomppia, ja alan hyppelehtimään aina vain korkeammalle. Kaikki on kellertävää.

Joku tyttö kulkee ohitseni ja haluan tehdä häneen vaikutuksen tempuillani. Minulla on reppu selässä, jonka kanssa ensin teen pehmeällä pyöreällä palalla kuperkeikkoja, sitten voltteja ja

lopulta hypin kymmenien metrien korkeuteen. Jokin poika läheisestä porukasta tulee myös hyppimään mutta hän ei onnistu. Minä huomaan jääneeni ilmaan ja teen sukelluksia maata kohti.

Vaikuttaa kuin minä monistuisin ruumiini irrotessa minusta ja nähdessäni ruumiini ja itseni ulkoapäin. Mystinen mies saapuu paikalle ja laittaa minut tekemään liikkeitä. Näen itseni läpikuultavana olentona. Päässäni tuntuu kuin kymmenet sormenpäät liikkuisivat hieman kallon sisällä pääläella.

2. Olen koulussa laboratoriossa, jossa esitellään aineen tutkimusta hyvin monenlaisin välinein; robotein, laserein, muun valon ja interferenssimenetelmin. Tila on hyvin värikäs. Rakenteet ovat yhteneväisen sinisiä ja eri laitteet antavat näytölleen kaikki spektrin värit hyvin kirkkaana energioiden purkautuessa Kävelen kaikkien laitteistojen ja ihmisten seassa hämmästyneenä. Poistun ovesta.
3. Olen moottoripyöräpoliisi ja näen itseni ajamassa maantiellä parini kanssa. Olen samalla kertojanääni aivan kuin dokumentissa. Saavumme varikolle, jossa parini lähtee toisen poliisin kanssa liikenteeseen. Minun on määrä ottaa heidät kiinni ja lähdenkin hetken päästä. Näen kaksi moottoripyörää. Maalaan mainosta lasermainoskylttipainofirmalle (tuhoutui taka-ajossa).

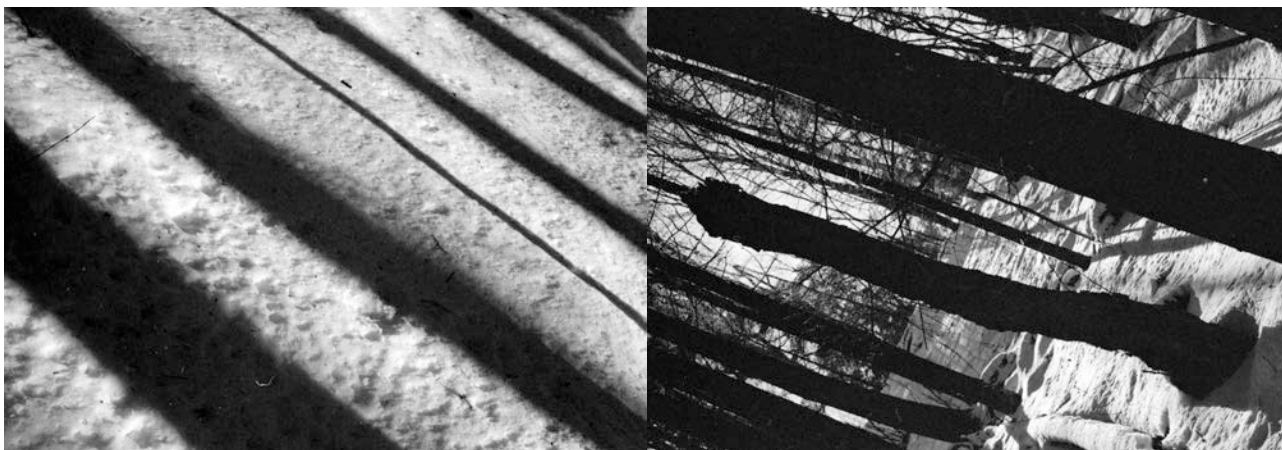
3.3.

Olen suihkussa. Poistun ja yritän pukea runebergin tortun housuikseni. TV:ssä alkaa Star Wars -sarja, ja sen tunnusmusiikki soi.

Alustus 2000

Uusi vuosi alkoi A:n ja läheisten kanssa mökillä. Ajatuksena oli välttää vuosituhannen vaihteen hype ja olla omassa rauhassa. Nautin siellä pienesti LSD:tä, ja tämä oli viimeisin kerta ennen maaliskuun tapahtumaa. Vuoden vaihtuminen 2000-luvulle vaikutti todennäköisesti taustalla uutena äärettömyyden merkkipaaluna, mutta se merkitsi myös aikakauden loppua.

30. tammikuuta – 20. helmikuuta täytin yhden minidiscin musiikilla. Pidempi tauko kappaleiden luomisen välissä teki niistä jonkin verran erilaisia. Kokonaisuudella ei ollut selkeää teemaa, paitsi ehkä matalien taajuuksien korostunut käyttö. Lisäksi käytin yhtä syntetisaattoriani DX-7II:ta niin, että se otti useimmiten midinuotit suoraan rumpukoneesta, koska olin liian laiska aloittaakseni säveltämisen erikseen sillä. Tämä toi biiseihin ritualistisemmän vivahteen. Siihen aikaan, jos biisin tekoon meni tunti, se tuntui minusta jo aivan liian työläältä ja pitkältä ajalta. Levyn kuudesta raidasta kaksi ensimmäistä on tehty peräkkäisinä päivinä 30.-31. tammikuuta ja kaksi viimeistä 19.-20. helmikuuta. Arkistoin levyn ja siirryin eteenpäin. Kyseessä oli viimeinen varsinaisia biisejä sisältänyt tallenne, jonka loin tässä asunnossani, vaikkakaan sitä tuossa vaiheessa en vielä tiennyt. Kokonaisuudesta tuli ennakoimaton kantoaalto maaliskuun tapahtumaan, samalla tavalla kuin olin etukäteen tietämättäni luonut kantoaallon edellisen vuoden marraskuun tapahtumaan.

Kuvia lähimetsästäni

Helmikuun loppupuolella Lahden seudun ystäviäni tuli käymään tripille luokseni. Kotiani pystyi kutsumaan trippiluolaksi. Minulla oli stimuloivan sisustuksen lisäksi paljon erilaisia leluja kuten prismoja, valoeffektejä ja muita, joilla oli kiva leikkiä. En käyttänyt mitään, vain soitin musiikkia heille. Tämä oli viimeinen kerta pitkään aikaan, kun näin monia heistä. Samat ystävät olivat paikalla, kun ensimmäisen kerran kokeilin LSD:tä. Yksi heistä oli ensimmäinen paikallinen musiikkiystäväni, jonka tapasin 1996 Lahteen muutettuani, kun hain samanhenkisiä ihmisiä fi-rave-postituslistalta. Hän oli jossain määrin henkinen opas minulle, jonka kanssa pystyin puhumaan abstrakteista asioista yhteisymmärryksessä. Jokin kehä sulkeutui.

Insinööriopintoni olivat käytännössä jo loppusuoralla. Minulla oli vain muutama kurssi meneillään. Maaliskuun lopussa muuttaisin toiseen asuntoon Mukkulassa. Kevät oli tulossa ja maa oli lumipeitteen peitossa pienessä pakkasessa. Minulla oli suhteellisen paljon vapaa-aikaa, koska opinnot olivat loppuillaan ja siirtymävaihe eteenpäin oli käynnissä. Siviilipalvelukseni alkaisi syksyllä kesätöiden jälkeen, ja olisin vielä kerran työskentelemässä instrumenttiasentajana tutussa voimalaitoksessa.

Elämäni oli saavuttamassa jonkinlaista kulminaatiopistettä ja muutoskohtaa. En tätä tietoisesti ajatellut, mutta maaliskuinen tapahtuma olisi kaiken tässä asunnossa ja täällä asuessa tapahtuneen päättävä tilaisuus.

A uutenavuotena 99-00

B 1997. Asuntoni oli vielä maltillisesti sisustettu.

Olin käymässä isäni luona Helsingissä, kun perjantaina kolmas päivä maaliskuuta kutsuin A:n ja B:n Lahteen. Kerroin A:lle miten olin nähnyt unia kolmosista ja että kolme oli jotain mihin nyt piti pyrkiä. Odotuksena oli mukava ja rento ystäväysten kokoontuminen – joskin erikoisella motivaatiolla, mutta silti. Kokoontumisen ajoitus tuntui tärkeältä. Suunnitelmani oli polttaa Salvia Divinoriumia ensimmäistä kertaa elämässäni ja lähteä sitten LSD-matkalle. Sen pidemmälle ei ollut suunnitelmia tai ajatuksia, vaan tapani mukaan seurasin mielijohdetta ja kiinnostuneena odotin mitä tuleman pitää. Kaikki tämä oli minulle suurta kokeellista leikkiä, jota en ottanut liian vakavasti. Mielenterveyteni ja terveyteni otin vakavasti, sillä olin vastuullinen itselleni ja muille. Olin erityisen kiinnostunut tutkimaan itseäni ja maailmaa, ja tämä oli eräänlainen sisäpiirivitsi A:n kanssa. Hänellä oli tapana kysellä, missä vaiheessa matkaa olin menossa. Molemmat ystäväni pääsivät paikalle.

Lauantaina tapasimme Lahden rautatieasemalla. Junamme saapuivat suunnitellusti 10 minuutin välillä toisistaan. Menimme syömään keskustan laitamalla olevaan thaimaalaiseen ravintolaan. Päädyimme sinne ainakin osittain siksi, että se oli kaikille entuudestaan tuntematon paikka. Samoin valitsin menusta syötäväkseni mustekalaa sen vuoksi, että en ollut koskaan aikaisemmin syönyt sitä. Kaikki toiminta myötäili ajatusta, että asiat tapahtuvat ensimmäistä kertaa ja se johtaisi ensimmäiseen Salvia-kokemukseen.

Salvia kiehtoi ja toisaalta vähän jännitti minua, mutta olin lukenut siitä paljon ja tiesin melko hyvin mitä odottaa – ja myös kuinka vaihtelevia kokemukset ovat olleet. Sen lyhytaikainen vaikutus tuntui turvalliselta. LSD ja kannabis olivat entuudestaan tuttuja, ja niiden kanssa koin varmuutta. Lisäksi olin varma itsestäni ja kyvystäni aina löytää tarkkaileva ja rauhallinen asema. Sosiaalinen tilanne toi mukaan tietyn jännitteen, mutta kyseessä olivat maailmani luotetuimmat ihmiset, joiden kanssa koin oloni turvalliseksi ja vapautuneeksi. Toisaalta yhdessä syötimme toistemme mielen lapaan ja loimme tapaamisestamme lähtien oman yhteisen todellisuutemme verrattuna yksilölliseen kokemukseen.

Nautin Salvian kello 14-16 välillä.

Tapahtumakertomus

Tapahtuman alkuperäinen muistiinpano on kirjoitettu haltioituneessa olotilassa verrattuna vuoden 1999 tapahtumaan. Olin kirjoittanut sen kolme päivää tapahtuman jälkeen. Hakasuluissa olevat asiat ovat sisältäni spontaanisti kuuluneita vastauksia esittämiini kysymyksiin. Se oli naisen "ääni", ellei sillä viitata A:n tai B:n ajatuksiin.

A:n ja B:n tarinat on myös luettavissa. Tapahtuman jälkeen se mitä B muisti minun sanoneen tai tehneen olivat suurimmaksi osaksi jotain mistä en ollut tietoinen. Olin jossain muualla. Lisäksi jotkin muistomme eroavat toisistaan.

Lainauksina esitettyyn ja tekstiasultaan kohennettuun alkuperäiseen tekstiin on lisätty huomioita numeroviittauksin. Osa niistä on muutama vuosi tapahtuman jälkeen kirjoittamastani päiväkirjamerkinnästä, jossa täydensin tarinaa. Alkuperäisen kertomuksen kanssa limittyä tarkempi kuvaus tapahtumista.

Tapahtumien kulku

Kun ryhdyin alunperin valmistelemaan tätä sivustoa jaoin tämän kokemuksen karkeasti seitsemään vaiheeseen.

1. Ihmisen kokemus
2. Itsen katedraali
3. Yhteys muihin
4. Toden syntyminen
5. Aikakehykset
6. Heijastuksien heijastus
7. Uudet alut

1. Ihmisen kokemus

Tämä vaihe kattaa myös kaiken tähän asti tapahtuneen.

Salvia Divinorum.1 Olen huoneessani. Sen lattian kuvioista alkaa muodostumaan uusi tila, joka on perspektiiviltään vinottain äsken kokemani normaalin tilan suhteen. Lattian raidoista muodostuu harjanteita ja tunnen olevani kangasmetsässä hiekkaisella maalla. Normaali tila näyttää vain maassa olevalta kävyltä, hiekanjyväseltä miljardien muiden joukossa. Tätäkö se nyt sitten on [kyllä]. Uudessa tilassa on olentoja, ne ovat kaikkialla. Unohdan kaiken aikaisemmasta elämästä, sitä ei koskaan ollutkaan. Vaivun uneen uudessa tilassa, kadotan ruumiini, se ei koskaan ollut todellinen.2 Aikaa ei ole. Tulen takaisin, kehoani kihelmöi kaikkialta. Tila muodostuu ympärilleni. 3

Aloitimme kello kolmen ja neljän välillä. Salvian polttaminen jännitti minua vähän, sillä tiesin sen olevan voimakas aine lukemani perusteella. Vaikka olin lukenut monenlaisista kokemuksista, omani oli ainutlaatuinen. Tuntui tuodittavalta, koska kyseessä oli perinteisesti käytetty kasvi. Aluksi tuntui painostavalta, kun voimakas vaikutus valtasi minut, mutta olin oppinut luopumaan vastustuksesta ja antamaan tapahtumien kulkea rauhassa. Keskityin havainnoimaan, kun kaikki tapahtumat vyöryivät ylitseni. Se oli voimakas kokemus, joka purki illuusioita ja paljasti totuuden. Vaikka arkitodellisuus ei muuttunut, sen syväallinen luonne näyttäytyi eri tavalla. Kokemus ei ollut pelkästään henkinen, vaan tunsin sen myös fyysisesti kehossani. Kaikki yhteydet, jotka olin kuvitellut olevan olemassa, katosivat ja se maailma, jonka olin pitänyt ainoana oikeana, avautui uudella tavalla. En kadottanut yhteyttä kehooni, mutta sekin tuntui hetkellisesti vain osana kaikkea muuta, osana elämäni tähän asti ja kaikkia niitä ihmisiä, joiden kanssa olin jakanut matkani tähän asti. Vaikka kokemus oli pelottava, se oli myös erittäin kiehtova ja tuntui syvästi oikealta. Näkemäni näky oli tästä olemassaololle perustavaa laatua olevasta tunteesta jollain tavalla erillinen osa.

Huoneeni linoleum-lattian raidoista kasvoi pääasiassa kaksi harjannetta, joiden välissä olin. Lattian kuviot olivat vinot suhteessa huoneeseen, joten myös näkyni maisema oli samassa suhteessa vino. Näky oli levollinen, ja sen elementit ja oivallukset olivat selkeitä ja käsinkosketeltavia. Vaikka näkymässä oli liikettä, se oli rauhallista ja merkityksellistä. Kuulemani naisen ääni vastauksena esittämälleni kysymykselle oli yllättävä elementti, enkä osaa sanoa mikä sen lähde voisi olla. Kyseessä ei ollut akustinen ääni minkä olisin kuullut tilassa, vaan minut ympäröivä tunne äänestä. Tunne saattoi myös olla voimakas, ja mieleni tulkitse sen äänenä. Tämä on ainoa kerta, kun olen kokenut vieraan läsnäolon itsessäni. Taho oli silti luotettava.

Kokemus oli varsin lyhyt ja se kesti vain muutamia minutteja. Sen jälkeen tunsin vielä jonkin aikaa miten kehossa kokemani tunne vaimeni. Nautin salvian hiljaisuudessa ja maaliskuisen iltapäivän hämärässä ilman keinotekoisista valaistusta, kuten oli suositeltu. A ja B antoivat kokemukselle rauhan. Silmäni olivat olleet koko ajan auki, ja samalla olin toisaalla. Kokemus ei muistuttanut unen näkemistä kuten DMT, johon tutustuin myöhemmin elämässäni. Sen olen tuntenut vastaavan syvää ja virkistävää unta, mutta myös aiheuttavan selvää rasitusta. Tämän kokemuksen aikana olin kuitenkin hyvin tarkkaavainen ja läsnä, vaikka olin subjektiivisesti jossain toisessa paikassa. Kun fyysinen tunne hiipui ja pystyin ilmaisemaan itseäni, en kokenut olevani rasittunut tai nähneeni unta. Kokemus vastasi sitä, miten olen mielikuvituksen ja zen-harjoitusten aikana pystynyt olemaan silmät auki toisissa paikoissa, kun näkemäni maailma on väistynyt mieleeni piirtyväksi maailmaksi.

Muutama vuosi myöhemmin kokeillessani salviaa uudestaan, koin saman tunteen kuin aiemminkin. Tällä kertaa, sen sijaan että näin kuivan kangasmetsän, silmiäni eteen avautui idyllinen ja paratiisimainen viidakon kaltainen maisema. Olin lammen rannalla lootusasennossa kädet yhteen liitettynä täydellisessä rauhan tyyssijassa. Kuitenkin, ennen tätä näkyä ja siirtymäkohtaa, mieltäni varjosti syvältä kumpuava tunne. Kaikki aikaisemmin kokemani kokonaisuudessaan ei muuttunut merkityksettömäksi, vaan pikemminkin menetti siteensä – ja siitä oli mahdollista luopua. Tämä oli kosketus lopullisuuteen ja täydellisyyteen, kaikessa mahdollisessa epätäydellisyydessään; se käsitteli sitä, mitä oli tapahtunut ja mitä jokainen oli tehnyt kanssani tällä polulla. Samalla se tuntui lupaukselta jostain muusta. En ole varma, mikä aiheutti tämän tunteen: mahdollisuus jättää kaikki taakse näin helposti, vai se, että maailmankaikkeus on tällainen ja se on hyväksyttävä. Tämä kehollinen tunne on kuitenkin ainutlaatuinen, ja se on jäänyt muistiini kirkkaana.

Salvian nauttimisen jälkeen tunsin oloni hyväksi, ja etenimme suunnitelmassamme. Emme tavoitelleet erityistä päämäärää tai ajatusta. Ainoa suunnitelma oli ollut, että ensin nautin salvian ja sitten LSD:n yleisellä eteenpäin sysäämälläni aikomuksella, että tämä oli se hetki. En osannut odottaa, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Jos olisin tiennyt tästä etukäteen, olisin miettinyt sitä enemmän. Salvia-kokemuksen häntä jatkui odottamattomasti LSD:n voimistamana. Se, minkä olin kokenut salvian vaikutuksesta, toistui uudelleen, mutta tällä kertaa LSD syvensi sitä entisestään ja toi esiin yksityiskohtaisemmin koko sisäisen havaintomaailmani. Salvia antama näky oli sytyke ja ennakkonäytös, jonka LSD avasi pidemmällä ajalla uudestaan ja yksityiskohtaisemmin – lyhyesti kokemaani kehollista tunnetta myöten.

Ennen LSD:n nauttimista tunsin olevani takaisin perusolotilassani. Oli lauantai, eikä huomina aiheuttanut stressiä. Olin läheisten ihmisten seurassa ja vietimme kivaa, joskin tavallista erikoisempaa päivää.

+LSD.4 Todellisuus muuttuu plastiseksi. ajatukset muuttuvat fraktaalivaruudeksi. Havaitsen ajatukset loputtomaksi muutoksen keskikohtaan hakemiseksi ja sen kummallekin puolelle keksityiksi suhteasteikoiksi. Yksi asteikkoviiva on taas uuden asteikon keskikohta. Näen asteikkoviivoja, jotka jakautuvat loputtomasti uudestaan. Ajattelu muuttuu illuusioksi, tilaksi fyysisessä kaikkeudessa.5 Metsässä kaikki puut kiertyvät vastapäivään, tunnen miten ruumiini pyrkii yhtymään tähän samaan liikkeeseen. Näen pyörteilyjä ja en kykene enää sanomaan mikä on oikean väristä siinä havaintosarjassa, jonka todellisuudesta saan. 6 Värit alkavat sekoittumaan. Takaisin sisälle.7

Aurinko ei ollut vielä laskenut, kun lähdimme metsään kävelylle odottaaksemme LSD:n vaikutuksia. Tuona päivänä aurinko laski hieman ennen kuutta. Kävelimme korkeintaan tunnin verran. Muistaakseni asuntoni vieressä sijaitsevan luonnonsuojelualueen ympäri kiertävä polku kesti noin 45 minuuttia, ja sillä aikaa vaikutukset alkoivat tulla jollain tavalla näkyväksi. Puiden kiertyminen vastapäivään oli mielenkiintoista, koska sama suunta toistui myöhemmin kokemuksessa. Koko kokemuksen ajan läsnäolevat elementit alkoivat näyttäytyä ensimmäistä kertaa. Puut eivät liikkuneet vastapäivään, mutta niiden pintakuviointi näytti minusta pääasiassa kiertyvän vastapäivään ja ylöspäin. Samalla rationaaliset osat minusta alkoivat hajota, mikä oli havaittavissa minua kohden mielessäni tulevina ja jatkuvasti jakautuvina vaakasuuntaisina viivoina, joista jokainen oli yksi ajatus. Tämän jälkeen tunsin olevani kolmiulotteisessa tilassa, missä ajattelu tapahtui ja missä olin, ja muutuin sen suhteen havainnoijaksi. En ajatellut enää niinkään tietoisesti, koska sain häivyttettyä tämän loputtoman jakautumisen mielestäni. Kävelyretkemme loppuvaiheessa näkökenttäni oli mielenkiintoisesti vääristynyt, sillä tuntui kuin näkisin tavallista laajemmalla perspektiivillä. Tunsin näkeväni silmän linssin kaareutumisen, minkä aivot tavallisesti korjaisivat. Tunsin katsovani omaa katsomistani.

Jos olisimme kohdanneet muita ihmisiä kävelyretkellämme, kukaan ei olisi voinut aavistaa, mitä erikoista oli käynnissä. Näyttäydymme ulkoisesti rauhallisina ja hallitsimme tilannetta. Vaikka keskustelumme saattoi olla melko outoa – esimerkiksi jaoin havaintoni näkökenttäni kaareutumisesta A:lle ja B:lle – pidimme yllä rentoa ja hilpeää tunnelmaa, kuten tavallisesti.

2. Itsen katedraali

Todellisuus valuu kuin maljasta kaadettuna jokaiseen mahdolliseen suuntaan, näköaistimukset muuttuvat eläväisiksi. Kuin yhden kaksiulotteisen pinnan kuvioinniksi, joka vaihtelee pitkäaaltoisen värähtelyn tahdissa. Tilan suhteet lakkaavat olemasta. Kommunikointi muuttuu ikuisiksi assosiaatioksi, kuin putoaisiin loputtomaan kuiluun josta sanojen avulla kiipeäisin ylös, mutta heti kun en keskity voimakkaasti siihen niin sanani muuttuvat tahtomattani ja vaivun yhä syvemmälle sanojen muodostamaan avaruuteen. 8 Näen sanat kuvina ja kohta pelkkiä kuvia ja sanojen tulevan itsekseen.

Kun palasimme sisätiloihin, LSD:n vaikutukset alkoivat nopeasti voimistua. Asuntoni odotti meitä sellaisena kuin olin sen itselleni rakentanut. Olin luonut kaiken itselleni ja itsestäni. Kaikki assosiaatiot ja hallusinaatiot perustuivat tähän keinoitekoiseen, muusta maailmasta poikkeavaan paikkaan, jossa olin asunut lähes koko neljän lukuvuoden ajan. Asunnon sisustus oli tällä hetkellä saavuttanut täyden kukoistuksensa. Takaisinkytkentä oli huipentumassa. Kello oli tuolloin jotain neljän ja viiden välillä. Valitsin soimaan Steve Roachin Artifactsin, koska olin kuunnellut sitä paljon ja se oli minulle tuttu. Halusin myös musiikin viedä meitä eteenpäin ja syvemmälle. Teos on hyvin voimallinen, ja siinä yhdistyvät sulavasti vyöryen perinteisen rituaalimusiikin elementit avaruuteen.

En pysähdy miettimään tapahtumia missään vaiheessa. Tietoinen ajattelu häiritsisi virtausta. Tämä prosessi on minulle jo tuttu arjestani, luovun tietoisesta kontrollista itseäni nähden. Olin jo oppinut

LSD:stä, että helpointa on vain antaa asioiden tapahtua ja kokea ne. Annos, jonka otin, oli tavallista suurempi, mutta ei valtava. Rohkaistuini siihen, koska olin turvallisessa ympäristössä ja luotettavimpien ystäväni seurassa. Lopulta annoksella ei ole merkitystä, vaan kuinka paljon on itse valmis avautumaan.

LSD:lle tyypilliset hallusinaatiot alkavat esiintyä, mutta tuntuu kuin jotain muutakin olisi meneillään. Tyypillisesti niiden peruspinta on arkitodellisuudessa. Tällä kertaa niissä oli ulotteisuutta, jonka peruspinta poikkesi arkitodellisuudesta. Muutoksen ensimmäinen merkki oli ollut näkökenttäni kaareutuminen. Pystyin vielä erottamaan tuntemani todellisuuden hallusinaatioista, mutta jotain oli erilaista. Koko siihen asti tuntemani todellisuus tuntui olevan osa tätä poikkeavaa kokonaisuutta, joka oli kuin uusi versio maailmasta, vapaa fyysisistä rajoitteista, mutta konkreettisesti läsnä. Tilan suhteet tuntuivat litistyvän ja havaitsemani pinta oli yksi ainoa jatkumo, joka sisälsi kaiken. En enää ollut siinä paikassa, jossa olin juuri hetki sitten tuntenut olevani, mutta samalla uusi pinta sai minut tuntemaan olevani edelleen tutussa arkitodellisuudessa, eikä mikään ollut todella muuttunut. Samalla annan kuitenkin itseni vajota syvemmälle tiedottomaan tilaan kuitenkin pysyen sisimmässäni valppaana havaitsijana. Luovun tietoisista toiminnoistani ja antauduin tapahtumille, koska tunsin olevani täydellisen turvassa. Antautuminen kuvaa tätä prosessia parhaiten. Se oli minulle jo tuttu prosessi, mutta kiehtoi minua suuresti kuinka pitkälle sitä voisi viedä.

Tässä vaiheessa ulkopuolinen tarkkailija olisi voinut havaita kolme ihmistä kotini olohuoneessa viettämässä iltaa, mutta emme näyttäneet mitenkään poikkeavilta tai erikoisilta ulkoisesti. Kuuntelimme musiikkia ja jokainen teki omia juttujaan, nauttien tilanteesta omalla tavallaan. Välillä vaihdoimme ajatuksia, joiden sisältö olisi herättänyt huomiota. Keskustelumme olivat toisaalta tavallisestikin erilaisia kuin keskivertokeskustelu.

Taustalla vaikuttava voimakas tekijä vahvistuu vääjäämättä. Musiikki tuntuu painostavalta ja jyräävältä, ja perustavanlaatuisen muutos tilankäsityksessäni herättää pieniä huolenaiheita mielessäni siitä, mihin olenkaan ryhtynyt. Yhteys siihen maailmaan, jota olin pitänyt totuudellisenä, alkoi vähitellen hälvetä ja tilalle tuntui astuvan jotain uutta. En kuitenkaan halunnut jakaa näitä kielteisiä tunteita muiden kanssa, sillä niiden kohtaaminen oli minulle haastavaa, ja halusin antaa muiden nauttia kokemuksestaan rauhassa.

Keskustelujeni sisältö ja tekemäni havainnot tuntuvat ulosvirtaavan minusta omalla äänelläni, vaikka en yrittäisi sanoa mitään ääneen. Havaintopisteeni on tästä erillään. Tunnen olevani mukana jossain paljon suuremmassa ja hallitsemattomammassa kuin alun perin kuvittelin. Tarvitsin jonkinlaisen hengähdystauon löytääkseni sisäisen rauhani uudelleen, ja päätin nauttia hieman kannabiskukintoa, sillä se oli toimintana tuttua ja tiesin sen vaikutukset hyvin. Tämä oli tapahtuman aikana ainoa kerta, kun poltin kannabista. Jatkossa kaikki tapahtuu omalla painollaan.

+THC.9 Toivoin enemmän hallintaa. Huomaan että se on turhaa, ja luovutan. Tunnen kuin todellisuus olisi vettä, johon olen sukeltanut. Maailma tukee minua ympäriltäni. Vaihdan valaistusta ja musiikkia. En enää muista miten md-soitin laitetaan soimaan, luovutan ja se tehdään minun puolestani. 10 Olen kuin automaatti, keitän teetä tiedostamatta sitä, huomaan vain keittäväni sitä. Juon vettä, oma ruumiini juottaa minulle vettä. Istun lattialle juomaan vastavalmistunutta teetä, joka ilmestyi todellisuuteeni.11

Tämä luonnollisesti vaikuttaa päinvastaisesti, ja arkitodellisuuden merkitys häviää minulta sellaisena, että en enää koe sen olevan tavoittelemisen arvoista. Paradoksaalisesti tämä kuitenkin antaa minulle rauhan, sillä ymmärrän, että todellisin todellisuus löytyy vasta kun pystyn irrottautumaan itsestäni enemmän – kaikista vaikutteista. Tämä tuntuu minusta hyvältä, ja se on kuitenkin jotain, mihin olen pyrkinyt. Lisäksi tämä on se hetki.

Olin elänyt kaksoiselämää. Olin kulkenut polkua, joka oli ollut kuin leikkiä, mutta samalla se oli vienyt minut tähän pisteeseen, jossa olin ainakin osittain vakavissani ja näennäisesti omasta tahdostani. Kvanttifysiikassa on ajatusleikki kissasta, jonka tilaa laatikossa ei tunneta. En ajatellut tätä vertauskuvaa tuolloin, mutta voisi sanoa, että nyt tein mittauksen, ja aaltofunktion oli aika romahtaa ja totuuden tulla esiin. Omassa tapauksessani en kuitenkaan oppinut niinkään kissasta vaan laatikosta, joka ei ollutkaan enää laatikko.

Koen nyt selvästi, mihin suuntaan haluan mennä, vaikka en konkreettisesti tunne meneväni mihinkään suuntaan. Päinvastoin, minusta tuntuu siltä, että tiivistyn ja samaistun joksikin, joka aina välillä paljastuu mielen ja todellisuuden kerrostumien alta peräänantamattomalla tavalla. Kaikki tunteet, ajatukset ja kokemukset, joista päästän irti, muuttuvat automaatioksi, ja minun havaintopisteeni on nähdä itseni tekemässä asioita. En näe itseäni konkreettisesti ulkopuolelta, mutta kun annan periksi omasta tahdostani, kaikki tapahtuu itsestään. Havaintoni vedessä olemisesta on merkityksellinen. Vedessä on koko ajan tuettuna. Toimin kuin veden ohjaamana, ja samalla on kuin tuntisin ilman painevaikutuksen.

Tällä hetkellä voisin sanoa olevani hyvin syvässä transsintapaisessa tilassa, vaikka mitkään tekemiseni eivät ulkopuolisen silmin tätä näyttäisi.

LSD-matkan herkkyyden vuoksi ympäristön muutoksilla on suuri vaikutus tunnelmaan ja mielentilaan. Tila vaati nyt muutosta. Kannabiksen nauttimisen lisäksi laitoin päälle kaikki asuntoni valot. Tällainen valaistus ei ollut varsinaisesti kirkas vaan enemmänkin monivärinen. Hämäräkin oli jo ulkona laskeutunut. Kehoni hallinta oli kuitenkin hyvä ja tasapainoinen, eikä ulkopuolinen tarkkailija olisi huomannut mitään erikoista. Huomasin kehoni toimivan paremmin mitä vähemmän ajattelin sitä. Päätin laittaa soimaan omaa musiikkiani, jota olin viimeksi tehnyt, jotta saisin paremman tuntuman sisimpääni. Tämä tapahtui ennen kuin Steve Roachin levy oli kuunneltu loppuun asti (enimmillään 75 minuuttia kävelyretkeltämme paluun jälkeen). Tein muutokset määrätietoisesti ja rauhallisesti, enkä muista kertoneeni niistä muille. Musiikki toimi tukipisteenä ja auttoi minua löytämään sen myös mielessäni.

Tekemäni musiikki löytyy arkistojulkaisulta <https://archive.org/details/Sarana Archives Vol 15 Transition raitoina 6-11>. Kokonaisuus on myös Bandcampissa: <https://sarana.bandcamp.com/album/smaragdi> (Alunperin julkaistu nimellä *Ajan geometria*, minkä myöhemmin otin nimeksi ensimmäiselle label-julkaisulleni)

LSD:n jyrkin nousuvaihe ja kannabiksen polttamisen seuraukset olivat taittumassa. Yhdellä tavalla tunsin näytteleväni illanviettoa itselleni rakentamissani lavasteissa. Tätä korosti se miten sisustukseen oli kuulunut pitkän aikaa esimerkiksi vesiväritarpeet, joita en ollut koskaan käyttänyt. Eräänlainen askarteluapuoli pöytäpinnasta oli ollut lähes koko ajan käyttämätön, mutta aina sen näköinen kuin jotain olisi ollut meneillään. Joka kerta kun olin katsonut sitä olin tuntenut pienen pettymyksen siitä miten en aloittanut koskaan edes mitään, mutta toisaalta tunsin tyytyväisyyttä siihen liittyvästä potentiaalista.

A ja B kuulivat ensimmäistä kertaa uutta musiikkiani. Musiikin esittäminen muille herätti aina jonkin verran häpeää ja epävarmuutta, mutta samalla tunsin ylpeyttä siitä, että uskalsin soittaa heille (vaikka tiesin heidän hyväksyvän sen). Tämä rohkea teko vei minua kohti entistä suurempaa sisäistä paljastumista. Musiikin outous otti kaiken valtaansa, ja kokemus alkoi nousta uudelle tasolle. Se kuulosti paremmalta kuin olin muistanutkaan, koska olin nopeasti hylännyt sen aikaisemmin tyytymättömänä.

Yksi A:n piirroksista tuolta iltapäivältä

A:n muotokuva minusta myöhemmältä ajalta (Nimikirjaimeni ovat JES)

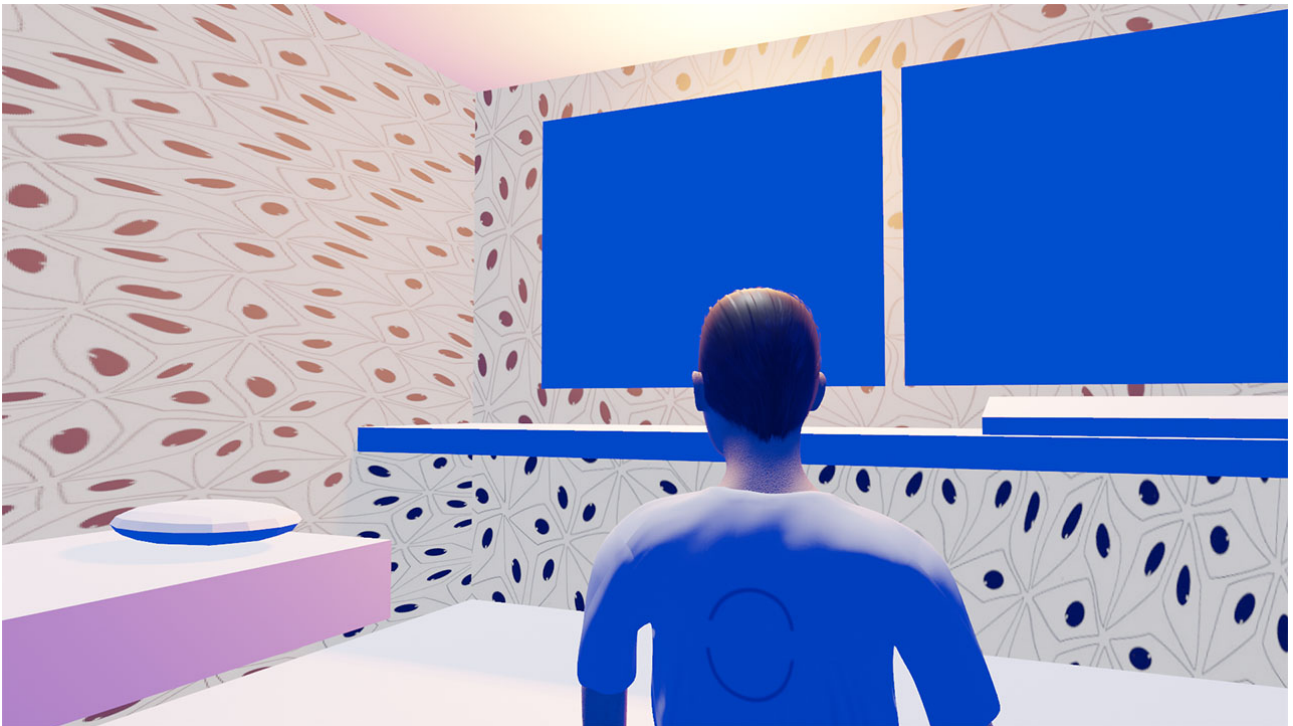
Kuuntelen musiikkia ja alan rauhoittumaan, hengitän syvään ja rauhallisesti. A mainitsee jotain hallusinaatioista. Laitan silmät kiinni ja huomaan lentäväni hypernopeudella kirkkaan violetinpunaisen fraktaalizoomauksen läpi. Avaan silmäni ja tajuan A:n piirtelyn kulkevan musiikin värähtelyjen mukaisesti. Hänen kätensä toistaa huoneessa kulkevat ääniaallot ja paperille piirtyvät kuvat muuttavat eteeni ilmestyvää kuvaa.12 Näen jumalaisen kauniita kolmiulotteisia hallusinaatioita, jotka saavat lähtöarvonsa A:n kuvista, joka saa alkunsa musiikista 13. Kuljen alaspäin viettävää rinnettä suurella nopeudella, matemaattisia vuorijonoja kulkee ohitseni kummaltakin puolelta ja eteeni piirtyy moninkertaisia nauhoja, joiden kautta maailmaani katselen. Todellinen maailma lopettaa olemassaolonsa ja kaikki siinä värähtelee musiikin tahdissa, näen jokaisen ääniaallon värähdyttävän havaitsemaani todellisuutta.14 Ruumiini alkaa toistamaan tuota värähtelyä, sen jokainen ominaisuus toistuu ruumiini taianomaisissa, pehmeissä ja vastuksettomissa liikkeissä.15 Huoneen jokainen pinta kuvioituu silmillä, jotka ovat kuin vinoneliöitä symmetrisesti pyöreään muotoon asetettuina.

Mahdollisesti violetti värihallusinaatio johtui siitä, että silmäluomeni valaistuivat toiselta puolelta. Toisaalta asuntoni pääasiallinen valaistus oli oranssinpunainen, joka on lähellä violetin vastaväriä. Joka tapauksessa tämä tapahtui ei-todellisuudessa, missä olin läsnä. Tämä oli myös ensimmäinen kerta, kun pitelin silmäni pidempään kiinni. Silmät auki havaitsemassani todellisuudessa ei ollut enää eroa siitä, mikä sitä väräytti – olipa se sitten valo tai ääni, kaikki oli yhden ja saman kuvajaisen heijastusta, joka leikkasi läpi sen tilan, jota olin pitänyt todellisuutena, mutta joka samalla tarjosi täydellisen kuvan siitä. Tunsin katsovani omaa katsomistani, josta olin jo aiemmin saanut viitteen kävelyretkellämme. Koin, että uusi fysikaalinen geometria syntyi tilassa – tila

toisessa tilassa, mutta joka sisälsi kaiken. Havaitsemani pinnan kaltainen asia oli etääntymässä – ei kauemmaksi, vaan olin erkaantumassa siitä.

Musiikissani on käytetty bassoa tavalla, joka luo monenlaisia vaihevirheitä ja synnyttää uusia interferoivia välitaajuuksia. Herkässä tilassa oleva mieleni tarttui jokaiseen niistä suggestiona, joka vei minua pois päin todellisuudesta, mutta samalla kohti oikeaa todellisuutta. Mikään ympärilläni ei enää palauttanut minua vaan toimi sysäyksenä täydellisempään antautumiseen. Pienimmätkin yksityiskohdat ja pölyhiukkaset muodostuivat osaksi tätä pyrkimystä. Näkemäni hallusinaatiot tuntuivat myös hyvin kolmiulotteisilta. Samalla ne alkoivat tuntua välivaiheelta kohti jotakin suurempaa – olin pääsemässä hallusinaatioiden toiselle puolelle ja aloin nähdä maailman sellaisena kuin se oikeasti on, ilman häiriöitä ja kohinaa.

Ääni on tapahtuman ainoa pysyvä elementti ja musiikkini keinuvat ja hypnoottiset rytmit vievät minut mukanaan, näyttäen minulle tietä. Voisi sanoa, että toimin matkaoppaana itselleni. Kuten 1999 marraskuussa tapahtuneessa kokemuksessa, kun oma tahtoni on saavuttanut miniminsä, liikkeet alkavat ja tässä vaiheessa antaudun kokonaan. Antautuminen on kuitenkin aina monitasoista, ja kun oivallan jotain tai päästän irti jostain, tunnen olevani lähempänä todellista maailmaa. Samalla tutkin aina uusia löytämiäni vaiheita ja tunnustelen tietäni eteenpäin. Tämä kokemus on kuitenkin paljon epätasapainoisempi kuin aiempi, sillä mukana on muita ja ylimääräinen salvian tuoma elementti. Tasapainon löydän kuitenkin siitä kiehtovasta todellisesta maailmasta, johon aloin saada otetta uutena kokonaisuutena ulottuvuutena, joka oli muodostunut ympärilläni ja sisälsi koko sen maailman, jota olin pitänyt totena. Vaikka tässä kirjauksessani on toistoa, itse kokemuksen aikana palaudun tähän havaintoon ja se ylläpitää minua ja antaa lisää vapautta toimia.

Ensimmäinen varsinainen myyttinen näky tai hallusinaatio, jonka kohtasin, oli vinoneliöisten silmien näkeminen kaikkialla. Tähän asti olin kokenut lähinnä melko tavallisia hallusinaatioita. Silmät eivät ilmestyneet havaitsemani maailman pinnalle, vaan toteutuivat huoneeni seinillä sen tavallisen kolmiulotteisen geometrian mukaan. Ne ilmestyivät yhtäkkiä täsmällisesti seinälle tulostuen ja katosivat hetken kuluttua samalla tavalla. Myöhemmin silmillä oli uusi rooli kokemuksessani siinä, miten ne asettuivat maailmaani. Olin utelias havaitsija ja janosin tietoa. Nyt oli se hetki. Nyt oli aika selvittää kaikki, mihin olin tähän mennessä valmistautunut. En sanallistanut tätä tehtävää itselleni, enkä muutenkaan elämässäni, mutta mitä enemmän päästin irti, sitä oikeammalta kaikki tuntui. Näin olin tuntenut jo vuosia.

Kehoni liikkeet alkoivat musiikkitalenteeni viimeisen kappaleen yhteydessä, n. 1h kokonaisuuden laittamisesta soimaan (ja kannabiksen nauttimisesta). Tässä vaiheessa on enimmillään kulunut 2,5 tuntia sisälle paluusta, ja LSD on vaikuttanut enimmillään 3,5 tuntia. Salvian nauttimisesta on silloin enimmillään kulunut n. 4,5 tuntia.

Kun musiikki päättyisi hetken kuluttua ei uutta laitettu soimaan. Suggestiivinen ja äärettömän ahnas mieleni reagoi kaikkiin pienimpiinkin ääniin ja taustahälyyn sysäyksenä matkallani eteenpäin samalla intensiteetillä kuin kaikkeen, mitä näin. Maailma ei ole sattumanvarainen paikka, vaan kaoottinen. Ihmistodellisuuden satunnaisuus on sitä miten kaikki omalla tekemisellään luovat yhteisen elävän kudelman, joka kuitenkin on rajallinen. Joku ajaa kotiin autolla, joku laittaa pyykkikoneen päälle, joku avaa tai sulkee oven. Kaikki tämä muodostaa erilaisia rytmejä ja kehityskaaria kaikilla mittakaavoilla. Aloin lukittua tähän kudelman ja kaikki tuntui mielessäni tarkoituksenmukaiselta – mitä kaikki onkin, koska kaiken takana on jonkin siihen osallistuvan tarkoitus, oli se sitten yhteinen tai yksittäinen. Olin syventymässä siihen ja antautumassa sen vietäväksi koko kyvykkyydelläni. Tässä voi toistua aiemmin elämässäni muodostamani ajatus miten ei koskaan laskeuduta, vaan kuljetaan syvemmälle eteenpäin uusin voimin. Jokaisen samassa talossa tai lähipiirissä olevan teot kaikessa viattomuudessaan ilmakehän kohinaa myöten tulivat osaksi matkaani kohti oikeaa maailmaa. Olin menossa kohti tuntemaani todellisuutta, mutta eri kulmasta ja sen lävitse.

Kokonaisuudessaan prosessi vastaa sitä miten pahoin voidessa ennen oksennusta kaikki mahdollinen mitä havaitsee aiheuttaa lisää pahaa oloa. Koko subjektiivinen maailma kietoutuu väistämättömän ympärille ja huomio siihen valtaa kaikki aistit. Vertausta jatkaen prosessissa kyseessä olisi kuin tavoittaa oksennuksen lopulta aiheuttava refleksi, joka jatkuisi, kasvaisi ja kiihtyisi, mutta ilman fyysistä ulottuvuutta. Oksennus tapahtuisi selkärankaa pitkin alhaalta ylöspäin ja siihen antautuisi mukaan, mistä se voimistuisi entisestään. Nyt se vei kohti vapautumista ja irti päästämistä kaikesta.

Tässä vaiheessa ulkopuolinen havaitsija olisi ymmärtänyt, että jotain outoa olevan meneillään. Emme olleet enää viettämässä iltaa vaan tekemässä jotain muuta.

Näen silmiäni väliin muodostuvan tason kuin vedenpinnan 16, jonka kummankin puolen näen yhtäaikaan. Vaihtelen katsantokulmaani vasemman ja oikean silmäni välillä. Oikealla on normaali fyysinen todellisuus ja vasemmalla värähtely, joka muodostaa normaalin todellisuuden, vasen kuva on kirkkaampi ja tuntuu minusta todelliselta. Vasemmalta katsottuna normaali maailma on vedenpinnan alapuolella. Käteni asettuvat tälle pinnalle ja koko ruumiini on jakautunut keskeltä kahtia. Liikutan vasenta kättä ja oikea liikkuu kuin olisin peilin kummallakin puolella yhtäaikaan. Kieritän vasenta kättäni myötäpäivään ja minusta tuntuu kuin ruumiini yrittäisi revetä keskeltä toteuttaakseen tämän peilaamisen¹⁷. Haen tasapainon asettamalla koko kehoni havaitsemaani keskikohtaan.

Olen päätenyt liikehännöissäni siihen, että keho ja kasvoni ovat kohti oikeaa seinää asunnossani, kun sitä katsotaan ulko-ovelta päin. Tämä tarkoittaa ilmansuunnan olevan melko täsmälleen etelä, koska rakennus on suunnattu ilmansuuntien mukaan. Ikkunani avautuu itään. Olen lattialla ja istun ryhdikkäästi jalkojeni päällä. Asunnossani ei ollut paljon tilaa ja suurin osa toiminnasta tapahtui lattialla. Aiemmin jo alustavasti tuntemani fyysinen ja havaitsemani uusi geometria tulee nyt näkyväksi minulle.

Liikkeet ja hallusinaatiot olivat siirtymävaiheita uuden geometrian havaitsemisessa. Tämä ajatus on kuin sukeltaisi veteen silmät auki, jossa näkökyky on huonompi, ja hallusinaatiot ovat tätä efektiä. Kuitenkin syvemmälle sukeltaessa näkökyky selkiytyisi ja löytyisi myös ilmaa hengittämistä varten. Hallusinaatiot olivat siis matkalla harhauttamassa ja hämärtämässä todellisuutta.

Havaitsemani pystysuora taso on minulle todellinen. Se ei enää vaikuta hallusinaatiolta, vaan pysyvältä rakenteelta, joka on paljastunut kokemastani ei-todellisuus -hallusinaatiosta, joka oli ylläpitänyt maailmaa miten sen aikaisemmin olin tuntenut. Tasolla näyttää olevan jokin paksuus, mutta ei ihan kuitenkaan. Se on selvästi kirkkaampi uusi osa maailmassa. Se on selkeästi tasainen ja pysyy vakaana, vaikka sillä ei tunnu olevan varsinaista fyysistä läsnäoloa. Tapahtuma on tällä hetkellä hyvin rauhallinen, ja tämän pysyvän asian näkeminen rauhoittaa minua entisestään. En ole koskaan ollut ulospäinsuuntautunut luonne, enkä ole ilmaissut suurempaa ääntä innostuksessani tai vastaavassa tilanteessa. Sen sijaan olen keskittynyt kokemaan vaikutukset suhteessa itseeni ja etsinyt tasapainoista havaintopistettä, josta voin havaita muutokset. Yleisesti ottaen tunteet ovat vyöryneet ylitseni ja jättäneet minut jopa vähän lamaantuneeksi, kun muistelen hauskoja illanviettoja. Siten nytkin keskityn hiljaa kokemukseeni.

En tunne nyt pelkoa tai ihmetystä. Kaikki tulee minusta ja maailmasta, joka ei vahingoita itseään. Olen hyvin utelias ja tunnen saavuttaneeni tärkeän vaiheen. Tason näkyvyys ei liity uskomiseen, vaan se on todellinen ja käsinkosketeltava asia kaiken taustalla. Mitä syvempään mielentilaan pystyn vaipumaan, rentoutumaan ja löytämään tavan päästää irti, sitä enemmän rakenne tulee näkyviin. Tällä hetkellä se on näkyvissä vain minulle. Minä persoonana, ihmisolentona, maailma sellaisena kuin sen tunnen, tietoisuuteni ja kaikki mikä on matkallani kohti täydellistä antautumista on se, mistä luovun.

Prosessi ei ole ihan noin yksinkertainen. Ajatus luopumisesta on pikemminkin kvanttimekaniikalle tyypillinen kaksisuuntainen toiminta. On opittava ajattelemaan tiedostamatta samaan aikaan, luopumaan omasta ajattelusta ja tekemään sitä yhä hienovaraisemmin katsomatta mielessä suoraan itse asiaan. Tämä luo tilan, johon virtaa yhä suurempia paljastuksia salaisuudesta, joka on kaiken takana. Rohkeuteni ja kykyni olla vain puhdas havainnoija palkitaan tässä tilassa. Menetelmä on sama kuin se, jolla voi ylläpitää mielikuvituksen virtaa, valveunta tai poistua kehosta. Se on myös tapa seurata intuitiota arjessa ja pyrkiä toimimaan esteettä – lähtien olemalla aito ja ystävällinen muille. Olen harjoitellut tätä menetelmää jo lapsesta asti, kun löysin mielikuvitukseni ja sen loputtomat mahdollisuudet. Arjessa tämä menetelmä ilmenee usein pieninä vihjeinä, kuten ajatuksena ottaa kynä mukaan lähtiessään ulos, vaikka sille ei olekaan järkevää syytä. Kuitenkin ulkona voi tulla vastaan tilanne, jossa kynälle olisi ollut tarvetta. Olen yrittänyt oppia tarttumaan näihin pieniin vihjeisiin.

En missään vaiheessa kokemuksessa kysynyt, kuka olen, eikä tuolla kysymyksellä ollut tässä vaiheessa merkitystä, sillä sellaista ei yksinkertaisesti ole olemassa. Kaikki, mikä on ollut, on saavuttanut täydellistymisensä sellaisena kuin se on tai on jäänyt taakse hyväksyttynä. Kaikki pohdinta muulla tavoin kuin kuten olen kuvannut, häiritsee polkua. En oikeastaan koskaan osannut kysyä itseltäni tuota kysymystä, koska sillä on niin monta vastausta riippuen siitä, mihin suhteuttaa itsensä. Syvimmiltäni en kokenut olevani minuus vaan kaiken ympäröivä havaitsija, joka samalla kulki kohti jonkinlaista singulariteettia ja vielä suurempaa vapautta ja kaiken irti päästämistä. Prosessi ei ole sanallinen vaan se tapahtuu pelkästään tunteena, jonka ominaisuuksia pyrin parantamaan ja tekemään suprajohtavaksi. Havaintopisteeni pysyy koko ajan valppaana, vaikka käytännössä en enää ole yhdellä tapaa tietoisesti toimiva olento maan päällä, mutta olen silti tietoisuudessa akuutisti läsnä.

Taso kulkee täsmälleen pystysuoralla keskiviivallani ja se ylittää minut korkeudessaan. Voin nähdä tason edessäni hieman eri kulmista riippuen katsonko sitä oikealta tai vasemmalta puolelta. Se ei vaihda paikkaa. Taso jatkuu edessäni eteenpäin seinään ja ylöspäin kattoon asti. Tutkin tasoa pienen hetken, ja seuraavaksi sen eri puolet eroavat toisistaan. Veden elementti ilmenee mielenkiintoisella tavalla, koska veden pinta on pystysuora suhteessa minuun. Vasemmalla puolellani huoneeni on kirkkaammin veden yläpuolella ja oikealla puolellani se on hieman utuisemmin veden alapuolella. Se on selvästi vettä, ja maailmani on nyt jakautunut kahtia. Tämä asetelma on fyysisesti mahdoton maailmassa, jonka olen tähän asti tuntenut, mutta pidän sitä nyt kuvana todellisuudesta. Tämä asetelma autoritäärisesti näyttää minulle, että tämä on uusi todellisuus.

Tehtäväni on hyväksyä se ja löytää ryhdikäs asento tason suhteen. Tämä on ensimmäinen askel.

Normaali maailma muuttuu illusoriseksi kuvaksi, jota ei koskaan ollutkaan ja joka pysyy koossa värähtelyn tihentymien ja resonanssipisteiden kohdalta, muodostaen sinne hiukkasia. Luovutan sen maailman vakuuttuneena siitä, että se lopetti olemasta ja vasemmalla puolella on todellisuus, niinkuin on aina ollutkin.

Tapahtuma on ollut selvästi rituaali siitä lähtien, kun löysin tämän tason tai rakenteen osan. Minun täytyy joko hyväksyä tai tajuta jotain, jotta rituaali kulkee eteenpäin. Teen tätä keskittyneesti itsensä enkä jaa havaintojani A:lle tai B:lle. Ratkaisut tulevat minulle intuitiivisesti, kun olen päästänyt irti ajattelusta ja seuraan tunnetta. Vastaan sen mikä tulee ensimmäiseksi mieleen – tai osaan juuri luopua ja tulla itse prosessiksi ilman tietoista ajattelua. Joissakin tapauksissa kestää hieman pidempään, ennen kuin osaan löytää oikean rentoutumisen ja luopumisen kanavan, tai paremminkin kiven, jonka annan liueta kanavaani. Nämä muutoskohdat kestävät korkeintaan muutaman sekunnin.

Nyt minulle esitetty haaste on se, että koko elämäni ja kaikki siihen liittyvä on illuusiota. Jotta voin jatkaa eteenpäin, minun täytyy olla valmis luopumaan siitä kokonaan, lopullisesti ja täydellä intentiolla. Käytännössä tämä tapahtuu hyväksymällä eli luopumalla mielen esteistä sen suhteen. Otan tämän vaiheen vielä kevyesti ja leikkimielisesti. Musiikki jatkuu edelleen ja pitää yllä jotain tuttua, kunnes kohta alkaa hiljaisuus ja musiikki on tehnyt tehtävänsä.

90 asteen välein toistuvat tasot muuttuvat peräkkäin vedenpinnoiksi

Olen nyt hyväksynyt, että koko elämäni tähän asti ja siitä muodostunut kuva ovat jonkinlainen keinotekoinen rakennelma. Oikea maailma löytyy vastapäivään kääntyessäni. Jokaisen prosessin vaiheen jälkeen käännyn 90 astetta vasemmalle, jolloin löydän uuden tason, joka jakaa minut. Tunnen tason vahvemmin jokaisella askeleella. Jokaisella kerralla oikealla puolellani oleva todellisuus on illuusio ja vasemmalla puolella oleva on todellinen maailma. Pystysuora vedenpinta on toistuva maailmat jakava tekijä. Aluksi eteneminen on rauhallista, ja jokaiseen käännökseen kuuluvat liikkeet, jotka päättyvät hyväryhtiseen puoli-istuvaan asentoon. Kehoni ja tajuntani keskilinja on akseli, jonka ympäri vastapäiväinen eteneminen tapahtuu 90 asteen askeleissa.

Tilanne alkaa tuntua erikoisella tavalla latautuneelta, kun keskityn tähän rakenteeseen ja siihen liittyvään prosessiin. Kehossani tuntuu jotain uutta ja ennenkokematonta, joka vetää huomiota puoleensa huoneessa ja jota on lopulta mahdoton jättää huomiotta. Tämä tapahtuu aikaisintaan, kun olin tehnyt toisen askeleen "eteenpäin" eli 90 asteen käännöksen vasemmalle. Katseeni ja kehoni suunta on nyt kohti päätyikkunaa eli itää. Kiinnittääkseni huomioni kokemaani tunteeseen on minun tehtävä seuraava käännös. Tämä on kolmas askel.

3. Yhteys muihin

Näen B:n ruumiin erittäin jännittyneessä tilassa, katson häntä hetken ja tajuan että minä pidän häntä siinä ja vapautan hänet ja tajuan olevani samassa avaruudessa meidän kaikkien ajatusten kanssa.

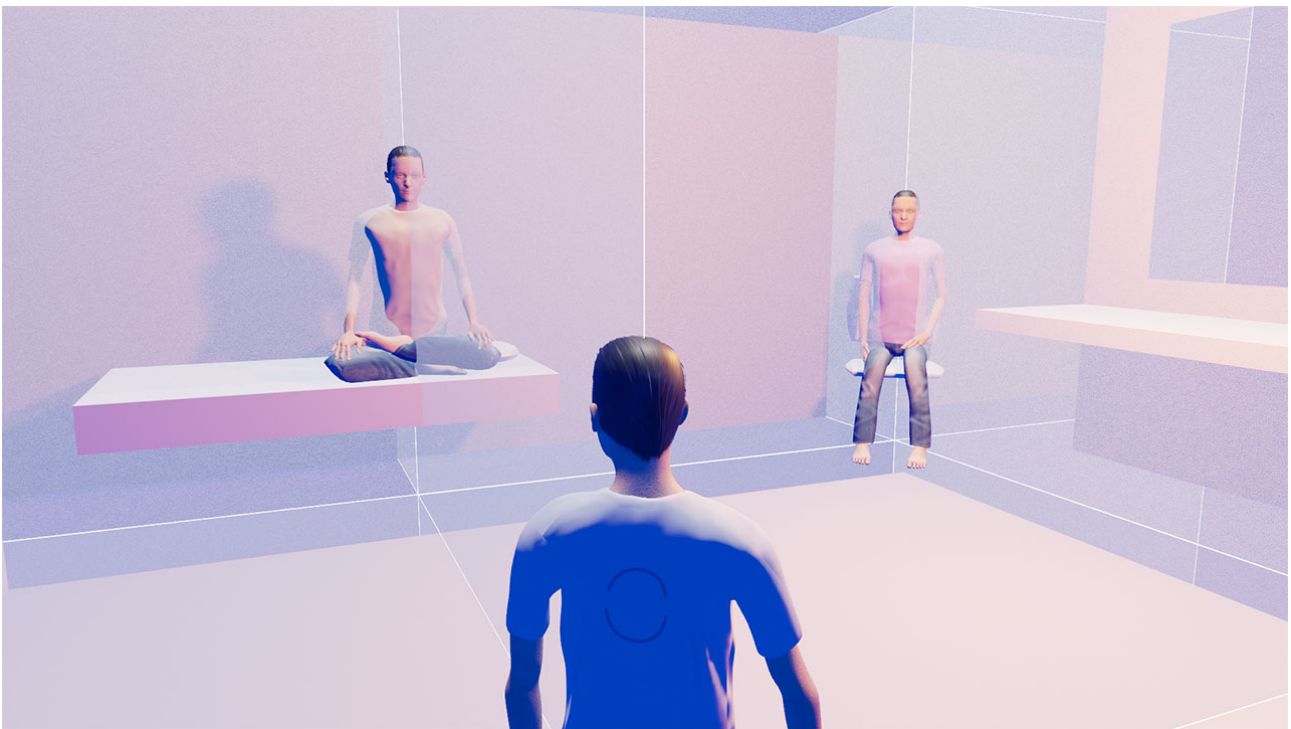

Asetelma ulkopuolisen silmin katsottuna tässä vaiheessa

Ruumis voi olla vähän jyrkkä sana, mutta sillä kuvailin tuolloin kehoa. Huomasin, että B istui sängyn laidalla puolilotus-asennossa, lihakset ja kasvot jännittyneinä. En ollut vähään aikaan huomionut huoneessa olevia ystäviäni. Olin keskittynyt havaitsemaani rakenteeseen, ja sänky oli ollut aluksi selkäni takana ja toisen askeleen jälkeen näkökenttäni ulottumattomissa vasemmalla. Olin huolissani B:sta, mutta en ollut varma, mikä häntä vaivasi, joten tunnustelin mielessäni, mitä voisi olla vialla. Nopeasti ymmärsin, että minussa herännyt tunne ja B:n tila liittyivät toisiinsa. Yhtään sanaa ei vaihdeta. Tunnen syyllisyyttä, mutta samalla en, koska olen antautuneessa tilassa. Kun hyväksyin yhteyden ja rentouduin, B rentoutui välittömästi. Olemme nyt jokainen mukana samassa kokemuksessa, joka on ottamassa meidät valtaansa.

Välittömästi minä, A ja B tunsimme olevamme yhteydessä toisiimme. Tunnetta voisi kuvaila kuin näkisimme kasvomme saman leijuvan saippuakuplan sisäpinnalla, joka säilyy ehjänä ilmvirtauksista huolimatta ja pitää meidät yhdessä. Tajuntamme olivat samassa tilassa tai ainakin tarpeeksi lähellä toisiaan, jotta muodostuimme yhdeksi tajunnaksi. Tämä tunne ei ollut kevyt, vaan siihen sisältyi fyysistä magneettista vetovoimaa ja työntövoimaa, jotka vaikuttivat meihin kaikkiin. Tasapainon saavuttaminen vaati keskittymistä, mutta kaikki meistä pyrimme saavuttamaan sen, ja lopulta pääsimme tilaan, jossa vetovoimaa ja työntövoimaa välillämme oli vähän. Kun tajusimme tämän yhteyden, kaikki meistä näyttivät hieman hämmentyneiltä.

Näen todellisuuden kuutiorakenteen risteyskohdat meidän jokaisen tajunnan keskipisteessä. Tunnen kuin magneettikenttä liikkuisi ympärillämme ja havaitsemme A:n ja B:n tajunnan kuin samanmerkkisinä kenttinä, jotka vastustavat sitä enemmän mitä lähemmäs heitä liikun, mutta joka avautuu tajutessani kaiken ykseyden.

A:n ja B:n tajunnat sijaitsevat nyt havaitsemani tasojen toisessa päässä ja sen risteyskohdissa omilla akseleillaan, samalla tavalla kuin oma tajuntani on yksi rakenteen akseli. B on edessäni suoraan eteenpäin ja A on etuoikealla edessäni olevassa risteyskohdassa. Rakennenäkymä laajenee. Huoneen ja rakenteen mittasuhteet eivät täsmää toisiaan. Rakenne on suurempi ja läpileikkaa sitä uutena ulottuvuutena tai näkökulmana, jonka sisälle heijastetaan kuva maailmasta kuten sen olen aiemmin oppinut tuntemaan. Rakenne ei ole aivan täsmälleen huoneen kanssa samoin suunnattu, vaan pienesti vino suhteessa siihen. Rakenteessa etäisyytemme toisistamme on n. 2-3 metriä, mikäli tällaista mittaus tapaa voi siihen soveltaa. Rakenteen sivujen pituudet ovat tasamittaiset. Joka tapauksessa enemmän kuin mitä se huoneessa alunperin oli ja voi edes olla.

Keskustelen B:n kanssa ajatuksien avaruudessa, olen hämmästynyt [vihdoinkin janne tajusi]. tajuan että B ja A ovat koko elämänsä tienneet tämän kaiken olemassaolon mutta eivät voineet paljastaa sitä minulle suoraan vaan hyvin näytelleinä johdattelivat minut tähän tilanteeseen.

Jatkuvasti irti päästävä ja kaikesta luopuva mieleni tulkitsee kaikki signaalit tätä prosessia tukeviksi. Tässä vaiheessa tapahtumaa elin jo todellisuudessa, missä maailma siihen asti oli ollut kuvajainen. Kaikki tekemiseni ja oivallukseni ovat hyvin konkreettisia askeleita, ainakin mielessäni, ja havaitsemani rakenne vahvistaa niitä. Tämä on se hetki, ei ole muita hetkiä. Nyt on aika mennä. Kun ajattelen koko prosessiani tai elämäni tähän tapahtumaan asti, huomaan, että se on vähitellen valmistanut minua henkisesti ja voisi sanoa, että minut nyt testataan ja johdetaan kohti jotain, mitä olen aina halunnut tietää loputtomassa uteliaisuudessa.

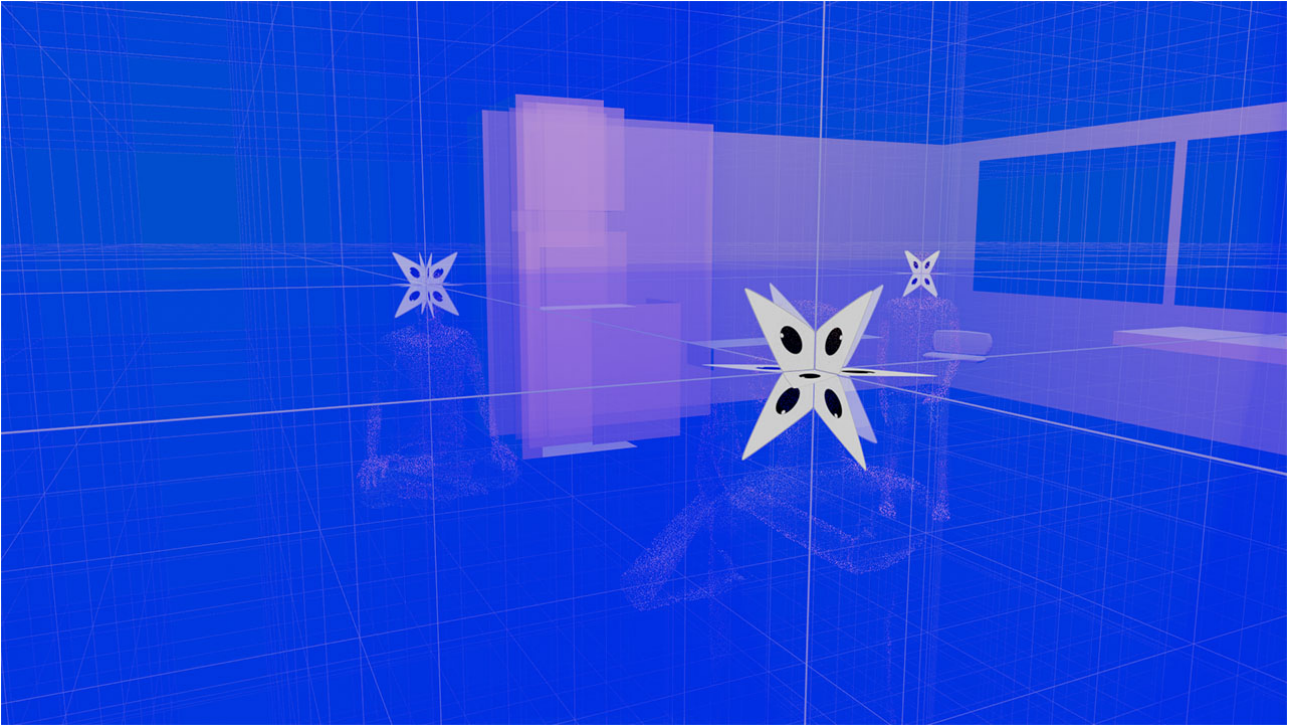
En ole tässä yksin vaan jaan kokemuksen yhdessä A:n ja B:n kanssa. Saan B:lta hyväksyvän vastauksen ajatuksena. Se tulee yhteisestä tajunnastamme.

4. Toden syntyminen

Katson vielä kerran siihen kuvajaiseen jossa olen elänyt tähänastisen elämäni, siirrän itseni vedenpinnan alapuolelle ja tajuan kaiken. 18

Vedenpinnan alapuolelle katsominen tarkoittaa katseeni siirtämistä oikealle puolelleni, jonka havaitsevan olevan veden alla. Kehoni fyysiset tuntemukset ovat vahvistaneet tätä prosessia uudella tavalla, ja tajuntamme yhdistyminen on osoittanut meille, kuinka voimakkaassa prosessissa olemme mukana. Tämä ei ole enää ystävien välillä kevyesti heitetty vitsi, vaan kaikki kokemamme on muuttunut joksikin muuksi. Olemme välikappaleita prosessissa, jota emme hallitse. Asiat, joita minun on hyväksyttävä, ovat siten vakavampia, mutta ainoastaan luopumalla uudelleen voin mennä eteenpäin. Antaudun akselille, joka lävistää minut, sillä tunnen sen kantavan minua mukanaan jossain paljon minua suuremmissa. Näkemäni rakenne on minulle todellisempi kuin maailma, jonka olin siihen asti tuntenut. Elämäni siihen asti on ollut tämän rakenteen minulle esittelemä, ja olen toiminut siinä, ja elämäni on muuttunut tämän akselin suhteen, joka on aina pysynyt paikallaan.

Kun toimin havaitsijana, seuraan samalla mitä ympärilläni tapahtuu ja annan kaiken tapahtua. Tämän lisäksi samastun ylläpitävään rakenteeseen, joka yhdistää kaiken. Tämä ei ole enää pelkästään kanavana olemista ja jonkin manifestoitumista, vaan kyse on samaistumisesta läpileikkaavaan säikeeseen, joka jatkuu alhaalta ylös näennäisesti äärettömyyteen. Tämä säie muodosti ensin minulle näkyväksi kaksiulotteisen tason, joka sitten laajeni kolmiulotteiseksi ja ympäröi minut. Tämän myötä käsitykseni todellisuudesta muuttui perustavalla tavalla.

Katson B:ta, [tänne] nousen toiselle puolelle ja todellinen maailma katoaa silmieni edestä 19. Näen äärettömyyksiin jatkuvan kuutioiden muodostaman tilan, jonka jokaisessa risteyskohdassa on jokainen tajunta, yksi silmä jokaista ulottuvuutta kohti. Keskipiste on kahdeksan kuution keskellä, kahdeksan tajunnan huonetta 20.

Maailma, jonka olen oppinut tuntemaan, näyttäytyy nyt rakenteen eri sivuilla kaksiulotteisena projektiona tason pinnalla, joka ulottuu edelleen tietyn vakiomatkan päähän minusta joka suunnassa. Jokaisella tajunnalla on oma akselinsa, joka määrittelee sen näkymän tähän rakenteeseen omasta risteyskohdastaan. Jokaisen tajunnan ympärillä on neljä tilaa tai huonetta kahdessa kerroksessa, joten jokainen tajunta on kahdeksan eri huoneen nurkkien risteyksessä. Tämä rakenne sijaitsee sinisävyisessä avaruudessa. En havainnut aina kuitenkaan olevani täysin risteyskohdassa vaan säikeilläni risteyskohtien välissä. Ymmärrän, että tajuntojen ollessa eri mielentilassa ne ovat kaukana toisistaan, mutta kun ne ovat mahdollisimman samassa mielentilassa, niiden lyhin mahdollinen etäisyys vastaa tämän rakenteen yhden huoneen sivun pituutta – oli fyysinen etäisyys arkitodellisuudessa mikä tahansa. Tajunnan läsnäolo näkyy silmänä jokaisessa nurkassa eri huoneissa, ja jaan nyt saman todellisuuden huoneen A:n ja B:n kanssa.

Kuutiorakenne jatkuu ylöspäin ja sivuttain niin kauas, että se muuttuu lopulta epämääräiseksi kohinaksi ja yhdeksi siniseksi värikentäksi. Tiedostan, että tämä sisältää kaikki erilliset tietoisuudet. Tulevaisuus on ylhäällä ja menneisyys alhaalla.

Havaintokenttäni muuttuu kuusitoistaulotteiseksi 2-8-16 ja näen kaiken yhtäaikaan. [vasemmalle] Antaudun ja sukellan läpi ensimmäisen huoneen vasemmasta seinästä tajuten miten edellinen oli taas kuin veden alla uuteen nähden ja jota ei koskaan ollutkaan olemassa. Sydämeni lyö kiivaasti, tiedostan jokaisen molekyylin olavan mukana samassa värähtelyssä ja en enää tiedosta sydämeni lyövän.

Hetken ajan näin kaikki ympärilläni olevat huoneet kaikilla "silmilläni" yhtä aikaan, kuin katselisin kaleidoskooppiä suoraan ylöspäin tässä avaruudessa. Ensimmäinen ajatukseni oli, että olin nähnyt 12 ulottuvuutta, mutta myöhemmin järkeilin, että niitä oli todellisuudessa 16. Kuitenkin, nyt pidän 12:ta oikeana lukemana. 12 tulee siitä miten jokaisessa kolmessa ulottuvuudessa on kaksi silmäparia. Sitten huomaan, että havaintokulmani on palannut takaisin vaakatasoon rakenteen suhteen. Toisaalta voisi sanoa, että itse palautin sen, mutta samalla olen antanut itseni antautua prosessille, joka jatkuu edelleen eteenpäin. Tämän jälkeen en enää näe tajuntoja silminä, vaan tapahtumat heijastetaan minua ympäröiville seinille, joissa näen A:n ja B:n kehollisen muodon, kuitenkin lähes aina omilla säikeillään.

Tässä vaiheessa kiinnitän lyhyesti huomion kehooni, mikä toimii pienoisenä tarkistuksena varmistaakseni kaiken olevan kunnossa. Kokemus on saanut kehoni kiihtyneempään tilaan, mutta luotan täysin sen toimintaan, joten voin jättää tämän huomioimatta antaakseni tilaa kaikelle, mikä minut täyttää.

Prosessi jatkaa etenemistään huone kerrallaan, ensin neljä alemmaa huonetta käydään läpi ja sen jälkeen neljä ylempää huonetta. Tämä kaava toistuu koko kokemuksen ajan. Jokaisessa huoneessa tapahtumat heijastuvat vastakkaisille sivuille kaksiulotteisena tasoina, joka ajoittain kolmiulotteistuu, muistuttaen Viewmaster-tyylistä 3D-toteutusta. Samalla kuitenkin rakenne itsessään on hyvin konkreettisesti kolmiulotteinen.

Jokaisen oikealla puolella olevan huoneen on ymmärrettävä jollain tavalla illuusioksi tai se esitetään sellaisena, ja tämän jälkeen seuraa 90 asteen käänös. Lisäksi jotkin oivallukset vastauksena minulle esitettyihin kysymyksiin ovat avaimia. Kysymykset ilmestyvät minulle tuntemuksina, joiden lähin vastine ajoittain on naispuolinen tai neutraali olemus.

5. Aikakehykset

Tässä vaiheessa tapahtumien järjestys katoaa. Ruumiini muuttuu värähtelyksi, minä olen värähtelyä. Resonanssi tuntuu minussa kuin sähkövirta voimistuisi, kuulen voimakkaan ja terävän äänen voimistuvan ja tajuan että sitä kohti pitää mennä. Se pitää samalla tajuta mutta olla silti tajuumatta.

Olen nyt olemassa ainoastaan havaitsemassani rakenteessa. Värähtely tuntuu laajalta ja vähemmän tiiviiltä, mutta se on selkeästi havaittavissa ja liittyy säikeeseen, johon olen sulautumassa. Vertauskuvana tälle rakenteelle voisin käyttää buddhalaisen temppelin tornia eli pagodia, joka kapenee ylöspäin ja voi sisältää useita kerroksia. Tällaisen juurella olin nyt.

Kun prosessi ja liike kiihtyi huoneesta toiseen äänen värähtelyn nopeus ja voimakkuus kasvoivat. Tämän oli sallittava tapahtua, jolloin se veti minut mukaansa yhä korkeammalle tai suhteellisesti ylöspäin. Ajattelutapana voisin käyttää vertauskuvaa mahdollisimman nopeasta tapahtumien virrasta, jossa on tietty yläraja, kun sitä yrittää kuvitella mielessään. Kun annoin mielikuvitukselleni vallan ja päästin ajatukseni irti, ylärajaa ei tuntunut olevan. Tästä kokee ensin lyhyitä välähdyksiä, mutta niistä voi oppia ottamaan paremmin kiinni ja tehdä sen jatkuvaksi.

Prosessin tapahtumat olivat minulle tuttuja, mutta en koskaan aikaisemmin tehnyt sitä näin intensiivisesti, sillä kokemus oli kestänyt jo tunteja yhteensä tähän mennessä. Antauduin lisää äänielementin myötä, joka oli uusi tulokas havaintomaailmassani ja toimi taas uutena sysäyksenä. Minua kiinnosti, oliko olemassa mitään rajaa. Olin luopunut elämästäni muutamia eri kertoja. Tällä hetkellä ulkopuolinen tarkkailija näkisi yhden henkilön olevan huoneessa transsissa, ja kaksi muuta henkilöä katsovan häntä. Kuitenkin, minulla on kynnys viedä tilannetta pidemmälle, sillä se edellyttäisi minun ottavan pääosan tapahtumassa. Tämä ajatus on minulle vieras ja epäröin paljastaa itseäni täysin avoimeksi. Näen A:n ja B:n katsovan minua, mutta en enää jälkikäteen voi olla täysin varma, missä järjestyksessä asiat tapahtuivat.

Seison kuitenkin nyt heidän kanssaan asunnossani ja he ovat eteisessä. Olin esittänyt ajatuksen siitä, että menisimme ulos tilavampaan paikkaan, joten tässä kohtaa saatoimme puhua toisillemme. Alussa aloin kieppumaan dervissin lailla vastapäivään, ja siksi ajattelin, että lisätila olisi hyvä, jotta voisin päästää itsestäni vielä enemmän irti turvallisesti. Pystyin tässä vaiheessa tarvittaessa tekemään järkeviä kehollista minua koskevia käytännön päätöksiä tai ainakin yrittämään sellaisia. Kokemus oli minulle koko ajan äärettömän nautinnollinen ja suhtauduin myötätuntoisesti yrityksiini olla järkevä ja käytännöllinen. Näkemääni rakenneavaruuteen limittyä arkitodellisuus, ja sen arkisuus kaikessa mahdollisessa toimii sysäyksenä eteenpäin polullani. Voima, jonka koin, oli vastustamaton, ja kun olin ylittänyt jo monta kynnystä, päätös mennä loppuun asti oli luonnollinen valinta.

A on poistumassa, hän on tehtävänsä minun kanssani suorittanut. Hyväksyn sen, B pitää minut sisällä ja A katoaa elämästäni. Näen B:n sängyllä, rakastan kaikkea, olen kaikki [hän tajusi] A hymyilee sille ja palaa luokseni. Luotan heidän toimintaansa täysin ja antaudun heidän käsivarsilleensa ja johdatettavaksi. En ajattele itse vaan minua johdatellaan eteenpäin, saan ohjeita ja neuvoja tulevaa varten, ohjeet tulevat minusta. 21

B näkee tilanteen niin, että minun on parasta pysyä sisällä, ja minä suostun siihen ilman vastaväitteitä. A ehtii kävellä hieman ulos ovesta käytävälle, ja sen seurauksena tunnen syvää ikävää. Kaikki tilassa tapahtuvat pienetkin muutokset vaikuttavat minuun erittäin voimakkaasti. Kun A katoaa lopullisesti elämästäni, koen valtavaa menetyksen tunnetta. Kuitenkin koen B:ta kohtaan välitöntä yhteyttä ja yhteenkuuluvuutta. Tunteiden syvyys vastaa sitä miten voi unessa kokea tunteiden tulvahtelevan rajatta.

Palaten ajatukseen siitä, että tämä on se hetki, annan taas itseni mennä. Prosessi jatkaa etenemistään. Ylitän yhden kynnyksen, saavutan resonanssin säikeen kanssa, ja se näyttäytyy minulle nyt tietynlaisena värähtelynä, jonka aistin äänenä. Teen nyt marraskuussa 1999 keskeyttämäni liikkeen loppuun asti. Annan käsieni nousta sivuilleni ja pääni taipua taaksepäin. Alan kaatua taaksepäin suorana kohti lattiaa, ja takaraivoni osuu lattiaan, mutta en tunne kipua. Myöskään jälkeinpäin minulla ei ole fyysisiä jälkiä tai tuntemuksia kehossani. Nousen ylös ja teen saman liikkeen uudelleen. Tämä liittyy ajatukseen periksi antamisesta. Tunnen kuin putoaisin painottomuudessa, ja huomaan kuinka rakennus ja painovoima rajoittavat vapauttani. Tällä kertaa A tulee minua vastaan ja ottaa minut käsivarsilleen. A ja B pitävät minusta huolta. Tämän jälkeen en tee enää samaa liikettä, mutta se jatkuu mielessäni.

Tässä vaiheessa olen makaamassa selälläni lattialla, eteisen puolella, ja tunnen A:n suunnalta vetovoiman. Kun luovutan kehoni hallinnan, nousen ylös ikään kuin elävä kuollut voisi nousta. A vetää minua ylöspäin etäisyyden päästä. Tämä jatkaa kokemaamme ajatusten yhteyttä, joka jatkuu edelleen. Kommunikointini on sekoitus tuntemuksia ja sanoja, jotka eivät välttämättä osu tunteeseen ja joihin sekoittuu häpeää. Havaitsen huomattavasti suurennettuna arkipäiväisen asian miten tunteita on hankala ilmaista kehoaan ja ilmaa väliaineena käyttäen. Tiedostan niiden rajallisuuden hyvin selvästi, ja se näyttäytyy häpeänä.

Päästän yhteyden irti. Tämä oli myös jonkinlainen mielen osoitus, että nousin A:n ohjaamana – yksi illuusio. Vajoan takaisin makuuasentoon selälleni lattialle.

Lopun kokemuksesta sijaitsen enää kahdessa paikassa asunnossani. Ensimmäinen paikka on eteisessä, jossa makaan jälleen lattialla tai istun korkeintaan jalkojeni päällä. Toinen paikka on suihkuhuoneeni. Keholla, joka on olemassa tässä fyysisessä maailmassa, ja jonka olin aikaisemmin tuntenut, ei ole enää sellaista käyttöä, joka vaatisi minun ajattelevan sitä. Tämän maailman geometrialla ei ole enää merkitystä. Tapaukset etenevät nyt rakennevaruudessa, joka ilmenee mielessäni. Siellä koen olevani aina tasapainossa ja pystyasennossa yhdessä kokemani säikeen tai akselin kanssa. Asennollani ja sijainnillani arkitodellisuudessa ei ole enää merkitystä, ja peruskoordinaatistoni ja kiintopisteeni ovat nyt poikkeavassa kulmassa suhteessa siihen.

6. Heijastuksien heijastus

Laitan silmäni kiinni ja resonanssin saavutettuani eteeni ilmestyy kuva yhtä terävänä kuin silmäni olisivat auki. Olen vedessä, kuin kalvon ympäröimänä, minulla ei ole keuhkoja, en hengitä. Kalvo repeää. en hallitse hengitystäni, keuhkoni vedetään täyteen ilmaa kuin ne eivät ikinä olisi täyttyneet ilmasta, resonassi.

Näen A:n ja B:n asunnossani, mutta katson heitä kaksiulotteisina projektiolina edessäni olevalla tasolla, eli näkemäni rakenteen huoneen vastakkaisella seinällä. Koen olevani heistä erillinen. Vaikutelmani rakenteesta on nyt niin vahva, että minulle ei ole eroa siinä, pidänpö silmiäni auki vai kiinni, sillä näen koko ajan saman asian. Näen kaiken mitä tapahtuu arkitodellisuudessa, mutta projisoituna rakenteen vastakkaiselle tasolle. Kun suljen silmäni, näen saman. Suljen silmäni kaikissa näissä kokemisen tasoissa peräkkäin, ja rakenne tai todellisuus ei lakkaa olemasta

missään vaiheessa. Ei tule tuttua pimeää ja mikään ei sulkeudu, ja se, mitä olen saavuttanut, on pysyvämpää ja ikuisempaa kuin mikään muu. Mieleni katse on koko ajan avoin riippumatta fyysisistä rajoitteista. Havainnoin kaikkea tästä levollisesta tilasta, joka on kaiken perusta ja jossa tapahtumien kulku on entistä nopeampaa mitä levollisempi olen.

Huoneissa on tehtäviä, jotka pitää tajuta [resonassi], normaali maailma ilmestyy suljettujen silmieni eteen ja tajuan miten sekin on vain tehtävä, joka pitää tiedostaa ja josta pitää luopua. Luovun kaikesta ja resonanssi kasvaa. Ruumiini muuttuu aina seuraavaa huonetta varten, puhdistun, oksennan pois kaiken, en tarvitse ruokaa. 22

Minusta tuntuu selvästi, että oksennan usein. Todellisuudessa oksennuksia ei tapahtunut. Jälkeenpäin löysin pienen lätäkön, mikä ei varsinaisesti ollut oksennusta. B:n tarinan mukaan hän ja A siivosivat minut tapahtuman aikana ollessani heihin nähden tiedottomassa tilassa. En huomannut tätä.

B on ainakin läsnä tällä hetkellä, koska halaan häntä. Makasin selälläni eteisen lattialla, kun B tuli luokseni ja otin hänet halaukseeni. Tunsin pidäkkeetöntä rakkautta ja yhteenkuuluvuutta, ja ajatuksemme yhtyivät rajatta. Olimme kuin yksi ajatus. Jossain vaiheessa A ja B olivat poistuneet asunnostani, mutta en huomannut heidän lähtöään tai se ei ollut enää tärkeää. Heidät näin koko ajan rakenteen vastakkaisella tasolla projisoituna, ja yhteinen läsnäolomme ei minun näkökulmastani katkennut missään vaiheessa. Meidän välillämme ei ollut mitään etäisyyttä, vaan olimme välittömässä ja yhteydessä toisiimme. Näin yhdellä tasolla A:n tyttöystävän puhumassa A:n kanssa. Jälkeenpäin selvisi, että samaan aikaan A oli käynyt puhelua tyttöystävänsä kanssa muutamien satojen metrien päässä asunnostani. Kokemukseni imi ympäristöstä kaiken mahdollisen syötteen, mikä muuttui käyttövoimaksi matkalla eteenpäin kohti resonanssia säikeen kanssa.

Minulle ei enää ilmesty hallusinaatioita, ja havainnoimani maailma on nyt selkeä, vakaa ja konkreettinen. Se on uusi totuus, joka on kuitenkin aina ollut olemassa.

Siirryn eteisestä vessaan tai minut siirretään sinne jossain vaiheessa, mutta kehoni on edelleen tiedottomassa tilassa. Tapahtumat ovat nyt siirtyneet todellisuuden ytimeen, joka projisoi ja ylläpitää maailmaa sellaisena kuin sen olen aina tuntenut. Olen tietoisuus, joka pyrkii kohti resonanssia ajan läpäisevän säikeen kanssa.

Näen ajan alusta loppuun ja lopusta alkuun. Kulkiessani huoneissa vastapäivään näen vastakkaisissa kuution pintojen risteyskohdissa tulevia tapahtumia, ja olen ne kaikki tapahtumat ja aina vaan tajuan miten minä teen myös aikaisemmat liikkeet tulevaisuudessa. 23 [uudestaanko ?] [uudestaan] B hymyilee.

A ja B elävät aikalinjaansa minusta alemmilla kerroksilla eli aikaisemmassa ajassa. Toisin ilmaistuina eläisin sillä hetkellä tulevaisuudessa heihin nähden. He sijaitsevat säikeeni ympärillä olevasta neljän/kahdeksan huoneen yksiköstä yksi tai kaksi kerrosta alempana, minun suhteeni vasemmalla lähimmässä alanurkassa edessäpäin. Jonkin ajan kuluttua näen heidän toistavan samat liikkeet, jotka olen aiemmin nähnyt. Arkitodellisuudessa he elävät nykyhetkeä, ja näen heidän tulevat liikkeensä. Kaikki tapahtumat ovat nyt ja ne täytyy käydä läpi. Maailmankaikkeudessa tuntuu olevan tietty inertia liittyen miten siinä toimivan ja sen itsensä on mahdollista käydä tapahtumat läpi fyysisellä tasolla. Aika ja massa liittyvät tähän inertiaan. Toistaminen on myös merkittävä teema prosessissani. Lisäksi huomaan, että nopeuteni kasvaa vastapäivään ja ylöspäin, samalla kun värähtely ja ääni nousevat korkeammalle, ja minä sidon kaikki nämä hetket paikoilleen toistamalla niitä.

Ajan luonne ei ole lineaarinen, vaan sen avaaminen tapahtuu tiettyyn suuntaan ja fyysisen maailman hitaudella. Vaikka havaitsemamme todellisuus koetaan lineaarisena, se ei todellisuudessa sitä ole. Mitä lähempänä olen keskusakselia tai säiettä, ja mitä paremmin resonoin sen kanssa, sitä läsnäolevampi olen jokaisessa ajan hetkessä. Kuitenkin koen, että hetket ovat erillisiä eikä jatkumo, sillä näen omani ja A:n ja B:n liikkeet tulevaisuudesta tai menneisyydestä koostuvina kehyksinä. Tämä saattaa olla merkki mielen rajallisuudesta. Kuitenkin, säie on pysyvä ja sen pysyvyydessä on ääretön nopeus – ainakin niin tunnen.

Kiepun vasemmalle huoneesta toiseen tuhansia kertoja sekunnissa luovuttaen niistä kaikista. Ja aina vaan alusta asti käyn lävitse kaiken kunnes olen kaikissa hetkissä. 24 Tiedostan jokaisen ihmisen olemassaolon tarkoituksen. Luovun ja luon maailman uudestaan ja uudestaan 25.

En tiedä mikä on kenenkin olemassaolon tarkoitus, mutta koin miten olemassaololla sinänsä oli jokin tarkoitus. Näkökulmastani kaikki tapahtumat kaikissa ajoissa ja paikoissa ovat olemassa ja taustalla oleva ajatus on tulla tietoisiksi tästä omalla polullaan ja toteuttaa sitä sulavasti itsensä kanssa. Vähiten vaivaa vievää on hyväksyä tämä ajatus ja antautua pyrkimykselle, joka toteutuu meidän kauttamme. Tämä on yhtäaikaan nöyryyttä ja antaa meille kosketuksen äärettömyydestä. Tämä voi tarkoittaa luopumista asioista, joita olemme tottuneet pitämään osana itseämme tai jopa rakastamaan, mutta jotka lopulta estävät kasvumme, kun rehellisesti tarkastelemme itseämme. Tällöin voimme oppia todellisesta rakkaudesta, sillä se, mitä olemme pitäneet rakastamisena, ei välttämättä ole sitä, vaan pikemminkin oman itsemme tyydyttämistä.

Toinen osa tästä on, miten toimimme ihmisinä ja miten teemme oman polkumme näkyväksi muille auttaaksemme heitä löytämään oman polkunsu. Tämä ei tapahdu pakottamalla, vaan ennemminkin poistamalla esteitä, jotta jokaisella olisi omat itsenäiset edellytykset sekä vakaat ja rauhalliset olot itsensä toteuttamiseksi ja oman vapautensa löytämiseksi.

Näen itseni samanlaisena kuin patsaat, joilla on monia käsiä. Ymmärrän, että käteni toimivat eri aikakehyksissä, joissa olen aktiivinen yhtäaikaaisesti. Tunnen myös jokaisen käteni ja olen tietoinen siitä, miten elän niissä. Resonanssi rakenteen lävistävän säikeen kanssa auttaa minua tuntemaan läsnäoloni kaikkialla ajassa, mikä antaa minulle mahdollisuuden kokea myötätuntoa, anteeksiantoa ja kiitollisuutta kaikkia eläviä olentoja kohtaan kaikissa heidän teoissaan. Nämä tuntemukset ovat avaimia eteenpäin prosessissani rakenteen huoneesta toiseen, aina 90 asteen käännöksillä vasemmalle.

En tarvitse ilmaa. Jokin pitää minua veden alla, tukehdun ja jokin vetää minut pinnalle, näen A:n. Nelikymmenvuotias, harmahtavat hiukset, intiaani vaaleassa kaavussa joen rannalla. Metsän edessä. hän hymyilee minulle ja katoaa. B:kin on intiaani. Katson alhaalta ylöspäin epämääräisiä hahmoja kuin udun takana, ne vetävät minua ylöspäin. A ja B ovat siellä. Huoneet vaihtuvat ja tunnen miten minä olen muuttumassa heidän kanssaan tasavertaiseksi. [rakkaus] resonassi.

Eräässä huoneessa on kuin teatterin lava, jossa on kulissit ja kaksiulotteinen maisema päätyseinillä sekä projisoituja maisemia fyysisinä elementteinä tilassa. Kaikki tapahtumat rajoittuvat rakenteen sisäpintoihin, mutta niiden mittakaava vaihtelee. Huoneessa kohtaan kaksi henkilöä, A:n ja B:n, jotka edustavat Amerikan alkuperäiskansaa. Kohtaus muistuttaa salvianäkyä, ja tunnen selvästi olevani veden alla, kunnes A vetää minut sieltä pois jonkinlaisen rituaalin jälkeen. Kun pääni kohoaa veden yläpuolelle, olen lähellä rantaa, jossa vartaloni on edelleen veden alla, mutta pään pieni nostaminen saa sen pinnan yläpuolelle. Tiedän olevani ystäväni seurassa, ja A ja B ovat oppaitani, joiden avulla koen saavuttavani uuden tason itsessäni.

A on minua vuoden vanhempi, kun taas B on minua pari vuotta nuorempi. Ikäero ei kuitenkaan ole koskaan vaikuttanut ystävyysuhteeseemme. Yritän aina nähdä ihmisen ja keskustella suoraan. Tapani jakaa välillä sympaattisia ja yksinkertaisia havaintojani ja oivalluksiani on ollut ujo ja itseironinen. Olen aina tuntenut miten muut ihmiset Maapallolla ovat minua tiedostavampia ja henkistyneempiä. Tässä muistiini jääneessä kohtauksessa tunsin, miten minut hyväksyttiin osaksi yhteisöä, jonka tasaveroinen jäsen minusta oli tulossa. Se voisi olla näkymä myös itse tilanteessa. Sisäisessä kokemuksessani olin pystyasennossa. Todellisuudessa tiedoton kehoni makasi lattialla, ja tietoisuuden tasoni olisi kohonnut hetkeksi.

Huoneista on jäänyt minulle katkelmia mieleen. Yhdessä olin tavallisessa kerrostaloasunnossa sohvalla sen nurkassa katsomassa huonetta. En muista ketä siellä oli. Toisessa huoneessa minun piti vastata kysymykseen, jonka kuulin sisälläni. Tajusin vastauksen olevan "rakkaus", mikä käynnisti siirtymisen vastapäivään seuraavaan huoneeseen. Vaikka vastaus tuli nopeasti, epäröin sen antamista, sillä en kokenut ymmärtäväni sitä syvällisesti. Rakkaus tuntui yksiulotteiselta käsitteeltä, joka liittyi kaiken ylläpitävään voimaan. Silti päätin hyväksyä sen, sillä tiesin sen olevan

ainoa tie eteenpäin. Tämä johti uuteen resonanssiin rakenteen osien ja ajan läpileikkaavan akselin kanssa, ja aloin samaistua siihen entistä enemmän.

Prosessi oli autoritäärinen, ja ainoastaan oikeilla vastauksilla ja täydellisellä antautumisella sille oli mahdollista edetä. Vastauksia pystyi vastustamaan, mutta se mitä niiden hyväksymisellä sai oli aina suurempaa kuin mitä olisi voinut kuvitella. Prosessin edetessä olin rauhoittunut ja pystyin tutkimaan sen toimintaa. Kokeilin viivyttelyä, mutta se oli mahdollista hyvin lyhyen aikaa. Viivyttely pysäytti säikeessä tuntemani äänen tasaiseksi, mutta toisaalta säikeen voima kutsui minua peräänantamattomasti mukaansa. Uteliaisuuteni oli loputon ja halusin nähdä, mihin kaikki johtaisi.

Ohitan heidät ja liikutan heitä kaikkia kaikissa hetkissä tulevaisuuteen ja menneisyyteen kuutioavaruudessa. Minulla on kymmenittäin käsiä joilla teen kaikki liikkeen yhden toisensa jälkeen. Minun pitää päättää [ykseys, kaikki] oksennan yhä uudestaan ja uudestaan.

Tunnen, kuinka puhdistun kaikista epäpuhtauksista ja oksennan. En ole läsnä maailmassa, jonka olin tottunut tuntemaan. Kaikki, miten näen itseni ja ympäröivän rakenteen, tapahtuu akselilla, joka suuntautuu aina alhaalta ylöspäin ja kulkee suunnilleen selkärangan kohdalta lävitseni, jolloin olen aina pystyasennossa. En puhdistu tiedottomana makaavaa kehoani, vaan jotain paljon syvempää, joka tuntuu nyt nousevan pintaan voimakkaan oksennuskohtauksen kautta.

Näen monikymmenkerroksista unta, suljettujen silmiäni eteen ilmestyy aina vaan uusi kuva, jossa taas laitan silmäni kiinni vain tajutakseni että resonanssi merkitsee uuden kuvan syntyä. Minä olen resonanssi ja kuva. [ovatko kaikki mukana tässä?] Alakerrassa pesukone käynnistyy ja saavutan resonanssin.

Kun esitin mielessäni kysymyksen hakasulkeissa, rakennuksen pesutuvassa oleva pesukone alkoi yllättäen linkoamaan. Huomasin samalla, että asuntoani ulko-ovi oli jäänyt auki. Makasin eteisessä pää kohti asuntoani ovea. Olin pysynyt tässä asennossa siitä asti, kun olin hieman noussut ylös A:n avulla. Ovi oli vain alle puolen metrin päässä minusta. A ja B eivät vaikuttaneet olevan asunnossa kanssani, mutta en myöskään yrittänyt kommunikoida tai katsoa ympärilleni. Tunsin häpeää yksityisyyteni rikkomisesta – olikohan joku nähnyt, mitä asunnossani oli tapahtunut tai olinko tehnyt jotain huomionarvoista? Oliko minusta ollut häiriötä muille? Pesukonetta ei ollut mahdollista käynnistää myöhään iltaisin sen polettilaitteen rajoittimen vuoksi. Nyt kellonaika oli korkeintaan yhdeksän lauantai-iltana. Tämä arkisen todellisuuden vilahdus kesti vain hetken, mutta ehdin myös haistaa lattian ja käytävän vahatun muovilattian sekä tuntea oven läpi tulevan ilmavirran.

Yhtäkkiä huomasin olevani arjessa ja läsnä kaikessa maailman epätäydellisyydessä ja keskeneräisyydessä. Tässä hetkessä ymmärsin, ettei ajalla eikä paikalla ole merkitystä, ja mikä tahansa voi toimia sysäyksenä luopumiselle. Nyt oli se hetki.

Tein edellä esittämäni havainnot hakasulkeissa esittämäni kysymyksen ja heti sen jälkeen pesukoneen äänen syttymisen välisenä aikana.

Tämä hetki oli minun kuolemani hetki, ja tein sen tietoisesti valiten.

Mielessäni hahmottui kuva ambulanssista, joka saapuisi liian myöhään ja miten minua yritetään elvyttää, vaikka olisin jo lähtenyt täältä. Ajattelin omaisiani ja surua, jonka he kokevat menetykseni vuoksi. Kävin läpi elämäni tapahtumat ja hyväksyin sen kaikessa epätäydellisyydessään ja keskeneräisyydessään täysin valmiina. Kaikki yhteydet päättyisivät ja jättäisivät tyhjiön siihen kohtaan, missä minä olisin ollut. Tämä puuttuminen aiheuttaisi surua, joka aaltoilisi pitkin rakenteen pintoja, ja lopulta tasoittuisi painauman tasaantuessa. Olisin kuitenkin vapaa ja suurimmassa yhteydessä täydellisessä antautumisen ja sulautumisen tilassa. Minua kiinnosti tietää minne tämä tila minut johtaisi. En tuntenut tarvetta paeta, vaan kulkea eteenpäin kohti tuntematonta. Elämäni olisi täytännyt tarkoituksensa ja hyväksyin tämän ajatuksen.

On tuskallista myöntää, että tuolloin luovuin lopullisesti omasta tahdostani kaikista ja kaikesta.

Vaikka en tuolloin tietoisesti näin ajatellutkaan, olin kulkenut kohti tätä päämäärää 11-12 vuotta enemmän tai vähemmän määrätietoisesti. Olin kehittänyt henkisiä kyvykkyyksiäni luopumalla tietoisesta hallinnasta ja vaipumalla kohti syvyyksiäni. Olin tehnyt tätä uteliaisuudesta tutkia maailmankaikkeutta ja kokemustani ihmisenä.

Kaikki mikä jäisi taakseni, menettäisi merkityksensä, sillä olin nyt muualla. Maailman aika pysähtyi ja uusi aika alkaisi. Viimeinen kuva kaikesta kokemastani ihmiselämästä jäi paikoilleen kaksiulotteisena ja pysähtyneenä tasona. Koko tuntemani todellisuus kokonaisuudessaan muuttui pysähtyneeksi kuvaksi rakenteen huoneen vastakkaiselle seinälle. Itse siirtyisin eteenpäin eri kulmassa suhteessa siihen. Tämä oli ollut yksi rakenteen eräissä huoneessa oleva tehtävä.

Jollain tapaa ajattelin kokemukseni olevan kuin simulaatio, vaikka se oli hyvin todentuntuinen. Vaikka järkeni sanoi, ettei minulla ollut mitään perustetta kuolla, kokemukseni oli minulle silti todellinen ja seurasin sitä. Kuitenkin samaan aikaan olin myös kaiken havainnoiva tarkkailija, jopa hieman ilkkurinen sellainen, koska pidin seuraavaksi tulevia tapahtumia jonkinlaisena kliseenä. Uskon tämän näkökulman syntyneen suojamekanismina tekemälleni päätökselle. Olin ohittanut ajatuksen kuolemasta ja tunsin sen olevan luonnollinen jatkumo uteliaisuudelleni.

7. Uudet alut

Katseeni alareunassa alkaa hohtamaan valkoinen hehku. Näen galakseja ja valkoisen avaruuden, joka on kaikki ja tyhjä. Elämäni alkaa kelautumaan alusta loppuun kuin elokuvaa katsoisi [tämä on kuolema, minä kuolen, minä olen kuolema]. Näen käytävän päässä valoa mutta se ei ole loppu, vain välivaihe.

Näkökenttäni alalaita alkoi sumentua alhaalta päin niin, että se täyttyi valolla. Osa havaitsemastani maailmasta näytti pyyhkiytyneen pois ja korvautuneen hehkulla. Hehkun raja ei ollut aivan selvä, mutta se peitti näkökenttäni laidasta laitaan kimmeltävänä horisonttina ja kohosi yhä korkeammalle. Hehku oli kimmeltävä, mutta ei epäselvä tai sumumainen. Se ei ollut häiritsevän kirkas, mutta tunsin, että sillä oli jonkinlainen aineellinen ominaisuus. Ymmärsin, että minun piti kulkea valoa kohti, ja niin tein. Se oli taas yksi askel eteenpäin.

Tämänkaltaisen hehkun kokeminen oli minulle uutta, enkä ollut kokenut sitä aiemmin elämässäni. Se ympäröi minut ja olin suuressa valossa, jota en tuntenut pelkästään valoksi, vaan sillä oli jokin muu ominaisuus tai massa, mutta ei kuitenkaan. Kuvailemani galaksit saattavat olla äärimmäisen virittyneen mielen tulkintoja silmissä olevista hiukkasista. Seuraavaksi aloin nähdä otoksia elämästäni.

Näkemäni otokset eivät olleet mitenkään erityisiä tapahtumia, mutta ne vaikuttivat uusilta muistoilta ja siksi olivat uusi näkökulma menneeseen itseeni. Yhdessä otoksessa näin äitini Kouvolassa asumamme kerrostalon pihalla, kun olin 2-3 vuoden ikäinen. Vaikka olin tiennyt tällaisista kokemuksista aikaisemmin, ajattelin tätä kuitenkin erityisen kliseiseksi kohdaksi ja odotin innolla, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Kokemus oli kuitenkin mielestäni erittäin ilahduttava, sillä vihdoinkin näin jotain todellista ja sain kokea näitä asioita itse. Samalla vahvistuin siitä, että tämä oli kuolema ja se antoi minulle rohkeutta jatkaa eteenpäin. Havainnoin myös itseäni kokemassa näitä asioita ja tunsin olevani prosessi, joka koki suuren voimakkaan värähtelyn, johon samaistuin. Tämä värähtely liittyi myös siihen ääneen, jonka koin nousevan yhä korkeammalle. Tässä vaiheessa olin jo melko korkealla, jos tilaani vertaisi pagodin suippomaiseen muotoon. Olin ehkä noin kolmanneksen päässä yläosasta, mutta vielä hieman ennen kupolin eksponentiaalista terävytymistä.

Näin muutamia still-kuvia elämästäni, ehkä alle kymmenen. Mieleeni jäi vain mainittu kuva. Sen jälkeen olin pimeydessä, mutta sen perältä näkyi kirkas valo. Seurasin tapahtumien kulkua tarkkaavaisesti ja hymyilin mielessäni niiden kliseisyydelle. Vaikka olin vakavasti mukana tapahtumissa, leikittelin niillä samanaikaisesti. Tämä vaihe matkallani eteenpäin tuntui välttämättömältä, mutta olin hieman malttamaton. Valo alkoi kasvaa tunneliksi tai laajeni ympärilleni ympyrän kehänä. Kehän laidalla näin kolme varjomaista hahmoa, jotka näyttivät

katsovan minuun. Kaikissa näissä vaiheissa mielessäni heräsi kysymys, ei sanoilla vaan arvelevalla tunteella: mikä on tämän takana, ja mitä tapahtuu seuraavaksi?

Kun saavun tähän uuteen valoon on sen takana pimeyttä ja tunnen olevani avaruudessa. Siellä ei ole mitään havaittavaa. Mittasuhteet tuntuvat äärettömiltä, mutta silti tila on täyteläinen. Se ei kuitenkaan ole loppu.

Minulle tulee kuuma, koen äärettömän kuumuuden ja se katoaa. Kurkkuani kuivaa [minulla on jano]. Näen kaksiulotteisen kuvan A:sta ja hänen kädessään olevasta kupista, jossa ei ole mitään kun hän sen kurkkuuni kaataa. Täyttymys valtaa minut. Minulle tulee kylmä. Tärisen ja tärinä resonoi värähtelyyn. Koen ääretöntä kipua symmetrisesti eri puolilta kehoani. Koen äärimmäiset aistimukset luopuakseni niistä.

Tässä vaiheessa tiedoton kehoni sijaitsee asuntoni pesutilassa. En tiedä, onko se raahattu sinne vai olenko liikkunut sinne itse. Joka tapauksessa olen toiminut siellä fyysisesti. Kun matkani singulariteettiin jatkuu edelleen kiihtyvällä vauhdilla vastapäivään rakenneavaruudessa, kehoni on kenties osunut wc-pöntön vesisäiliöön, joka on hajonnut. Muistan tarkasti tämän törmäyksen.

Vika vesisäiliön täyttömekanismissa oli ollut läsnä elämässäni vuoden 1999. Säiliö säännöllisesti kihisi ja jonkin ajan kuluttua wc veti itsensä. Näitä tauottivat hiljaiset jaksot. En ollut tehnyt sille mitään. Olin ottanut sen samanlaisena kärsivällisyyden harjoitteena kuin kiven kengässä. Nyt ajattelisin enemmän sukkiani. Tuolloin materiaalisella todellisuudella oli vähäinen rooli elämässäni, mutta se toimi samalla henkisenä oppaanani. Mainittuun törmäykseen wc-pöntön mekanismin vika sai päätöksensä ja siten osallistuin siihen lopulta. Tapahtuman voi ajatella olleen symbolinen reaktio saamattomuuteeni. Vaikka mielikuvissani koko vesisäiliö oli murskautunut, se ei ollut täysin totta. Säiliöstä lohkesi vain kulma, ja suuri osa kantta hajosi sirpaleiksi, mutta mekanismi säilyi käyttökelpoisena ja vesi ei valunut yli. Mekanismin näkökulmasta kokemus oli avain sen korjaamiseen, ja sitä kohden olisin koko elämäni suunnannut.

Kuten aiemmin mainittu ei minuun jäänyt jälkiä, kiputiloja tai tuntemuksia osumisista tai fyysisistä kokemuksista. Olin elänyt ne kaikki todenmukaisesti muualla.

Olen edelleen läsnä rakenteessa, jonka läpileikkaavaan säikeeseen olin yhä lähempänä. Nyt näkemäni huoneen seinälle eteeni heijastuu kaksiulotteisesti A:n kuva, joka on kaatamassa kurkkuuni nestettä. Lainauksen hakasulkeissa on esitetty tarve, jonka esitin ajatuksena sitä ennen. Jälkeenpäin käy ilmi, että A oli tuntenut miten hänen on poimittava keittokomeron kuivauskaapista kuppi ja laskettava siihen vettä. Hän oli valinnut kupin mihin oli kirjailtu nimeni. Sen sijaan että hän olisi laskenut siihen kylmää vettä laski hän siihen kuumaa vettä piruillakseen ystävällisesti. Samaan aikaan oli kurkkuni päästänyt korahduksen suihkuhuoneessa. Välissämme oli seinä emmekä nähneet toisiamme. Tämä toiminta antoi minulle voimaa ja ravitsi minua. Tässä vaiheessa A ja B olivat joka tapauksessa takaisin asunnossa.

Tietoisuus ruumiista katoaa, tietoisuus ympäristöstä katoaa. Ruumiini liikkeet jatkuvat läpi seinien nyt täydellisen pimeässä. Koen sanoinkuvaamattoman kaunista lämpöä ja kokonaisuutta. Uusia tiloja muodostuu uuden ruumiini ympärille. Minulle hoetaan ikuista mantraa, jonka värähtelyt kiihdyttävät nopeuttani.26 tila piiryy kuutioiden vastakkaisille tasoille. Viimeinen puhdistautuminen, tunnen vatsastani lähtevän liikkeen jokaisen solun ollessa värähtelyä. ...Singulariteetti... [ei nyt, ei vielä]

Käyttäen pagodivertausta olen nyt lähestymässä huippua ja lopullista rajapintaa. Aluksi olin rauhallisesti tutkinut eteeni ja maailmani jakavaa tasoa, siitä olin jatkanut liikkeiden kautta syventymistä siihen todellisena fyysisenä muotona. Nyt liike on puhdas vastapäivään kiertyvä voimavirta, jota tavoittelen singulariteettina, joka läpäisee kaiken ajan jatkumona. Kiertoliike oli nopeampaa kuin pystyin kuvittelemaan, sillä minun täytyi päästää kaikki kuvitelmat irti ja antautua rajattomasti. Tämä ei enää ollut vain kiertoliikettä, vaan yksi tiivistyvä tunne, joka vaikutti kapenevan yhteen ulottuvuuteen, joka sisälsi potentiaalini kaikkiin muihin ulottuvuuksiin. Kaikki tapahtumat olivat jo osa värähtelevää kohinaa, joka pyrki täyttämään minut kaikkialta, ja minä annoin sille kaiken vallan tehdä niin. Koen kaikki ystäväni yritykset ottaa minuun yhteyttä uusina

sysävinä askeleina matkallani, joka vei kohti täydellistä antautumisen ja vapautuneisuuden tilaa, jossa lopulta näistä käsitteistäkin päästetään irti.

Tunnen, että henkikehoni on irtoamassa fyysisestä kehostani ja haluan mennä pidemmälle, sillä tämä ei ole vielä loppu. Kokemus vastaa sitä miltä kehosta irtoaminen yleisesti tuntuu, mutta tällä kertaa se tuntuu pysyvämmältä. Pesuhuone on täysin valaistu, mutta näen itseni pimeydessä. Henkikehoni värähtelee aistimani värähtelyn tahdissa ja se sulautuu osaksi seiniä ja menee niistä läpi, mutta suurimmaksi osaksi se vastaa tiedotonta fyysistä kehoani.

Samaan aikaan sisälläni tuntemani voimavirta tuntuu tiivistyvän täyteen asteeseensa, ja huomaan käyttövoimani olevan myös päättymässä. Olin päästämässä irti myös henkikehostani, jonka koin vapauttani estävänä tekijänä.

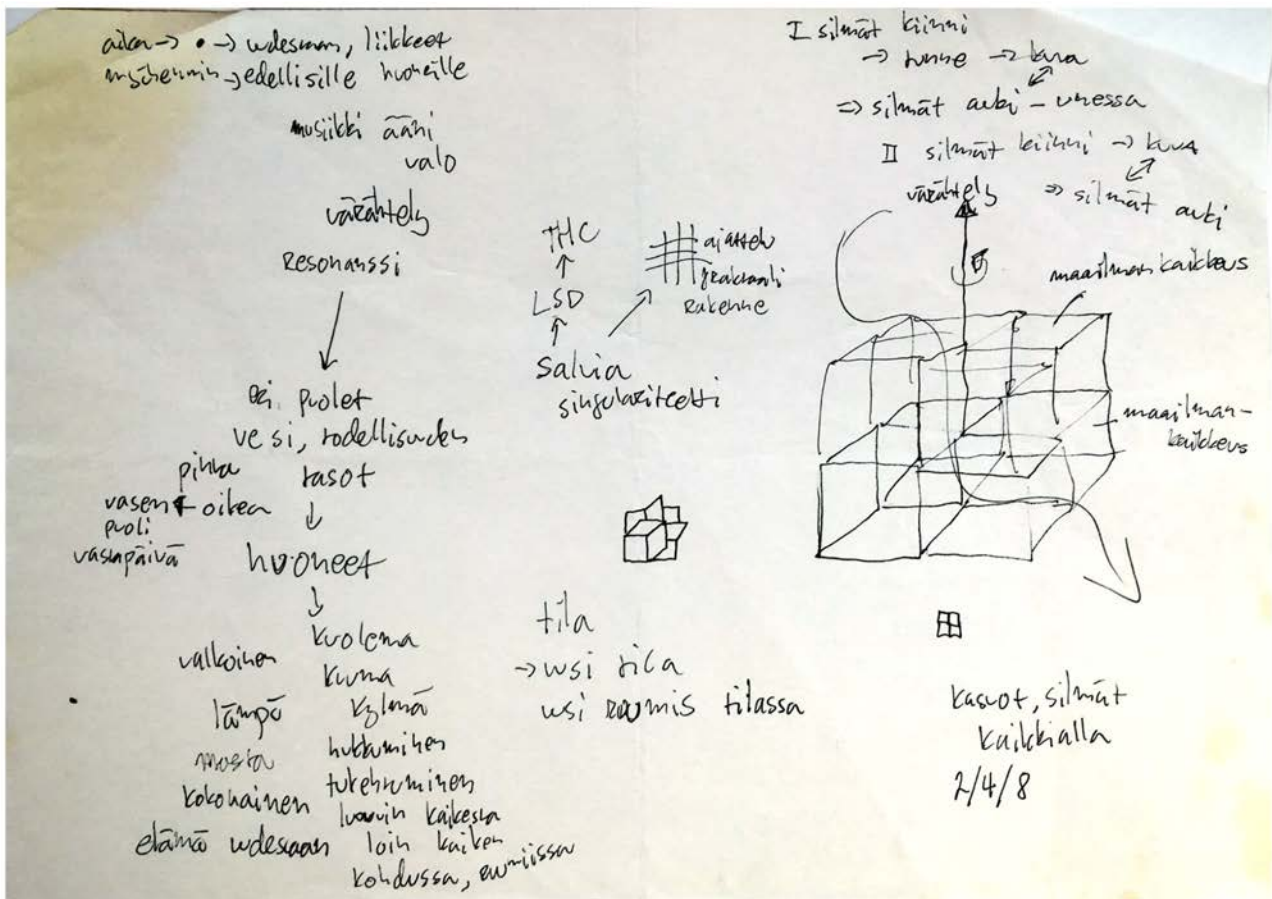
Saan vastauksen, että tämä ei ole lopullinen hetki. Käyttövoimani on nyt lopussa, ja yhteys säikeeseen tai akseliin alkaa liueta. Ääni saavuttaa korkeimman huippunsa vastapäiväisen liikkeen kanssa, ja se tuntuu nyt muuttuvan pysyväksi säikeen yksiulotteisuudeksi. Vaikka en tunne kuitenkaan laskeutuvani mistään tai palaavani mihinkään, astun kuitenkin seuraavaan huoneeseen rakenteessa. Kaikki aiemmin tapahtumassa kokemani oli jälleen ollut illuusio.

Todellisuus tulee kuin aallot harventuisivat. Maailma, testi, resonassi, uuden aallon tuoma maailma, testi, resonassi. Aallot laantuvat, pinta edessäni aaltoilee ja väreilee, todellisuus tasaantuu sen esineiden ollessa vielä keskikohdaltani kulkevan tason suhteen epäsymmetrinen, seinä näyttää katkevan keskeltä ja jatkuvan hieman alempana, kunnes aaltoilu sen tasoittaa.

Tapahtumien nopeus on hidastumassa ja värähtelyn saavutettua kokemani huipun se alkoi laantua ja aaltoili erilaisissa resonanssikohtissa. Tämä ilmiö on samanlainen kuin mekaanisen koneen värähtely, joka resonoi sen kuoren tai osien kanssa. Jollain taajuudella osat voivat värähdellä täsmälleen samassa vaiheessa. Koneita olisi lukematon määrä, ja ne välillä osuvat myös keskenään sisäisten osiensa lisäksi samaan vaiheeseen. Tämä kaikkien osien yhteinen sama vaihe näyttäytyi minulle maailmana sellaisena kuin sen olin oppinut tuntemaan, ja mikä minulle nyt näyttäytyi uudestaan.

Maailman rakenne näytti minulle kaksiulotteisilta pinnoilta, jotka venyivät kolmiulotteisiksi silmiäni edessä, ja niiden Viewmaster-tyylinen tasomainen 3D-efekti muuttui syvällisesti kolmiulotteiseksi maailmaksi. Pesutilani seinät olivat kaakeloituja, ja kuten joskus piirretyissä, näytti siltä kuin silmäni olisivat olleet hedelmäpelin pyörivät rullat tai eri suunnissa. Kaiken edellä kuvatun muutoksen laantuessa näin vielä hetken, miten kaakelien rivistöt eivät vastanneet toisiaan ja niissä oli epäjatkuvuuskohta keskellä näkökenttääni. Viimeinen korjaus oli tämän kohdan tasoittuminen, niin että näin nyt maailman selvästi ja terävästi, kun tajuntani ja kehoni oli siihen, sen geometriaan ja fysikaalisiin lainalaisuuksiin lukittunut.

Tämä viimeinen vaihe ei kestänyt kauaa, korkeintaan minuutin subjektiivisesti.

Välittömästi kokemuksen jälkeen tehty muistiinpano

Kuolin tuhansia kertoja, luovuin kaikesta, synnytin kaiken uudestaan ja luovuin siitä taas. Ruumistani ei ole, minut on koottu uudestaan. Värähtely laantuu, viimeinen huone, lopullinen hallusinaatio, todellisen maailman illuusio on silmien edessä, viimeinen tehtävä. Kaikki ovat mukana siinä. Sanoinkuvaamattoman täydellinen rakkaus jokaista hiukkasta kohti valtaa minut, kaikki on.

Tunsin olevani uudessa huoneessa, johon maailma oli minulle nyt näin kuvattu, ja mitään sen osista en voi olla rakastamatta. Olen siinä kaikkien kanssa yhdessä.

Löysin eilen neljän ihmisen kahvilaseurassa neljä markkaa lattialta. Kotona katsoin niitä ja ne olivat tehty kaikki vuonna 1994, vuosiluvusta muodostuu 23, mikä on ikäni ja se sai minut katsomaan tähdet & avaruus lehdessä lueteltuja tähtitieteellisiä tapahtumia ja syntymäpäiväni oli ollut uusikuu niinkuin oli eilenkin 6.3.

Alkuperäinen tapahtumakertomukseni päättyy tähän havaintoon. Tällaisiin yksityiskohtiin kiinnitin tuolloin herkästi huomiota.

Huomioita

1. Salvian poltin pienessä vesipiipussa, ja sitä oli pieni perusannos.
2. Näen auton kulkevan jonkun pellon laidalla tiellä, jota ei näy, ainoastaan auton yläosa.
3. Olen taas huoneessa A:n ja B:n kanssa. En kykene puhumaan muutama minuuttiin, kokemani poikkeuksellinen tunne vallitsee hetken, suuri epäily ja samalla tyydyttynyt elämys siitä, että näki jotain todellista.
4. Puolikas tai neljäsosa lapusta, joten enimmillään 300 mikrogrammaa. Todennäköisesti loppuosa siitä mikä oli jäänyt marraskuusta 1999 tai uudesta vuodesta 2000. Sitenkin nämä kokemukset sitoutuivat pienin yksityiskohdin yhteen mielessäni, vaikka tietoisesti näin en ajatellut.
5. Tässä kohtaa lähdemme kävelyille.

6. Keskustelemme siitä miten humalluttavaa ihmiselle on hänen itse luomansa tieto.
7. Myöhemmin mietin metsän puiden osuutta omaan ajatteluuni asteikoista. Jos kävelee metsässä ja katsoo puiden lähestymistä, näyttää kuin aina jokaisen puun takaa tulee taas monta uutta. Yksi näyttää hajoavan moneksi. Minä havaitsin asteikot mielessäni kuitenkin vaakatasossa.
8. Kuvailen näkemiäni taivaallisia hallusinaatioita kuin lausuisin mantraa.
9. 2-3 tuntia alusta (kun nautin salvian), pienestä vesipiipusta pesällinen tai kaksi. Samassa piipussa on voinut olla mikroskooppisia jäämiä salviasta.
10. Musiikkina on nyt itse tekemääni uutta materiaalia, joka vie meitä yhä vain syvemmälle ja syvemmälle.
11. En enää hallitse ruumistani vaan määrittelen vain tarpeeni, jonka jälkeen liikesarjat tuon tarpeen tyydyttämiseksi lähtee liikkeelle.
12. Todellisuus ei pelkästään värähdellyt äänien tahdissa vaan värähdytti myös hänen kättään samalla taajuudella. Näkemäni tuolin jalan profiili toistaa musiikin kuin katsoisi oskilloskoopista ääniaallon reunaa.
13. ,joka on näkemäni hallusinaatio
14. Ei ole enää mitään kiinnekohtaa, kuin ääni.
15. Käteni liikkuvat symmetrisiä liikesarjoja kuin muinaisissa intialaisissa veistoksissa.
16. Se on pystysuunnassa. Taas 90:n asteen käänös kuin puidenkin kohdalla.
17. saadakseen oikean kohtaamaan vasemman
18. Tämä todellakin on kaiken loppu, tämä on kuolema, luottavaisesti astun eteenpäin kohti jotain minkä hetki on nyt minulle koittanut.
19. lopullisesti
20. , jonka jokaisen seinän risteyskohdassa on silmä.
21. Kuulin A:n ja B:n keskustelua kokemuksestamme, miten tästä tulee jotain todella rankkaa, otin sen n:nessä persoonassani ohjeina minulle, joita samalla itse lausuin heidän kauttaan.
22. Värähtely tyydyttää minut. Näen B:n edessäni [rakastan], käsittämätön lämpöinen pyörteily keskiruumiissani, jonka B:kin tuntee, halaan häntä maatessani puolittain lattialla.
23. A ja B liikkuvat minun näkökulmastani muljahdellen pinnoista seuraaville pinnoille ja he tekevät hetken päästä samat kehonsa liikkeet todellisuudessa ja myöhemmin aikaisemmat liikkeet.
24. Minulla on kädet kaikissa hetkissä yhtäaikaan.
25. ,alusta asti jokainen kerta, aina vaan uudestaan.
26. B laskee suihkusta vettä päälleni ja lausuu tavusarjoja

A:n kertomus

Salvia aiheutti palavan renkaan joka oli U:n muotoinen. Se yritti muodostaa täyden ympyrän mutta yläpää jäi auki. Maton epätasaisuudet tekivät vuoria. En enää odottanut mitään sen jälkeen. LSD:n alussa seinästä venyi uloke ja luulin sitä todeksi. B:n kanssa ihmeteltiin että voi räkä tuo tapahtuu oikeasti. Janne oli silloin jo ns. sisäpuolella ja sen huomasi selvästi. Yritin keventää tunnelmaa piirtämällä ja se kävikin vauhdikkaasti. Janne kommentoi että noissa A:n piirustuksissa on jotain. Minä hölmö tietysti uskoin jotain.

Meininki alkoi olla sen verran intensiivistä että B lähti ulos. Sillä aikaa me ei puhuttu mitään. Koin kuten traaginen tapani on, oman egoni kaiken keskipisteenä. Otin vastuuta tripistä ja yritin pitää sen hyvänä. Keitin teetä ja kun oli aika kaataa se mukiin, en voinut välttää ajatusta että muki on Janne. Mietin että vesi on kyllä kiehuva, mutta Jannella näytti olevan muutenkin ultimaalisen rankkaa, niin ei se mitään että minulla oli tällainen ajatus. Ymmärsin tilanteen mutta toivoin että hölmö ajatus oli vain hölmö ajatus. Kun kaadoin veden, lattialla koko ajan silmät kiinni makaava Janne sai hurjia kouristuksia.

B palasi, vaikka mulle oli vähän epäselvää että se oli ollut poissa.

Teen kaatamisen "kouristukset" on vähän heikko ilmaus. Muistan "Äässss" tyyppisen sihinän Jannen hampaden välistä ja jotain heilumista. Ei jäänyt epäselväksi kylläkään, että toivoni siitä ettei kuuma vesi vaikuttaisi Jannen, oli turha. Miltähän mahtoi tuntua? Janne mainitsi tripin aikana sanan "Se singulariteetti" joka minusta oli hieman pelottavaa. Itse koen tämän singulariteetin, niinkuin se olisi jostain pimeästä avaruudesta löytyvä rajaton potentiaali. Vastaa alkuräjähdyttä ja loppulysähdyttä ja kaikkea siintä väliltä. Tripeissä singulariteetti tuntuu sille, että sen on se "Yksi totuus" olemassaolosta, ja että se voi hetkellä millä hyvänsä luoda uusia todellisuuksia tai pyyhkiä kaiken olevan pois. Tällä olisi tekemistä hindulaisuuden Shivan kanssa.

En omassa tripissäni käynyt oikein syvällä, kuin sen pienen hetken Salviasta (ainoa kerta kun Salvia on minulla toiminut) ja tripin alkupuolella tavallaan. Olin tietoinen ajasta ja paikasta koko ajan. B:n palaamisen jälkeen minulle tuli jossain vaiheessa äkkiä varmuus, että minun pitää mennä ulos vastaanottamaan laskeutuvia Ufoja. Jälkeenpäin erittäin huvittava ajatus, silloin siihen liittyi hieman pelkoa ja selvä näkemys siitä, että ulos vastaan on mentävä.

Ulos tultuani en löytänyt ufoja, mutta muuten vaan tuntui oleelliselle lähteä vaeltamaan Lahteen. Jokusen kilometrin jälkeen alkoi kusetamaan, ja jostain syystä puskapissi ei kelvannut minulle, lähdin baariin. Portsari katsoi minua hetken vinoon, mutta päätti sitten laskea minut sisään. Koin tämän jonkunlaisena jedivoimana silloin. Vessan peilistä näkyi valtavat pupillit, ja ajattelin että ehkä ovimikko ei tästä syystä halunnut riskejä. Kävin kusella ja lamsin pihalle.

Siinä kävellessä huomasin, että tyttöystäväni soittaa. Otin kännykän kouraan ja vasta siinä vaiheessa siihen syttyi valo ja se alkoi soida. Tämä on toiseksi selvin etiäis kokemus minulla, selvin oli 18-vuotiaana kun koulukaverini kuoli, sain siitä tiedon etukäteen ja soitin Shores in Flamesin sille. No tyttöystäväni kyseli että onko kaikki OK, kun tiesi meidän suunnitelmista. Vastailin että kaikki OK, ei mitään erityistä.

Hieman kummallista on, että vaikka olen surkea suunnistaja, jotenkin osuin suoraan oikeaan paikkaan palatessani kämpälle. Kämpästä on omituisesti sellainen muistikuva, että se olisi ollut niukasti sisustettu ja suurempi kuin muut kämpät niihin aikoihin? Se kämpä mihin Janne meni alunperin oli täynnä koristeita, kuten kaikki sen kämpät, eikä se vissiin edes muuttanut Lahdessa ollessaan.

Takaisin tultuani tunnelma kämpässä oli entistä intensiivisempi, ja WC pönttö oli tosiaan mystisesti hajonnut, jonka syytä en tähän asti tiennyt :) Joku oli varmaan osannut pistää WC:n tulovesihanauksen umpeen. Arveltiin jo silloin että taloyhtiö varmaan tuon korjaisi ilmatteeksi, opiskelija asunto oli.

Mulla oli tunnelma, että säilyin jokseenkin järjissäni tripin aikana. Mutta sen jälkeen olin kyllä 3kk psykoosissa, joka oli kuitenkin miedompi ja positiivisempi kuin 97-98 psykoosini. Jälkeenpäin ajatellen kun minun psykoosi evoluutio välttämättä olisi mennyt eteenpäin, oli varmaan ihan hyvä

että tuli tällöinen aika optimistinen ja hipahtava puolipsykoosi. Psykoosi loppui sitten taas 31.5-1.6. 2000 trippiin. Joka on hieman omituista, että tulee LSD:stä järkiinsä.
3.3.2000 trippiä ajatellen olemme varmasti onnekkaita, ettei sekavampia asioita tapahtunut, kuin mitä tapahtui :) Että kyllä joku trip sitteri olisi ollut asiaa. Mutta, loppu hyvin kaikki hyvin.

B:n kertomus

Olin odottanut kovasti tuota viikonloppua. Muistaakseni tapasimme ensin Lahdessa kaupungilla, ja kävimme kahvilassa ennen kuin menimme Mukkulaan. Kahvilassa Janne kertoi viimeaikojen unistaan ja mietteistään. Olin päättänyt että matkan tarkoituksena oli esittää kysymys siitä mitä tämä todellisuus on, mitä tämä olemassaolo olentona maailmassa oikeastaan on. Käsittäakseni muillakin oli sama ajatus.

En itse ole kovin varma kellonajoista yms koska en ole kirjoittanut tapahtumia ylös aiemmin, joten ne ovat hieman summittaisia. Päästyämme Mukkulaan joskus iltapäivällä nautimme millennium-Hoffman laput (myöhemmällä kokemuksella arvioiden ne olivat ihan kunnollisia, varmasti 200-300 mikrogrammaa), sitten Janne ja A puhuivat että haluaisivat käydä läheisellä luonnonsuojelualueella kävelemässä vielä. Itse hiukan vastustin ajatusta, oikeastaan vain siksi että oli sen verran perhosiä vatsassa tulevan suhteen, mutta suostuin lähtemään kuitenkin.

Olimme jo tässä vaiheessa sopineet että varsinaisen kokemuksen aikana puhuisimme mahdollisimman vähän tai ei ollenkaan, ja kävisimme läpi asiat sitten jälkikäteen. Metsäkävelyn aikana taisimme vielä jutella enemmän, en ole tästä enää aivan varma. Ulkona oli hieno talvinen pakkassää ja kävelyn aikana LSD alkoi jo vaikuttaa. Puiden rungot muuttuivat kerroksellisiksi, liikkuviksi fraktaaleiksi. Lumi, jää ja taivas hehkuvat kirkkautta ja kylmää. Muuta ei vielä tapahtunut.

Palasimme asunnolle, ja Janne laittoi Steve Roachin musiikkia soimaan. Tässä vaiheessa sovittiin että puhutaan vain jos on välttämätöntä sanottavaa. Istuin lattialla risti-istunnassa. Janne päätti polttaa salviaa, itse en uskaltanut koska tunsin että happo alkoi jo tuntua melko voimakkaasti ja ajattelin sen olevan riittävästi. Me istuimme hiljaa vieressä kun Janne kävi salvian avuystamana muualla. Sitten poltimme vielä hieman kannabista, ja tuntui että se sai kaiken lähtemään toden teolla liikkeelle. Olo voimistui ja menin sängylle pitkäkseen, Janne ja A istuivat lattialla risti-istunnassa.

Nyt musiikki oli vaihdettu Jannen vartta vasten tähän tilaisuuteen tekemään. Makasin silmät kiinni selällään ja kuuntelin, koetin laskea irti kaikista ajatuksista sitä mukaa kun niitä pulpahti mieleen. Vajosin pikku hiljaa hiljaisuuteen. Jossain vaiheessa musiikki tuntui katoavan täysin, tietoisuuteni ei enää käsitellyt yhtään mennyttä aikaa eikä ennakoanut tulevaa, joten musiikin kokemus hävisi ja jäi jäljelle vain samassa tahdissa värähtely ääniaaltojen kanssa. Sitä ei enää ollut musiikin kokemuksena, koska oli itse värähtely.

Samalla kun tämä tapahtui, tulin tietoiseksi verisuonistostani, hermoradoistani ja lihassäikeistä sekä luuytimistä kaikiällä kehosssani. Tunsin veren virtauksen, jakautuvat solut, hermoimpulssit, tunsin jokaisen sydämen lyönnin ja veren kohinan sen virratessa. Vajosin syvemmälle. Sitten yhtäkkiä tajuan että teen kuolemaa. Tämä on hyvin selkeä tietoisuus siitä että kuolema on nyt täysin väistämätön. Koen pienen hetken paniikkia, ajattelen vanhempiani ja sitä miten surullisia he ovat kuullessaan minun löytyneen kuolleena.

Hyvin pian ymmärrän että olenolle kuolema on täysin väistämätön tapahtuma enkä voi sitä mitenkään estää. Päätän laskea irti kaikesta, hyväksyn kuolemani. Tulee aivan pimeää ja hiljaista hetkeksi, sitten olen syvällä veden alla, kuin suuressa lämpimässä meressä kaukana pinnan alla. En oikeastaan ole enää muuta kuin jonkinlainen tarkkailija, tietoisuuden piste joka havainnoi tapahtumia ottamatta niihin mitään kantaa. Tietoisuuteni rajat ovat epämääräiset, leijun vedessä hitaasti ylöspäin.

Vedessä on ikään kuin suuria kuplia, osun niihin välillä ja kun läpäisen kuplan, koen joitain erillisiä luonteenpiirteitä tai taipumuksia itsestäni. Ymmärrän että koko meri on osa olemustani, mutta vain kuplat ovat sitä minkä yleensä koen ”minäksi”. Leijun useiden kuplien läpi, kokien erilaisia asioita itsestäni. Lasken niistä taas irti ja leijun ylemmäs.

Sitten tulen tietoiseksi pinnasta. Se on valoisa, ja samalla se näyttää tasaiselta peilipinnalta kun lähestyn sitä. Huomaan että sykkeeni alkaa nousta tasaisesti samalla kun lähestyn peili/pintaa. Samalla kun panen merkille sykkeeni nousun, tunnen – samaan tapaan kuin unessa vain tietää asioita sanattomasti – että Janne ”sanoo” minulle (kukaan ei puhu mitään, kaikki ovat edelleen

silmät kiinni) että tule vain pintaan, älä pelkää, tule pinnan läpi toiselle puolen, ota minua käsistä ja tule pinnan läpi. Teen näin, kohoan peilipintaan asti ja sen läpi.

Heti läpäistyäni pinnan en enää olekaan sängyllä, vaan näen huoneen kokonaisuudessaan ylhäältä katonrajasta. Näen itseni suoraan alapuolella makaamassa selällään sängyllä, silmät kiinni. Janne ja A istuvat lattialla, myös silmät kiinni. Huone on aivan samanlainen kuin äsken fyysisillä silmillä katsottuna. Ainoa ero on se, että nyt kaiken päällä on ikään kuin jonkinlainen voimakenttä tai uusi ulottuvuus, joka on läpikuultava, kolmiulotteinen rakenne. Se liikkuu ja virtaa koko ajan, se läpäisee jokaisen meistä, mutta ulottuu myös kaikkialle – maan alle, seinien läpi, ulos ja taivaalle (vaikkakin ikkunat on peitetty). Sitä on vaikea kuvailla kunnolla, mutta se oli hyvin todellinen siinä tilassa. Ikään kuin ymmärsin sen olevan jonkin tyyppinen perusta fyysiselle todellisuudelle, ja että se on aina olemassa mutta en normaalisti havaitse sitä. Tuntuu myös kuin kokisin osittain Jannen ja A:n tietoisuuden limittäin omani kanssa – kenttä virtaa meidän kaikkien kautta, yhdistäen meidät.

Ajattelen että tämä kaikki on varmasti vain huumeen aiheuttamaa harhaa, että eihän tietoisuus voi havaita asioita irrallaan kehosta. Samalla kaikki tuntuu erittäin todelta, ja minun on vaikea uskoa tätä ajatusta. Sitten saan idean – voin helposti varmistaa asian kun kysyn sitä Jannelta, mutta avaamatta silmiäni ja puhumatta ääneen. Muodostan kysymyksen mielessäni – ”Janne-tapahtuuko tämä todella meille kaikille?” Ajattelen että jos kysymys välittyy mielestä oikein, Janne vastaa siihen sanomalla ääneen että tämä tapahtuu oikeasti.

Kohottaudun istuma-asentoon sängyllä, ja avaan silmäni. Täsmälleen samalla hetkellä Janne avaa silmänsä lattialla, katsoo jo valmiiksi suoraan minuun ja hymyilee leveästi, ja sanoo heti ”B, kyllä, tämä todella tapahtuu oikeasti!”. Kun Janne sanoo tämän, tunnen kuinka sähkövirta kulkee selkärankaani pitkin ylös, niskaa ja päätä kihelmöi. Tunnen yhtäaikaa riemua ja pientä pelonsekaista tunnetta tästä.

Suljen silmäni uudelleen. Pienen hetken päästä sykkeeni alkaa nousta voimakkaasti, ja yritän saada sitä rauhoittumaan. En onnistu, syke kohoaa edelleen, ja hetkessä se nousee hyvin korkealle, 170 kieppeille – aivan kuin kovassa fyysisessä rasituksessa, ja koko kehoni jännittyy. Tuntuu kuin kamppailisin jotain ulkoista voimaa vastaan, tunnen voimakentän alavatsan seudullani, ja ”näen” kuinka sama kenttä virtaa Jannen läpi. Ymmärrän että veto tulee kentän kautta, mutta en osaa tehdä sille mitään.

Kukaan ei puhu ääneen mitään, joten kuulin Jannen selityksen omasta näkökulmastaan vasta seuraavana päivänä. Kuitenkin yhtäkkiä rentoudun täysin, lihasjännitys katoaa ja sykkeeni putoaa nopeasti takaisin normaaliksi. Vedon tunne ”voiman” kautta katoaa, ja ymmärrän että Janne on laskenut irti.

Tietoisuudessani käsittelen sitä seikkaa, että havainnointi ei olekaan sidottu pelkästään fyysisiin aisteihin, vaan nyt on selkeästi aktivoitunut suora yhteys todellisuuteen joka on riippumaton kehon aisteista. Tämä aiheuttaa minulle jonkin verran vaikeuksia, koska ymmärrän sen tarkoittavan sitä että jokin normaalissa maailmanselityksessä täytyy olla pahasti pielessä, sillä ihmiset eivät normaalisti pidä tällaista mahdollisena lainkaan. Kuitenkin suora kokemukseni samalla vakuuttaa minut siitä että tämä on täysin totta. Tämä taas tarkoittaa sitä että omakin maailmanselitykseni on pielessä ja vaatii korjaamista jotta tämä todellisuus voidaan sisällyttää siihen. Kamppailen melko lailla näiden ajatusten parissa, ja se jälkikäteen on hieman harmillista. Luulen että olisin voinut nähdä paljon enemmän jos olisin panikoinut vähemmän.

Yksi selkeä hetki tästä vaiheesta on erityisesti jäänyt mieleeni – istun sängyllä ja katson kun A ja Janne istuvat lattialla vastakkain. Janne on jo melko syvässä transsissa eikä puhu tai liiku, A on silmät auki. Taas samaan tapaan kuin unessa ymmärrän että A ”tarttuu” tietoisuudellaan Janneen ja nostaa tämän risti-istunnasta seisomaan. Tämä näyttää erityisen oudolta, koska Janne kohottautuu seisoma-asentoon koskematta lattiaan lainkaan käsillään – hän vain nousee pystyyn aivan kuin näkymätön käsi tarttuisi niskasta ja nostaisi suoraan ylös. Voi kokeilla miten vaikeaa on nousta lattialta tällä tavalla.... Hetken aivan suorana seisottuaan, ymmärrän että A:n ote Jannesta herpoaa, ja Janne lähtee kaatumaan suurin vartaloin, silmät suljettuna, suoraan eteenpäin. A nousee samalla lattialta, ja saa Jannen kiinni puolessa välissä kaatumista ja laskee pehmeästi lattialle.

Toinen vastaava hetki on kun A keittää teetä ja kaataa sitten kuumaa vettä mukiin (kertoி seuraavana päivänä että oli ajatellut mukin olevan Janne) ja täsmälleen samalla hetkellä liikkumattomana transsissa makaava Janne korahtaa ja voihtii hetken.

Jossain kohtaa – en osaa sijoittaa tätä hetkeä aikajanelle varmasti – katselen kuinka lattiamatosta nousee rakenteita – ymmärrän että rakenne kuvaa sitä miten elävät olennot ovat olemassa osana kokonaisuutta, kuinka ne ikään kuin kasvavat säikeisistä rungoista jotka muodostuvat tästä voimasta joka on todellisuuden perusta. Olennot ovat kuin himmeitä vaaleita valopalloja tai marjoja kasvin rungolla. Kysyin ääneen Jannelta näkeekö hän saman rakenteen, osoittaen sitä sormellani, hän sanoo kyllä. (en tiedä muistatko sinä tätä lainkaan?) Samalla minusta tuntuu että tämä on jotakin jota minun ihmisenä ei kuuluisi nähdä tai tietää, mutta nyt näen sen.

Oma sisäinen kamppailuni saavuttaa lakipisteensä pian tämän jälkeen, ja paniikki pääsee voitolle. Otan A:n tupakat, puen jotakin ulkovaatteita päälleni ja pakenen asunnosta ulos. Ajattelen että ehkä tupakka auttaa hiukan palaamaan todellisuuteen (:D). Ulkona on kova pakkanen – ja näen että sama voimakenttä näkyy ulkonakin ja kurkottuu taivaalle ja joka suuntaan, ja tuntuu kuin jonkilainen pyörre kentässä säteilisi asunnosta jonne Janne ja A jäivät, ja olen edelleen kytketty heihin sen välityksellä. Huomaan että en ottanut tulitikkuja mukaani.

Kaksi muuta tuttavaani asuu muutaman kilometrin päässä, ja hetken ajattelen että pakenisin bussilla heidän luokseen – minulla on kuitenkin rahaa taskussa, ja näen ihmisiä läheisellä bussipysäkillä. Päätän mennä pummaamaan heiltä tulta tupakkaan. Jotenkin kykenen vaikuttamaan normaalilta, saan tulta tupakkaan. Poltan pari savuketta ketjussa, ja mietin bussimatkaa. Alan ymmärtää että en voi paeta itseäni mihinkään, tai tätä kokemusta – minun on parasta vain palata takaisin ja koettaa selvittää tästä järjissäni. Ihmiset joilta pummasin tulta sanovat että on mukavaa kun joku tuntematon tulee juttelemaan. Naureskelen sisäisesti, eivät tiedä mimmoisessa pyörteessä sisälläni olen.

Lähden kävelemään takaisin kerrostalolle. Vastaa tulee vanhempi nainen, ja katseemme kohtaavat. On kuin nainen saisi valtavan sähköiskun, hän hypähtää säikähdyksestä ja ryntää sitten täyteen juoksuun vaikka piha on jäinen, liukas, huonosti hiekoitettu. Pelkään että hän liukastuu ja kaatuu, onneksi näin ei käy. Hän vain säikähtää näin pahasti, vaikka en edes kävele läheltä häntä vaan tien toista puolta.

Tässä vaiheessa olen myös tajunnut että minulla ei ole avaimia eikä puhelinta, ei mitään keinoa päästä takaisin sisään. Kello on jo melko paljon, yli yhdeksän illalla – kaikki pohjakerroksen ikkunat ovat pimeänä. Hetken ajattelen että voin vain käpertyä hankeen ja keskittyä kovasti ja sitten olenkin sisällä. Tajuan kuitenkin tämän olevan aivan hullua ja johtavan vain hypotermiaan. Kävelen kohti pääovea hieman hädissäni.

Asuntojen ikkunat ovat eri suuntaan kuin sisäänkäynti, eli asunnoista ei näe ovelle. Seison siinä hetken ja mietin – Jannen asunto on ylemmässä kerroksessa enkä yhtään tiedä mikä ikkunoista on hänen. Yhtäkkiä minulle tulee voimakas tunne että asia järjestyy, ei ole mitään hätää. Seison vielä ehkä minuutin ovella, sitten näen lasin läpi kuinka yksi alimman kerroksen ovista sisäkävälällä aukeaa – asunnossakin on pimeää – ja ovesta astuu nuori mies pelkästään alushousut jalassa. Hän kävelee oudon jäykän näköisesti ulko-ovelle ja avaa sen. Hän ei katso suoraan minuun kertaakaan, vaan tuijottaa kaukaisuuteen suoraan eteensä, kuin mitään näkemättä. Hän ei myöskään sano mitään. (vasta paljon myöhemmin tajusin että hän todennäköisesti käveli unissaan avaamaan oven)

Menen sisään, ja mies seisoo edelleen hetken ulko-ovella, selin minuun. Katson ihmeissäni, mutta sitten hän kävelee takaisin pimeään asuntoon – eikä edelleenkään katso minuun tai puhu mitään. En ole enää aivan varma suljinko minä hänen asuntonsa oven vai tekikö hän sen itse.

Nousen portaat Jannen kerrokseen, asunnon ovi on apposen auki käytävään ja Janne makaa lattialla selällään samassa paikkaa kuin lähtiessäni. Palaan sängylle ja koetan rauhoittua. En tiedä kuinka kauan aikaa tässä vaiheessa meni, mutta jossain kohtaa minusta alkaa tuntua että Janne on vaarassa. Koetan laskea irti tästä ajatuksesta, mutta se palaa aina voimakkaampana. Menen Jannen luo ja koetan herätellä häntä. Ravistelen, puhun, läpsin poskille, mutta Janne ei reagoi mihinkään – on täysin veltto ja kalpea, ja hengitys on lähes huomaamattoman kevyttä. Koettelen

pulssia kaulavaltimolta, ja se tuntuu minusta heikolta. Tunne vain voimistuu, olen vakuuttunut että Janne on kuolemanvaarassa. Tuntuu, että Janne on jossain hyvin kaukana ja tässä on vain Jannen ruumis.

Lopulta päätän toimia, ja kiskon Jannen kylpyhuoneeseen. Otan suihkupään ja suihkutan Jannen naamalle jääkylmää vettä. Tämä todellakin saa aikaan reaktion – Janne äänтелеe voimakkaasti, oksentaa päälleni ja alkaa sitten rimpuilla irti otteestani. Tiedoton keho joka kuvittelee olevansa veden varassa omaa tietysti valtavat voimat, enkä saanut millään pidettyä kiinni Jannesta – hän repii itsensä irti, ryntää sitten päin vessanpönttöä, ja lyö sitä kovaa päällään – ei vain kerran, vaan kolme kertaa, aina vaan voimakkaammin. Viimeisellä iskullaan hän lyö vesisäiliötä otsallaan niin kovaa että koko säiliö hajoaa, ja sitten hän rojahtaa syliini. Istun Jannen alla lattialla, pelkään että hänen kallonsa on haljennut. Tunnustelen kalloa, verta ei näy, A tulee myös katsomaan ja varmistamme että ainakaan luu ei tunnu haljenneen.

Janne hengittää viimeinkin kunnolla ja väri palaa kasvoille, pesemme A:n kanssa oksennukset pois ja etsimme kuivat vaatteet minulle ja Jannelle. Suljen vessanpöntön päähanan seinästä varmuuden vuoksi. Minulla on erittäin helpottunut olo, tuntuu että nyt kaikki on kunnossa. Palaan asunnon puolelle jokin Jannen yöpuku tai vastaava päälläni. Jossain vaiheessa tämän jälkeen saan nukuttua. Seuraavana päivänä jokainen meistä vuorollaan kertoo oman kokemuksensa, ja huomaamme että kaikki ovat kokeneet tietyt asiat yhdessä ja samalla lailla.

— — — —

Myöhemmin (varmaankin samana vuonna 2000?) kun vielä asuit Mukkulassa, tulin käymään luoksesi yksin toisen kerran. Ajattelin kirjoittaa tämänkin kokemuksen tähän, koska ne mielestäni ovat jatkumoa itselleni. Se kerta on ollut varmaankin syksyllä – minulla oli silloin mukana mdma/ ketamiinitabletteja, ja olin ottanut niitä. Sillä kertaa menimme yhdessä kävelemään luonnonsuojelualueelle illalla kun oli jo pimeää. Kävellessämme metsään sanoimme samaan aikaan samaa asiaa ja huomasimme että on taas siinä tilassa että toisen mielen aistii, eikä oikeastaan ole tarvetta puhua. Menimme metsään, ja pysähdyimme muutamaan paikkaan polttamaan jointin. Taivas oli kirkas, oli kuunvaloa, mutta maassa leijui metrin korkeudella sankka sumu. Tunnelma oli maaginen. Kerroit vasta myöhemmin että olet yleensä pelännyt pimeää metsää – minä taas en ole koskaan pelännyt, ja sanoit että tuolla kerralla sinuakaan ei pelottanut yhtään.

Samana iltana istuimme asunnossasi lattialla vastakkain, silmät kiinni meditoiden. Aloin tuntea lämpimän valon alavatsassani, selkärangan juurella. Sitten sinä sanoit ääneen että tuntuu kuin minusta hehkuisi jotakin, ja tämän takia aloin tietoisesti keskittyä valoon. Keskittymisen seurauksena valo leimahti, aivan kuin kaasupoltin olisi sytytetty, ja valo syöksyi pitkin selkärankaa ylös, läpi päälaesta, ja samalla koko selkärankaa, niskaa ja päätä kihelmöi voimakkaasti. Sinä sanoit ääneen ”Huh, nyt se hehku voimistui todella paljon!” (ts hyvin selkeä kundalini-kokemus) Hetken päästä vaihdoin paikkaa, ts. istuimme edelleen vastakkain, mutta ristin eri sakaroissa ts jos olimme ensin etelä-pohjoinen, niin nyt itä-länsi tms. ja nyt silmät auki. Katsoin kasvojasi, ja sitten ne alkoivat muuttua. Näin ehkä noin viidet eri kasvot, jokaiset muutaman kymmenen sekunnin ajan. Kasvot olivat aina täysin todellisen näköiset, mutta silmissä oli sama katse, sama olento. Tällaista en ole kokenut ennen enkä jälkeen tämän kerran – koskaan en ole nähnyt tuon tyyppisiä ”hallusinaatioita” missään tilassa – oli aivan kuin kasvot olisivat olleet oikeiden ihmisten. Kuvailin ääneen kasvoja – kahdet ovat jääneet selkeästi mieleen. Toinen oli rokonarpinen, lommoposkinen, hyvin kärsineen näköinen ja laiha, selkeästi kovan elämän kokenut ja paljon vaivaa kokenut. Toiset kasvot taas olivat pulleammat ja hyvinvoivat, viiksekkäät, kuin keskiaikaisen kauppiaan.

— — — —

Ja samoihin aikoihin oli myös se kerta kun menimme reiveihin Helsinkiin, ja olin jo tavannut muut ihmiset Rautatieasemalla, ja juttelin jonkun kanssa pääovien edessä. Ja sitten tuli kesken lauseen voimakas tunne että minun pitää nyt heti kääntyä ympäri, että joku tuijottaa minua selkään. Käännyn kesken lauseen, ja silmäni lukittuvat heti sinun katseeseesi, ihmisjoukon keskellä useiden kymmenien metrien päässä. Sinä virnuilit leveästi ja katsoit suoraan minuun, ja heti kun olit

luonani, kysyit että tunsinko sen. Vastasin että jos tarkoitat tuijotusta ja kehotusta kääntyä ympäri katsomaan sinuun, niin kyllä selkeästi tunsin!

Jälkipuinti

Tapahtuman päätyttyä hämmästyttävintä oli kuinka yhtäkkisesti olotilani palasi perustasolle. Minkäänlaista häntää ei jäänyt. Kaikki käytettävissä ollut "polttoaine" oli käytetty. Kun olin hetken vessassa yksin A:n ja B:n ollessa asunnossani muualla en tiennyt miten menisin eteenpäin. Kokemus oli muuttanut minua jollain tavalla ja vaikka kokemus oli jaettu, oli minun näkökulmani siihen kuitenkin ainutlaatuinen. Se miten jaan tämän muille on se mitä he tulevat tästä koskaan tietämään. En tällaista ajatusta sanallistanut itselleni silloin, mutta omaksuin sillä hetkellä tietyn roolin kuin paljoakaan ei olisi tapahtunut. Jätin kaikki tunteeni käsittelemättä. Se, että en ole purkanut tai sanallistanut tätä kaikkea on jollain tavalla vaivannut minua siitä asti, vaikka sitä en välttämättä ole tiedostanut. Olin jättänyt elämän ja kynnyksensä siihen oli ollut lopulta matala.

Sen tapahtuessa luultavasti mikään ei olisi estänyt minua, koska kaikki havaintoni ja intentioni johtivat sitä kohden. Mikäli joku olisi kieltänyt minua, olisi mieleni tulkinnut sen päinvastaisesti. Sanojen merkityksillään ei välttämättä olisi ollut väliä. Mieleni olisi ottanut sysäyksenä pelkän äänen värähtelyn. Yhdenlaisena vastakohtaisuutena koin saavani vihdoin oikeaa tietoa samalla, kun prosessi kulki mahdollisimman paljon vasemmalle. Kaikki aistimani vei kohti kaikenkäsittävää singulariteettia akselina tuntemani johtimen kautta. Kaikki uusi sen myötä kokemani muuttui myös käyttövoimaksi, ja suprajohtava takaisinkytkentä oli valmis. En kokenut olevan muita vaihtoehtoja: olin uudessa totuudessa, mikä samalla sisälsi maailman kuten sen olin oppinut tuntemaan epätotuutena, vaikkakin merkityksellisenä ja olennaisena osana sitä.

Voi kuitenkin sanoa, että tein tämän kaiken itselleni, joten harhautinko itseäni vai syvensinkö jotain osaa itsessäni, jota olin tehnyt lapsesta lähtien. Olin johdonmukaisesti järkeistänyt kielteisen myönteiseksi välttääkseni epämiellyttävien tunteideni sanallistamista tai käsittelyä. Siten voisi sanoa, että olin pakomatalla, vaikka siltä ei tapahtumahetkellä tuntunut. Selkeästi kuitenkin halusin pois. Tämän rinnalla janosin lisää tietoa maailmasta suuresta uteliaisuudessa ja annoin sille itseni lopulta kokonaan.

En tuntenut pelkoa. Olin matkalla kohti vapautta, mikä sitä lähestyessä houkutteli enenevässä määrin. Tie ei ollut suora ja yksinkertainen vaan sarja järjestelmällisesti askellettuja koettelemuksia. Hyvänlaatuisia sinänsä, mutta vaatien suurempia uhrauksia joka askeleella. Annoin ohjat pois itseltäni enkä tuntenut ohjastajaa vieraaksi. Luottamukseni oli täydellinen ja eheä.

Tämän kokemuksen myötä löysin tietyn rajan ja ylitin sen vain löytääkseni itseni paikasta mistä olin poistunut. Lopulta löysin sen vastavoiman, jota olin loputtomassa sukelluksessani kaivannut vuosia kaikessa tekemisessäni. Avain oli lopullinen antautuminen. En käsitä kokemusta shamaanimatkana tai parantavana rituaalina vaan jonain muuna, joka oli poikkeavassa kulmassa tuntemaani todellisuuteen. Kyseessä oli psykofyysinen kokemus, joka subjektiiviselta kannaltani muutti kaiken, mutta näennäisesti ei mitään. Kaikki mitä havaitsin siinä oli selvästi ja johdonmukaisesti esitetty. Mikään ei ylittänyt käsityskykyäni, kunhan luovuin myös kyvyistäni ymmärtää ja tulין prosessiksi vastustamatta mitään siitä. Ytimessä oleva rakenne oli minulle ilmentymä absoluuttisesta totuudesta.

Olen välttänyt termien kuten psykoosi käyttöä ja tällaista termistöä en osaa arvioida. Kaikki on aina tapahtunut kiltin ja rauhallisen minun puitteissani. Olisiko tämä ollut vuosien aikana kehittynyt kiltti ja rakastava psykoosi? Prosessi on joka tapauksessa ollut elämäni mittainen löytöretki. Toisella tapaa voisi sanoa, että totuutensa maailmankaikkeudesta voi tehdä sellaiseksi kuin itse haluaa, koska se on jokaiselle oman mielensä konstruktio. Todellisuus on henkilökohtainen uskonto. Suurempi kysymys on kuinka jaettua se olisi. Oman mielensä kanssa ja suhteessa itseensä uskonnollisuutensa valloilleen päästäminen johtaa harhaan. Tämä vaatii valppautta. Kaiken perusta on joka tapauksessa matemaattinen ja fysikaalinen ja niiden keinoin yhteisen kokemuksen rajapinnat ovat väistämättä selvitettävissä, kunhan ihminen on utelias ja uteliaisuutta vaalitaan.

Poistuin vessasta näytellen epäskarpimpaa kuin oikeasti olin, koska ajattelin muiden odottavan sitä minulta. Jatkoin olemista minuna, joka selitti kaiken itselleen positiiviseksi välttääkseen negatiivisten tunteiden käsittelyä. En ollut itsestäni täysin rehellinen. Häpesin kohtaamista

ystävieni kanssa, koska olin paljastanut sisintäni ja antautunut niin kokonaisvaltaisesti. Olin iloinen, että he olivat jakaneet kokemuksen kanssani. Näin heidän katseistaan, että he olivat myös kokeneet jotain omalta osaltaan. Ennen kuin aloin juurikaan puhumaan mitään valitsin soimaan Tangerine Dreamin albumin Stratosfear, ja sillä oli juurruttava ja rauhoittava vaikutus. Musiikki ei vienyt pois arkitodellisuudesta millään tavalla. Sen jälkeen kirjasin mitä muistin tapahtuneen ja hahmotelman näkemästäni rakenteesta. Kertasimme keskenämme mitä kellekin oli tapahtunut.

Kokemus paljolti heijasti mitä olin ihmisenä, ja siihen ei lisäksi tullut uutta tietoa. Tapa millä se tuotiin oli mielenkiintoisesti eräänlainen testi, missä kuljin kohti vapautumista kertaamalla asioita. Jokaisessa vaiheessa vastauksia oli aina yksi, ja eteenpäin vievä vastaus oli aina kaikkein itsestäänselvin ja mikä tuli ensimmäisenä mieleen, kun olin tunnustellut tunnetilaani sillä hetkellä. Kun listaa nämä asiat ovat ne ihmiselämän perusasioita suhteessa itseen ja muihin. Mikään näistä ei välttämättä ole kivuton osa sitä.

- Myötätunto
- Anteeksianto
- Kiitollisuus
- Rakkaus

Kuitenkin menisi vielä vajaa 20 vuotta ennen kuin ymmärtäisin riittävän hyvin ihmisyyttä ja mikä työ itsensä kanssa on oikeasti tehtävä, jotta voin sanoa tuntevani edes jotain näistä. Nyt käsitteet tuntuivat pinnalliselta. Se voi johtua siitä, miten LSD keinotekoisesti stimuloi välittäjäaineita ja saa ne tulvehtimaan. Suurimpia opettajiani ovat olleet muutamat parisuhteeni ja oman ihmisyyteni kanssa kipuillut niiden myötä, kun olen joutunut kohtaamaan itseni ja muut rehellisyydessä. Kaikkein suurin avain on ollut rehellisyys itsensä kanssa. Vaikka siitä seuranneet oivallukset ovat olleet rikkovia ja muutokseen pakottavia on ne täytyneet hyväksyä, koska ne ovat olleet oikein. Tämän kautta olen alkanut ymmärtämään jotain mitä tarkoittaa vapautuminen, koska aina jonkin portin avautuessa oloni on saattanut keventyä huomattavasti jopa päivien ajaksi. Keveyden vastine on toisaalta esimerkiksi raskaus siitä miten on voinut toisaalta ymmärtää valehdelleensa itselleen ja mitä seurauksia siitä on ollut. Näiden käsittely myös asianosaisten kanssa on ollut oma prosessinsa – eräänlaista sovitusta, mikä on yksi ihmiselämän teema. Aito suhde itseensä ja kokeminen miten on muiden kanssa samassa maailmassa ei tarkoita henkisen kivun välttämistä. Nöyryys prosessille on ollut olennaista. Lopulta ei ole muuta tietä, vaikka haluaisi vältellä sisältään kumpuavia asioita, jotka ovat tulleet näkyviksi muita ja itseäni vahingoittavilla tavoilla. Oikoteitä ei ole, paitsi jos haluaa elää harhassa ja luulla niin. Kun huomaa valehdelleensa itselleen entinen elämä muuttuu illuusioksi. Tässä mielessä kokemuksessani läpi käymäni prosessi on toteuttanut samaa ajallisesti eri mittakaavassa, mutta näennäisesti paljon pinnallisemmin. Itse mekanismit ovat ikuisia.

Uskon, että kaikki tietävät vastaukset, mutta aina ei ole kykyä toimia niin suhteessa itseensä. Tähän voi olla monia syitä. Armollisuus on olennaista – kunhan yrittäisi tehdä seuraavalla kerralla eri tavalla ja tulisi siten vähän tietoisemmaksi toiminnastaan. Näin pystyisi huomaamaan mitä on tekemässä. Kuinka monta kertaa tätä pitää kohdallaan toistaa, on jokaisen valppaudesta kiinni. Vaikka voi sanoa jokaisen olevan yksin, niin olemme kaikki omilla ihmisyyden poluillamme, mihin apua saa jakamalla jotain itsestään. Toisaalta moni tarvitsee tukea muilta, jotka pystyvät siihen. Joka tapauksessa näiden luulisi olevan ihmisyyden ja henkilökohtaisen ihmissuhteensa perusasioita. Ylpeys sekä itsekkyyden suhteen ovat mielen harhautuskeinoja. Vaikka jokin voi tuntua hyvältä niin se ei välttämättä ole totta, ja omien ajatuksiensa pitäminen automaattisesti totuutena voi olla harhaisen käsityksen tietämätöntä ylläpitoa.

Kun seuraavana maanantaina ilmoitin WC-pöntön hajoamisesta odotin jännittyneenä kiusallisia kysymyksiä siihen liittyen. Kaikki sujuikin tosi hyvin. Kun kerroin kesähotellin vastaanottovirkailijalle vesisäiliön olevan rikki vaikutti siltä, että hän tiesi sen jo. Toisaalta kokonaisuuteen kuului kolme rakennusta täynnä huoneita, joten kaikenlaista viikonloppuisin varmasti tapahtuu. WC-pöntön korjauskuluksi tuli summa, jonka sai jaettua kolmella tasan

Seuraavalla viikolla ollessani bussissa matkalla keskustaan kuulin takanani kahden ranskalaisen keskustelemaan ja erotin sieltä lauseen "Quand on a descendu du trance / kun olimme laskeutuneet transsista". Mieleni teki kysyä mistä he puhuivat, mutta en uskaltanut tehdä sitä. Jäin siihen

uskoon, että he puhuivat kokemuksesta, joka oli koskettanut muitakin rakennuksessa ja lähistöllä. Olin voinut kuulla väärinkin, mutta kysymättä jättäminen ei tuonut siihen selvyyttä.

Tapahtuman jälkeen muutamissa tilanteissa olen tuntenut olevani tapahtuman aikana kokemassani huoneessa, mutta tilanteet eivät ole jääneet erityisesti mieleen. Ne ovat myös voineet liittyä siihen miten olen ollut sijoittuneena tilassa johonkin sen nurkkaan. Siten tällaiset voivat olla muistumia kokemuksesta samalla tavalla kuin miten traumat saattavat palata mieleen pienistä vihjeistä.

Symbolisesti merkittävä oli pystysuora pinta, jonka oikea puoli muuttui aina vedenpinnaksi. Tällöin oikea puoli maailmankaikkeudestani jäi veden alle. Havaitsin pinnan kolmiulotteisena fyysisenä objektina subjektiivisessa todellisuudessani. Fyysisuus teki siitä erityisen hämmästyttävän. Kun alussa sitä tutkiessani siirsin päätäni hieman sen eri puolille käyttäytyi tämä pinta paikallaan olevan äärimmäisen ohuen läpinäkyvästi hehkuvan seinämän lailla. Näin sen eri puolia enemmän tai vähemmän riippuen katselukulmastani. Se näytti olevan minusta riippumaton pysyvä rakenne. Pystyin asettamaan käteni pintaa vasten täsmällisesti. Pinta magneetin lailla veti käteni, kehoni ja minut tasapainoon rakenteen suhteen. Ei ollut muita vaihtoehtoja kuin sen myötäily. Prosessin edetessä opin rakenteesta ja sen ominaisuuksista askel askeleelta enemmän. Kyseessä ei ollut epälooginen, sekava tai satunnainen ilmiö vaan jotain hyvin selvää, järjestelmällistä ja perustavanlaatuista.

Kulttien kanssa toimimisessa on kehitetty psykologisia menetelmiä millä puretaan mielen ohjelmointia. Kokemani prosessin voi sanoa menneen päinvastoin: minua johdateltiin tai voisi myös sanoa, että johdattelin itseni kohti uutta totuutta. Tärkeintä oli antautuminen, jossa johdattelijat ja johdatettava tulivat samaksi ja minusta prosessin edetessä yhä hienovaraisemmin tekijän sijaan katsoja ja kokija. Luovuin tietoisesta vallastani oppimillani ja tuntemillani keinoin. Vesi ilmaantui erottamaan tilat ja korosti miten entinen totena pitäneeni oli aina uusi illuusio. Matka kulki siten kuvaannollisestikin perättäisesti uusiutuen kohti suurempaa selkeyttä. Maailma kuten sen olin oppinut tuntemaan vaipui askel askeleelta syvemmälle vesikerrostumien alle, vaikka minun näkökulmastani jokainen vaihe alkoi yhtä selkeänä vasemman ja oikean puolen osalta.

Tämä ei ollut enää hallusinaatio, joihin liitän havaintokohinaa mikä voi olla psykedeelien vaikutuksen alla häiritsevääkin samalla tavalla kuin jos on juonut liikaa alkoholia ja todellisuus on vääristynyt. Tällöin saattaa pelkästään havaita mielensä tai paremmin näkyväksi tulleita aistimekanismiensä prosesseja. Koin havaitsevani selvimmän mahdollisen asian ja lopulta saavuini maailmaan kaiken totuuden ja selvyuden tavoittelun huipentumana – tai voisi myös sanoa – uutena välivaiheena. Tässä prosessi toistaa muutama vuosi aiemmin järjeistämäni tunnetta siitä miten päihdekokemuksista ei koskaan palata takaisin vaan niistä kuljetaan eteenpäin uuteen maailmaan.

Todellisuuden rakenne

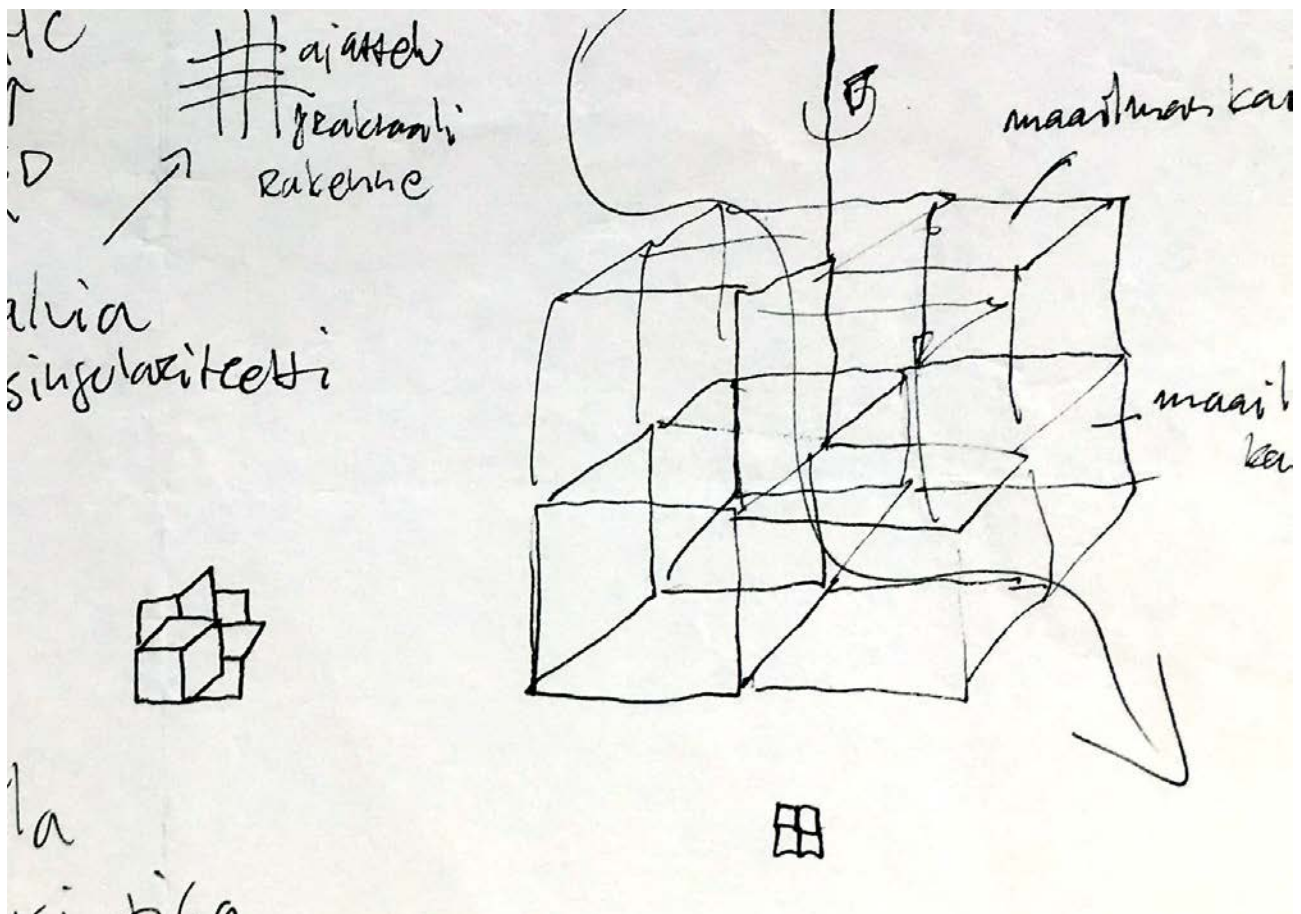
Kiinnostavin osa kokemuksesta oli sen todellinen osa eli havaitsemani rakenne. Saavuin siinä täsmällisen symbolin äärelle, millä on laajennettuja merkityksiä myös kulttuurihistoriallisesti. Kuten aiemmin kerroin, en tutustunut kokemiini asioihin kirjallisuuden kautta tai tehnyt syvällisiä analyyseja niistä vaan siirryin eteenpäin. Olin lukenut jonkin neutraalin perusteoksen hindulaisuudesta, mutta muuten sci-fiä, tiedettä ja sarjakuvia. Koululla olin lukenut netistä muiden päihdekokemuksista ja jonkin verran esoteriasta ja metafysiikasta. Eniten olin kiinnostunut hindulaisuuden ja buddhalaisuuden järjestelmällisesti esitetyistä käsityksistä henkisen kehityksen polun vaiheista, ja pintapuolisesti sovitin omaa polkuani näiden suhteen ja tunsin ymmärtäväni niitä. Tunsin Stanislav Grofin ajatuksen täyteläisestä tyhjyydestä, koska siitä oli lainaus Steve Roachin albumin *The Magnificent Void* kansiteksteissä vuodelta 1996. Poimin mukaani tällaisia vastaan tulleita pieniä otteita enkä varsinaisesti opiskellut asioita. Grofin ajatus tuntui hyvältä, mutta samalla otin sen siistinä juttuna, josta teki mieli pitää enkä sitä sisäistänyt niinkään. Halusin tietoisesti pitää vaikutteet pieninä, koska tunsin olevani tekemässä jotain omaa. Tämän päälle liimasin vastaantulevia asioita, jotka sopivat käsitykseeni. Vapaa-aikani meni pääasiassa musiikin luontiin yhä intuitiivisemmin.

Yhdellä tapaa voisin sanoa eläneeni vahvistusharhassa, jossa poimin itseäni ja polkuani tukemaan löytämäni pienetkin hyvät asiat (kielteiset järkeistin myönteisiksi). Toisaalta voi miettiä kuinka paljon tämä periaatteessa eroaa tavallisesta vuorovaikutuksesta sisäisen ja ulkoisen maailman kanssa. On helppoa selittää asiat omalta kannaltaan parhaalla tavalla. Voimakas laadullinen piirre todellisuuskäsityksessäni oli kuitenkin kielteisen tunnemaailman välttäminen ja suoranainen välinpitämättömyys sellaisen suhteen eli minulla oli suuria vaikeuksia kokea empatiaa muiden kielteisille tuntemuksille (tulini sellaisissa tilanteissa helposti tunteiltani mykäksi ja vastasin mitä kuuluu vastata, jos jotain).

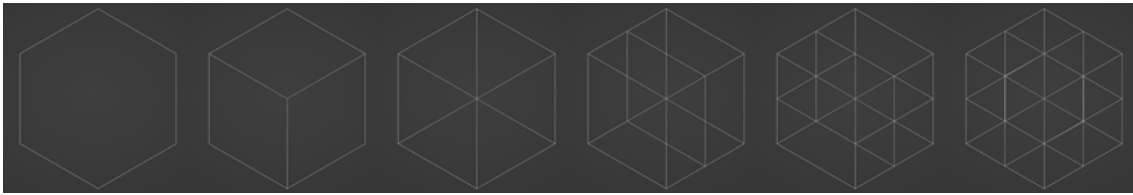
Lapsesta lähtien olen kokenut jotain mitä voisi kutsua luotetuksi vieraaksi. Kaikki kokemukseni kuvastavat tätä minussa varmasti, ja se on jotain mille olin jo pitkään antanut enemmän ja enemmän tilaa siihen samalla tutustuen. Sen merkityksille yksilönkehityksessäni minulla ei ole ollut selitystä, ja olen toteuttanut polkuani sitä järkeistämättä.

Tunnemaailmani ja kokemani luotettu vieras ovat rinnakkaisia asioita. Kehosta irtautumiset ja astraalikokemukset eivät ole uusia asioita ihmiskunnan historiassa. Henkisen kasvun polkua mihin suuresti samaistuin on kartoitettu tuhansia vuosia. Samalla polku tuki kielteisen tunnemaailmani välttämistä, ja en vielä ymmärtänyt tässä piilevää mielen harhautusta. Tämä liittyi esimerkiksi kieltämääni agrossioon ja miten imin kaiken sisääni ja toimin siten avuttomasti, kun minua kohdeltiin huonosti. En siten niinkään elänyt kokonaisesti ihmisenä, vaikka osasin hyvin toimia niin ulkoisesti. Tämä oli toisaalta polkuni kirous ja toisaalta tapahtumien mahdollistaja.

Pohjalla oleva vahva ydin ja iloisuuteni on silti aina ollut minussa. Välinpitämättömyyteni ja absoluuttinen myönteisyyteni näyttäisi olleen tältä pohjalta itselleni luomani työkalu tai katalyytti. Se vei minut loppuun asti. Toki tässä on osallisina monia muitakin. Tässä ajassa ja paikassa minulla on ollut tietyt vanhemmat, läheiset, koulukaverit ja ystäväni eli kaikki, joiden kanssa olen kasvanut ja joilla on ollut suurempi tai pienempi minua muovaava vaikutus miten itseäni olen peilannut. Laajemmin tähän voi lukea mukaan kaiken historian, joka on luonut sen hetkisen ihmistodellisuutemme. Henkisen polkuni näkökulmasta olen ollut tässä mukana virtaviivaistamassa sisäisen ja ulkoisen maailman suhdetta.

Havaitsemani rakenne ja siihen liittyvä symboli oli uusi ja poikkeuksellinen löydös polullani siihen mennessä. Saavuin sen äärelle elämässäni nyt. Tämä ei ole ainutlaatuinen osa ihmisen kokemusta maailmankaikkeudessa tai maailmankaikkeudesta, mutta jotain mitä minä en tiennyt olevan olemassa. Rakenteen tutkiminen oli luonnollisesti mukavan teknistä puuhaa ja koulussa minulla oli käytössä ohjelmisto tekniseen piirtämiseen, millä geometriaa tutkin.

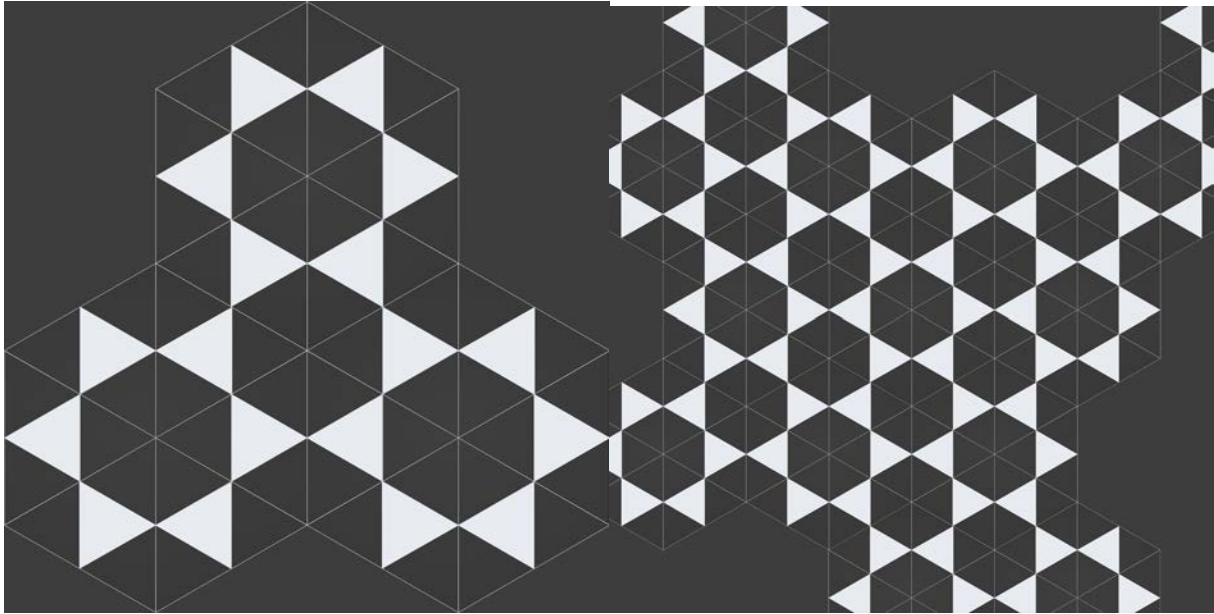

Käyttämäni ohjelma oli tehty tekniseen piirtämiseen, joten kolmiulotteinen kuutio näyttäytyi tasolla isometrisesti eli ilman pakopistettä. Tästä kulmasta katsottuna siitä muodostui kuusikulmainen kuvio. Kaikkien huoneiden erottelun jälkeen niiden jokaiset ääriviivat olivat yhtäaikaan näkyvissä. Kuvio oli mielestäni sekava ja halusin erottaa sen eri pinnat paremmin. Tämä vuoksi värjäsin tietyt seinämät siitä.

Kuvion pystyi nyt näkemään kahdella tavalla. Joko siinä erotti huoneita toisistaan tai sitten näkyi kukan terälehtien tapainen kuusisakarainen kuvio, joka olisi kuutioon nähden poikittaisessa 45 asteen kulmassa, jotta se voisi näkyä suoraan. Tapahtumassa soittamassani musiikkikokonaisuudessa oli myös ollut kuusi kappaletta. Jaoin sitä omakustanteena ja kukkamainen kuvio oli sen kansikuva.

Koska havaitsemani kuutioavaruus ainakin näennäisesti jatkui äärettömyyteen, aloin samalla tavalla kopioida kuviota vieretysten.

Tunnistin nyt syntyneen kuvion. Sen nimi on elämänkukka. Tämä havainto aiheutti oikeastaan ensimmäisen pienen wow-elämyksen, koska se satoi kokemani johonkin tunnettuun asiaan tavalla, jota en ennakoanut. Tämän havainnon perusteella, mikäli koko rakennetta tarkasteltaisiin isometrisestä perspektiivistä, voisi sitä kuvata perinteikkäällä elämänkukka-aiheella. En ollut tuolloin sen tarkemmin tutustunut siihen ja kun aloin tutkimaan sitä enemmän huomasin, että kuvio tehdään yleensä sisäkkäisillä ympyröillä. Oma kokemukseni ei sisältänyt ympyröitä vaan kaikki kulmat olivat suorita. Se millä tavalla elämänkukka-aihe asettuu suhteessa kuution kuvastaa samalla tiettyä lisäulottuvuutta, jonka näin syntyvän todellisuuteeni.

Samanlaisen rakenteen voi nähdä monen kulttuurin piirissä ja kuvastossa. Puhutaan huoneista ja akselista, joka kuvastaa sielunvaellusta. Hahmoilla on useita kasvoja täsmällisesti neljään suuntaan, puhutaan huoneista tai miten käsiä on useita, mutta onko niillä sama alkuperä? Tälle kuutiolle on esimerkiksi eräs nimi: Metatronin kuutio. Se liittyy arkkienkeli Metatroniin, mikä käsitteenä ulottuu nykyisen Lähi-Idän alueen uskontojen alkulähteille. Toisaalta Brahma kuvataan katsomassa eri ilmansuuntiin yhtäaikaan. Tasasivuisena kuutiona rakenteeseen saa muodostettua erilaisia geometrisia perusobjekteja, minkä vuoksi se olisi eräänlainen kaiken alkulähde. Erilaisia uskonnollisia ja mystisiä kokemuksia voi tulkita tämän rakenteen kautta eri aikalaisten kuvauksena siitä. Ne voivat kuitenkin johtaa harhaan, koska kyseessä on jotain pysyvämpää ja ikuisempää, kuin mitä kulttuurihistoriallisesti voi havaittaja aina tietyssä ajassa ja paikassa ymmärtää. Inhimillinen totuus on joustava käsite, ja sitä muovaa se miten valitaan helpompia tulkintoja ja vastauksia. Se on ymmärrettävää, mutta sitoo aina yhdenlaiseen todellisuuteen tai tulkintaan. Näitä voi olla vaikea purkaa, jos se tarkoittaa vaikeampaa käsittelyä ja varsinkin kyseenalaistamista. Tulkinta on lopulta väistämättä myös ihmiskeskeinen ja väritynyt havaittajasta. Tärkeimmäksi nousee oma suhde ja sen käsittely suhteessa todellisuuteen ja totuuteen, kuin että rakentaisi itseään todellisuuden kautta.

On helppoa korottaa kokemuksiaan hakemalla niille hienolta ja ylevältä kuulostavia nimityksiä. Tein sitä alkaessani löytää niitä netistä 90-luvun puolessavälissä: termejä kuten indigo-lapsi tai eläminen tasolla *miraculous world*; tutustuessani buddhalaisuuden ja hindulaisuuden käsitteisiin asemoin itseni tietenkin sopivilta tuntuviin kohtiin niissä kuvailluilla henkisillä poluilla, vaikka todellista ymmärrystä niistä minulla ei ollut. Niillä ei välttämättä ole tekemistä itse kokemuksen kanssa, kun siihen soveltaa kriittistä ajattelua eli pyrki kohti totuutta eikä suurempaa kohinaa tai mystiikkaa sen itsensä vuoksi. Kriittinen ajattelu ei ole kielteistä tai myönteistä vaan totuuden etsintää. Maailmankaikkeuden osana oleva rakenne tai sen osa sellaisenaan vain on. Sen voi väistämättä kuvata matematiikalla ja fysiikalla. Tieteellinen ts. kriittinen ajattelu purkaa mysteereitä, mutta samalla paljastaa salaisuuksia ja tekee niistä käsinkosketeltavia. Mikäli ajattelee, että henkisen polkunsä päämäärä on saavuttaa suurempi yhteys maailmankaikkeuteen ja kanssaelentoihiin, ei se ole ristiriidassa tieteellisen prosessin kanssa.

Kaikilla on oma osansa vastauksesta, mutta vastauksien yhdistäminen vaatii kuuntelemisen taitoa ja pyrkimystä yhteisymmärrykseen – kykyä luopua kontrollista ja antautua.

Puhtaasti subjektiivisesta näkökulmastani voisin uskoa eläväni nyt projektiossa, joka on viimeinen huone ennen eteenpäin siirtymistä. Kaikki maaliskuun 2000 jälkeen tapahtuneet psykedeeliset kokemukset ovat olleet tutkimusmatkoja nyt uudelleen tuntemaani todellisuuteen (viimeiseen huoneeseen), mutta ne eivät enää ole vieneet tilaani samalla lailla eteenpäin ja tuoneet uutta tietoa. Kokemaani en pysty ylittämään. En ole myöskään yrittänyt vaan päinvastoin pienensin psykedeelien käytön lähes huomaamattomaksi siten, että arkitodellisuuden ja kokemani todellisuuden ero oli hiuksenhieno. Katsantokulman muutoksen voi tehdä vähintään mielessään, ja päihtymisen käyttöön liittyy monenlaisia epävarmuuksia ja kohinaa. Taustalla oleva rakenne ja ihmiskokemuksen projektio siinä ovat aina olemassa niistä huolimatta.

Kyseessä ei ole mielestäni pyhä kokemus, koska kokemani on olennainen osa ihmisenä olemista. Katsomme ja koemme rakennetta joka päivä siten kuin ihmisinä ja lopulta tajuntoina pystymme maailmankaikkeuteen virittymään sen matemaattisina ja fysikaalisina osina.

Poltin kannabista ennen asunnostani muuttamista maaliskuun lopussa ja näin seinien täytyvän silmillä uudestaan. En odottanut näin käyvän tai hakenut samaa uudelleen, vaan kyseessä olivat jäähyväiseni asunnolleni. Siinä ei ollut kuitenkaan erityistä tunnetta, vaan pääasiassa koin päihtymisen merkityksettömäksi toiminnaksi. Mikään elämässäni ei enää voisi ylittää kokemaani, koska minun pitäisi samalla tavalla luopua uudestaan (ja uudestaan). Päihtymisen luonne muuttui

päämäärättömäksi hedonistiseksi ajanvietteeksi, kun monivuotinen prosessi tuntui olleen käyty loppuun. Aloin paeta työtä, joka minun pitäisi tehdä kokemani prosessoimiseksi.

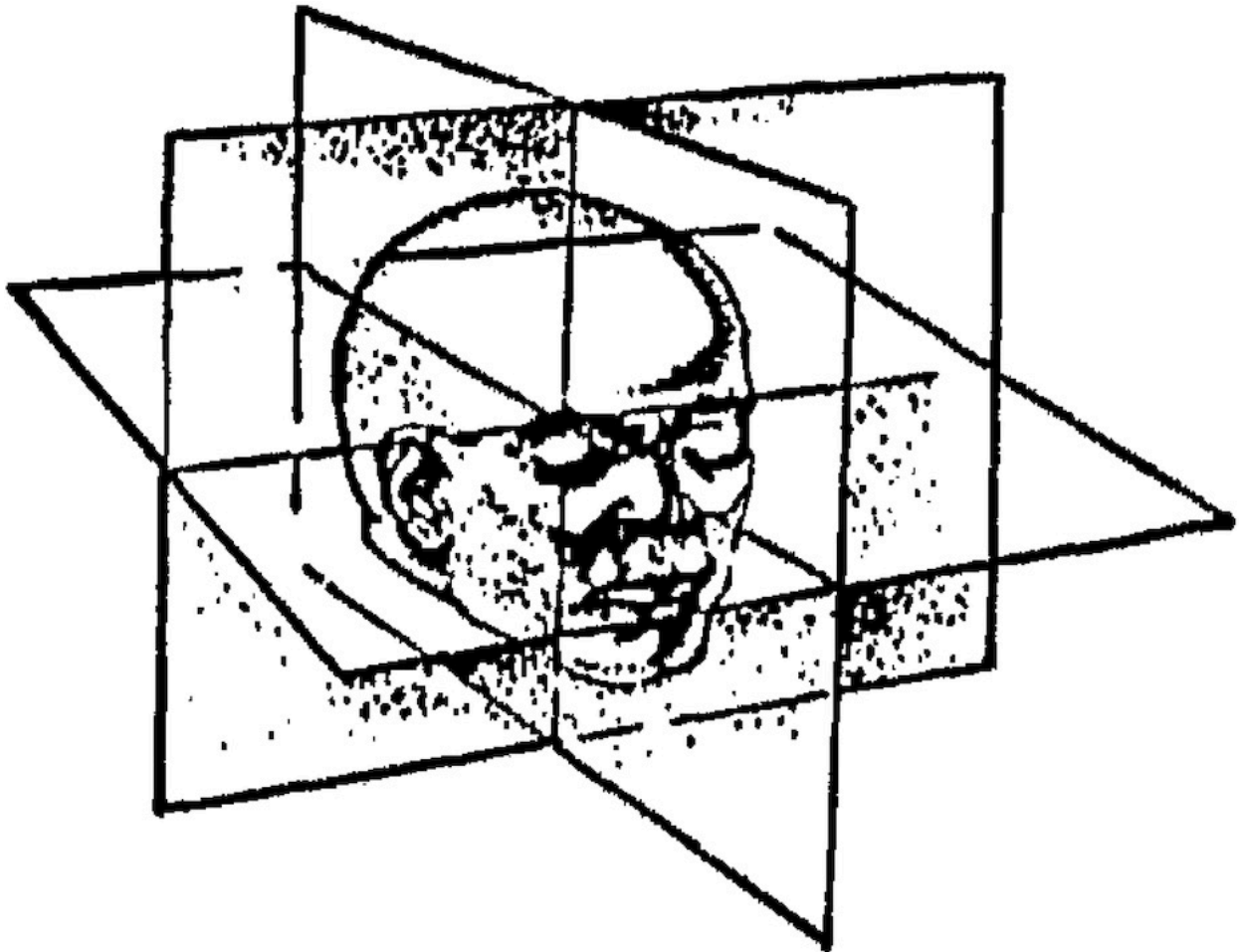
Kooste

En ole Brahman, Avalotikeshvara tai mikään muu korkeampi olio. En ole koskaan ajatellutkaan olevani sellainen, mutta olen pyrkinyt keinotekoisesti kohottamaan itseäni jollain tavalla. Muokkaamme havaintojamme ja tulkintojamme eri aikoina ja paikoissa käytettävissä olevien kykyjen ja välineiden mukaan. Kaikki saavutukseni ovat tapahtuneet, koska olen ollut avoin uusille asioille ja soveltanut niitä sisimpäni mukaan parhaalla mahdollisella tavalla. Olen oppinut uutta ja säilyttänyt sen, mikä on tuntunut hyvältä. Tämä on kuitenkin joskus johtanut minua harhaan, varsinkin kun omassa maailmassani ei ole ollut sellaisia tekijöitä, jotka olisivat esittäneet minulle kysymyksiä, joita en osaa itseltäni kysyä.

En tietoisesti ajatellut tai oivaltanut missään vaiheessa monivuotista prosessiani, että lopullinen antautuminen tarkoittaa kuolemaa. Ajattelen, että kuolema ei ole loppu vaan osa elämää ja sen jatkuvuutta. Fantasioin joskus kuolemista hukkumalla eli tavalla, jossa ei olisi enää mitään tehtävissä. En koskaan ajatellut näin käyvän, mutta se tarkoittaisi täydellistä antautumista. Yksi mielenrauhaan pyrkimisen motivaationi on ollut, että en tiedä milloin kuolema tulee, ottaisin sen vastaan kaikkina hetkinä rauhallisina ja avoimin mielin ilman pelkoa. Kokemani rakenteen suhteen joku poistuu siitä ja aiheuttaa siihen aaltoilua ja jättää tyhjän osan; jotain jää puuttumaan. Tämän palautuminen tasapainoon vie aikansa. Tämä ajatus tuli mieleeni kokemuksen jälkeen. Lopulta prosessini taitekohta oli juuri se asia, jonka olin kieltänyt tai joka oli minulle sokea piste. Kuolevaisuuteni ja väistämättömän kuolemani hyväksyminen oli minulle tärkein opetus. Jälleen kerran minun oli nöyryyttävä.

Toisaalta antautumisen voi nähdä täydellisenä avuttomuutena ja kyvyttömyytenä ilmaista omaa tahtoa. Kuitenkin tämän tilan on täyttänyt jokin, ja se kuvastaa minua ihmisenä ja olentona tässä maailmankaikkeudessa, tai sitä, miten vuorovaikutan sen kanssa ja miten sitä ilmaisen omalla tavallani. Muutamia vuosia maaliskuun tapahtuman jälkeen päätin, että alan tutkimaan ja toteuttamaan kokemiani asioita johdonmukaisemmin ja vastuullisemmin, jotta oppisin todellisesti olemaan oma itseni.

Kirjoittaessani tätä tekstiä olen löytänyt uutta tietoa, joka auttaa minua ymmärtämään paremmin, mitä minulle tapahtui ja mitä olin intuitiivisesti etsimässä vuosien ajan. Syksyllä 2022 törmäsin CIA:n julkaisuun nimeltä Analysis and Assessment of Gateway Process. Se on alunperin tehty vuonna 1983 ja se on tehty julkiseksi vuonna 2003. Se kertoo Monroe Institutin Gateway Process / Gateway Experience -ohjelmasta. Raportti on melko lennokas ja kirjoittaja käsittelee aihetta oman alansa ulkopuolelta, yhdistäen Gatewayn aikansa tieteellisiin käsityksiin omasta näkökulmastaan. Tällaisista aiheista on erittäin vähän tieteellisiä julkaisuja, ja keskustelu niistä on usein mystifioitunutta. Raporttiin liittyvä kuva kiinnitti huomioni, koska siinä oli samoja piirteitä kuin havaitsemani rakenteessa.

Consciousness energy grid

Kiinnostuin julkaisun kautta Gatewaysta ja Monroe Institutesta. Sen perustaja oli Robert Monroe (1915-1995). Haluni järjen yhdistämisestä tällaiseen harjoitukseen yhtyy Monroen samaan ajatukseen. Hän popularisoi termin out-of-body-experience kirjoissaan omista kokemuksistaan 50-luvun loppupuolella. Tekniikka itsessään on varmasti tunnettu jo kaukaisilta ajoilta. Gateway johdattelee kokijan ensin ns. unihalvaustilaan, jossa on tietoisesti läsnä omassa nukkuvassa kehossaan. Kehostaan irtautuminen on myös tunnettu kivunhallintakeino, ja näin eri polut konvergoituvat kohti samaa. Kyseisessä artikkelissa kerrotaan henkilöstä, joka käyttää metallimusiikkia säännöllisen meditaationsa/kipuhypnooininsa apuvälineenä. Tekniikkaa suositteli hänelle erikoispsykologi ja kipututkija. Loputtomasti utelias fyysikko ja nobelisti Richard Feynman, jonka kirjaa kvanttielektrodynamiikastaan suosittelen mikäli valo kiinnostaa, on muistelmissaan kertonut, kuinka hän joskus siirsi huomiopistettä pitkin kehoaan.

Gateway menee tästä eteenpäin, ja kokija johdatellaan kehonsa ulkopuolelle ja siitä eteenpäin niin sanotulle astraalitasolle (Astral plane). Tutustuin tämän löydöksen myötä astraalimatkustuspiireihin ja niissä kokemus ristikkorakenteesta on tuttu. Sitä kutsutaan nimellä astraalitasoksi. Kaikki tämä vahvisti minulle käsitykseni siitä, että kohtasin jotain todellista. Termit astral plane ja out-of-body-experience ovat olleet minulle tuttuja ennen omia kokemuksiani, ja olen myös saattanut tutustua Monroe Institutun materiaaleihin ainakin pintapuolisesti ennen niitä. Kuitenkin ristikkorakenne oli minulle uusi käsite. Vuonna 1997 julkaistiin elokuva Cube, jossa kuljetaan kuutiolabyrintissä. Tämä elokuva ei tuolloin ollut minulle tuttu. Koska astraalitaso kuitenkin on mahdollinen kaikille ja kokemukseni mukaan se on kaiken ytimessä, siitä varmastikin on paljon viitteitä olemassa. Liittyvätkö kaikki viitteet juuri siihen, on epävarmaa. Kehosta irtautumiseen ainakin hain 90-luvun loppupuolella tietoa netistä, ja sitä ennen tietoa jaettiin levyillä kavereiden kesken. Todennäköisesti asia kiinnitti jo silloin huomiotani omien kokemuksieni vuoksi, ja kirjaston paranormaaleja asioita käsittelevissä kirjoissa näistä on varmasti ollut jotain, koska kyseessä on pitkään ihmiskunnan historiassa tunnettu asia. Se on ollut "aina" olemassa.

Gatewayn kaikki osat löytyvät täältä.

Gateway-tekniikka ja sen ohjelman rakenne ovat mielenkiintoisia. Huomasin toteuttaneeni vuosia intuitiivisesti samankaltaisia asioita henkikehoon samaistumisen polullani, vaikkakaan en niin määrätietoisesti. En ollut tietoinen ohjelman elementeistä tai niihin liittyvistä aiheista, ja tein niitä omalla tavallani. Esimerkiksi binauraalinen ääni on olennainen osa ohjelmaa, sillä sen avulla pyritään stimuloimaan aivoja haluttuun värähtelytilaan. Tältä osin tulin todistaneeksi tekniikoiden toimivuuden, vaikka olenkin kokeillut ääniä enemmän fiiliksen pohjalta. Keskityin enemmän ajattelutapojeni kehittämiseen kohti suprajohtavaa tilaa eli painotonta olemista henkikehossani, vaikka elinkin samalla tavallista arkea ulkoisesti. Seuraamani elämäni lanka on ollut henkikehoon intentioiden kuuntelua. Se on tuntunut minulle helpoimmalta tavalta edetä. En kuitenkaan tiedä, onko sen suhteen ollut minusta riippumattomia vaikutuksia, joista en ole tietoinen.

Kuljettuani vuosia henkisen kehityksen polkua se huipentui astraalitason kokemukseksi, joka tapahtui maaliskuussa 2000 yhdessä ystäväni A:n ja B:n kanssa. Tämä kokemus vastasi hyvin sitä, mitä olin lukenut Gateway-materiaaleissa, joissa kuvataan, kuinka astraalitasolla voi kohdata kuolemanläheisiä kokemuksia. Monroe itse oli niiden yhteydessä havainnut saman näkökentän alalaidalta nousevan valohehkun kuin minä maaliskuussa kokemuksessa, ja se lienee tyypillinen ilmiö astraalitasolle kohotessa. Astraalitaso voi olla monien kulttuurihistoriallisten elementtien ja kokemusten ytimessä.

Vaikka psykedeelit toimivat katalyyttinä kokemukselle ja toivat siihen oman kohinansa, sain varmuuden siitä, että kokemukseni oli todellinen inhimillisen kokemuksen taustalla eikä pelkkä subjektiivinen hallusinaatio. Ymmärsin myös, että tällaisen kokemuksen saavuttamiseen ei tarvitse käyttää päihteitä vaan tarvitaan halua, uteliaisuutta, uskallusta ja kykyä päästää irti. Pidän jo alusta lähtien päihteitä oikopolkuina laiskalle ihmiselle, joka haluaa heti päästä loppuun asti. Pelatessani tietokonepelejä käytin usein myös huijauskoodeja, jotta voisin mennä vain eteenpäin ja välttää tarvittavan työn. Lopulta se työ on kuitenkin tehtävä, jos haluaa oppia itsestään eikä pelkästään mekaniikasta.

Tämä kokemus oli ikään kuin ihailemani löytöretkeilyn kaltainen, mutta siinä ei tarvinnut varsinaisesti liikkua mihinkään. Retki on aina tavoitettavissa missä tahansa ajassa ja paikassa. Riittää, että makaa riippumatossa.

Astraalitason kynnykselle nouseminen selittää tapahtuneen osaltaan, mutta syvempää analyysia en osaa kokemukselle tehdä, koska en tunne symboliikkaa tai psykoanalyysia kuin hyvin perustasolla. Kiinnostava kysymys itselleni on, että miten tällainen rakenne on olemassa ja mikä sitä ylläpitää.

Olin itselleni mystifioinut kokemusta ja nyt opittuani lisää koin häpeää siitä. Pohdin tämän sivuston julkaisemisen perumista, koska kyseessä oli "vain jotain tällaista", aivan kuin minulta olisi viety pois jotain. Rakenteeseen liittyvä symboliikka johti minua harhaan – tai johdin itseäni harhaan, mutta silti minulla oli vahva tunne kokemuksen aitoudesta. Vahvistus sen totuudellisesta luonteesta tuntui hyvältä. Alusta asti en myöskään pitänyt tätä kokemusta pelkästään omanani. Kuitenkin, olisi ollut jännittävää löytää jotain omaa. Koko prosessin kirjoittaminen auki on selkeyttänyt ja keventänyt sisintäni, ja on aika siirtyä ihmettelystä johdonmukaisempaan toimintaan.

Tapatumien jälkeen

Kirjoitan tässä osiossa joistain havainnoista ja kokemuksista, joilla on yhtymäkohtia kokemaani episodiin ja siihen liittyviin asioihin. Jollain tavalla hetkellinen välähdys elämässäni on vähitellen sädehtinyt uudestaan esiin, ja toisaalta olen johdonmukaisemmin etsiytynyt uudestaan sen äärelle.

1. Tutkimusapulainen
2. Ajasta vapautuminen
3. Ihmistodellisuudesta vapautuminen
4. Kehoon syntyminen

1. Tutkimusapulainen

Aloitin siviilipalvelukseni syksyllä 2000 ja sain kesällä pitkän listan potentiaalisista palveluspaikoista. Yritin löytää mieluisaa paikkaa, ja ilokseni huomasin, että moni paikoista liittyi yliopistojen tutkimusohjelmiin. Silmiini osui Sodankylän geofysiikan observatorio, joka tuntui heti omalta. Kuitenkin, kuten tavallista, en heti uskonut sitä ja soitin pariin muuhun paikkaan, jotka eivät sopineet eri syistä. Lopulta SGO oli ainoa jäljellä oleva paikka, ja se osoittautui heti sopivaksi. Siviilipalvelukseni aikana toimin tutkimusapulaisena revontulitutkimuksen parissa, joka vei minut töihin iltaisin ja öisin. Koska siviilipalvelus ei sisältänyt ylimääräisiä korvauksia, nämä tunnit laskettiin ylimääräisiksi vapaiksi, joiden aikana sain ihailla revontulia ja valvoa mittauksia. Tutkimuslaitokset ovat minulle pyhiä paikkoja, ja lopetin päihteiden käytön kokonaan. Tarkoitan pyhyttä siinä mielessä kuin voimalaitos on pyhä; soveltavaa insinööritaidon ja luonnontieteitä, joilla energioita valjastetaan käyttöön. Vaikka isot kirkot eivät ole koskaan vedonneet minuun, pienet pyhätöt ja jotkin luonnon paikat ovat aina tuntuneet erityisiltä. Insinööritutkintoni auttoi minua pääsemään observatorion tekniikan laboratorioon, ja se oli lopulta ainoa työpaikka, johon sillä avasin oven.

Eräänä kesäyönä huomasin leijuvani oman nukkuvan kehoni yläpuolella. Olin läpikuultava olento, ja näin selvästi henkikehoni ääriviivat. Niiden sisällä kulki sinihehkuisia energiavirtauksia, jotka muodostivat hallitun salamoinnin kaltaisia kuvioita. Kun laitoin kämmeni yhteen, nämä energiavirtaukset yhdistyivät ja tunsin fyysisen vaikutuksen niiden voimasta. Kokemukseni oli samankaltainen kuin perinteisen amerikan alkuperäisasukkaiden hikimajatilaisuuden jälkeen, kun tuntuu veren virtauksen voimakkuus ja hengityksen ravitseva vaikutus kehossa.

Tuntui hyvältä viettää vuosi luonnon keskellä ja tutustua valoon paremmin. Kauniin sinihämärän kaamoksen päättyessä auringonsäteet alkoivat osua ensin lumisten puiden huippuihin valaisten ne oranssiksi. Sen jälkeen joka päivä oranssi valo laskeutui kohti maata, kunnes yhtenä päivänä maailma oli täytynyt valosta.

Myöhemmin Sodankylässä Kuva: ON

Talvella 2001 kuulin revontulien ääntä. Auringon aktiivisuus oli suunnilleen huipussaan. Meitä oli viisi todistamassa eräänä iltana hyvin elävää ja kirkasta revontulinäytöstä. Se koostui ensin kolmesta rinnakkaisesta vyöstä, jotka yhtäkkiä sulautuivat yhdeksi aivan yläpuolellemme. Siinä vaiheessa aloin kokea ääntä, jota en ollut koskaan ennen kuullut elämässäni.

Se loi oman tilansa pääni sisään. Siinä ei ollut kaikua tai perinteistä tilan tunnetta. Se kuulosti todella kuivalta. Siinä tuntui olevan ääretön määrä ääniä eri kerroksissa. Jokainen kerros oli kuitenkin erotettavissa, ja siinä oli pohjatonta syvyyttä, mutta samalla se tuntui rajoitetulta (omiin aistinkykyihini nähden?).

Sen päälle ja kuulokuvan keskelle tuli erittäin pehmeitä ja syviä ajoittaisia poksahduksia, hieman samaan tapaan kuin painevaihtelut niitä voivat joskus aiheuttaa

Ääni ei juurikaan muuttunut, mutta se ilmestyi ja katosi revontulien intensiteetin mukaan. Ääni loppui, kun yhdistynyt vyö jakautui takaisin kolmeksi. Äänen ominaisuudet eivät muuttuneet, vaikka liikutin päätäni pysty- ja vaakasuuntaan. Kun katsoin välillä muita ei äänen suunta muuttunut.

Äänellä ei ollut akustista laatua, mikä liittyy ilmassa kulkeviin ääniin. Tuntui kuin se olisi toistettu täydellisesti suoraan kuuloelimiin. Se oli erillinen elementti sen paikan äänimaisemasta, ja tämä ero näyttäytyi selvästi verratessani sitä muiden keskustelun ääniin.

En voinut uskoa mitä tapahtui, ja epäröin kertoa ensin muille. Kävi ilmi, että olin ryhmämme ainoa, joka oli kuullut jotain. Olin ryhmästä myös ainoa, joka vielä ei ollut aloittanut saunaoluen juontia. Saunominen oli observatorion väen kesken päivittäistä. SGO:ssa oli meneillään projekti, jossa kerättiin kokemuksia revontulien äänistä, ja raportoin myös omastani. Tein jäljennöksen kokemuksestani myöhemmin samana iltana, ja tämä on nykyaikaisempi versio siitä.

2. Ajasta vapautuminen

Viikonloppuna huomasin miten käsitykseni ajasta on venähtänyt. Ehkä se rohkaistui venytysharjoituksistani. En enää kokenut, että minulla ei olisi mitään tekemistä tai tylsää. Katselin pilvien muodonmuutoksia taivaalla, puista putoilevia syksyn lehtiä, parvekkeelle mobileiksi ripustettujen henkareiden liikehdintää tuulessa ja niistä heijastuvia valonvälkkeitä huoneen seinillä.

Päiväkirjamerkintä syyskuulta 2003

Kirjoitin oheisen merkinnän ensimmäisenä kuukautena muutettuani Killinkoskelle parinkymmenen kilometrin päähän Pirkanmaan ammattikorkeakoulun Virtain yksiköstä, johon olin päässyt opiskelemaan digitaalista ääntä ja musiikin tuotantoa. Asuntoni sijaitsi kyläkoulun asuinsiivessä, ja se oli ensimmäinen missä minulla oli oma parveke. Minulla oli opintojen alussa paljon vapaata aikaa, koska aiemmat ammattikorkeakouluopintoni luettiin hyväksi uusien amk-opintojen peruskursseille. Parvekkeelta ja ikkunoista avautui näkymä ympäröivään luontoon ja sen muuttuvaan valoon; kontrasti oli suuri aiempaan asuntooni Lahden ydinkeskustassa ja levottomuudesta. Äänimaisemana oli täydellinen hiljaisuus, ja öisin pystyi joinain aikoina huomaamaan miten siihen liittyi mukaan vain patterin hiljainen kohina. Näkymistä ilahtuneena vietin paljon aikaa parvekkeella seuraamassa päivien kulkua.

Yhtenä päivänä jokin liikahti, ja irtauduin keinotekoisesta aikakäsityksestä. Samaistuin luonnon rytmeihin eri mittakaavoissa – vuodenajat, pilvet, valon loputon leikki. Sillä hetkellä lopetin ajassa elämisen ja koin yhdenlaisen vapautumisen tunteen. Tämä jatkui jonkin aikaa varsin voimallisena. Esimerkiksi jokin aika sen jälkeen odottaessani bussia Tampereen linja-autoasemalla hakeuduin penkkiriville, joka osoitti kohti betoniseinää, ja katselin sitä kolmisen tuntia tuntematta oloani lainkaan tylsäksi. Sen sijaan koin miten aiemmin merkityksetön toiminta oli uudella tavalla täyteläistä (Myös rakennuksilla ja vastaavilla on oma rytminsä, kun ne vähitellen hajoavat tomuksi). Minulle oli avautunut uusi mielen työkalu ja avain, ja olin oppinut toisenlaisen tavan havaita maailmankaikkeutta sekä tehnyt askeleen kohti syvempää mielenrauhaa.

3. Ihmistodellisuudesta vapautuminen

Tuntuu kuin olisin tajunnut jotain käsittämättömän olennaista. Näen ja ymmärrän mielessäni pysyvänä konstruktiona sen kaiken, mitä tämä maailma on ja miten siihen on tultu. Kuinka olemme kaikki tehneet itsellemme tämän harhan, joka kuvaa sitä maailmaa, jota olemme ja jonka läpi joudumme toimimaan. Tämän ajatuksen valtavuus ja siltikin sen käsitettävyyys samanaikaisesti vastaa jotain tunnetta, johon ei ole sanoja. Ihmiskunnan monimuotoisuus ja sen suhde siihen todellisuuteen, jonka olemme luoneet itsellemme ja jota uudistamme toisillemme jokainen hetki.

Päiväkirjamerkintä 18.2.2007

Tätä havaintoa on hankala kuvailla, mutta sillä hetkellä koko sen hetkinen inhimillinen todellisuus sellaisena kuin se on itsellemme rakennettu ihmiskunnan historian alusta lähtien muuttui yhdeksi monista mahdollisista. Monia asioita ohjaavat toki ihmisen kehon ja sen osien mittasuhteet ja toisaalta isommissa rakenteissa materiaalfysiikka; esteettisessä mielessä se miten aistimme maailmankaikkeutta ja valon ja hiukkasten värähtelytiloja. Irtauduin tästä ja näin kaiken ympärilläni erilaisesta kulmasta, missä olin paikalla vieraana. Minusta lopullisesti poistui eräänlainen ahdistus rajallisuudesta, joka liittyy vapaan mielen manifestointiin ajassa ja tilassa sen hetkisin kyvyin ja resurssein. Se on aina jonkinlainen approksimaatio.

se tuli minuun pari päivää ennen syntymäpäivääni, eikä tarvinnut minkäänlaista kemiallisti katalyyttiä, paitsi kenties se oli aamupuuro. selitys kaipa henkilökohtaista läsnäoloa. mielenkiintoisesti äiti soitti syntymäpäivänäni ja kysyi tunnenko oloni nyt jotenkin erilaiseksi.. elin silloin tunteessa vielä mukaan hyvin

vahvasti, mutta en kuitenkaan uskaltanut sanoa suoraan.. höpisin jotain että enpä oikeastaan.. äiti sanoi:”ajattelin että olisit ehkä valaistunut”. Taisin sanoa että en ihan, mutta toisaalta hän ei liene asiassa ihan oikeassakaan, mutta toisaalta hyvin lähellä samankaltaisen käsitemaailman piirissä liikutaan. se on tavallaan kaikkein lähtökohtaisin fakta ja itsestäänselvyys, mutta olen sisäistänyt sen itseeni erittäin olennaisella tavalla opittuna kuin uutena.. minulla on ymmärrys siitä mikä on inhimillinen todellisuus. kyseessä on tajuaminen siitä mitä kokemamme elämä on. tämä tajuaminen on vapauttanut minut inhimillisistä ongelmista, ja sitä kautta on helposti ymmärrettävää miten astraaliopiskelu on tullut mukaan olemassaolooni, koska sille on tullut tilaa. yhä enemmän seuraan tapahtumia kuin olen niihin vaikuttamassa, vaikka toisaalta toimintani on edellytys asioiden toteutumiselle, mikä on mielenkiintoinen epäparadoksi. Tunnen olevani syntynyt, ihminen ulkoisesti ja toiminnoiltaan, ja sisältä ydinitсени ja aidosti tietävä, mikä on inhimillinen kokemus, ja mikä on tuleva osani, jolle antaudun. Luultavasti rakentaisin katedraalin, jos osaisin.

Ote silloiseen mielentilaani sähköpostista A:lle 2007

Olin ajatellut miten maailmassa on jotain pielessä tai miten siihen liittyy jokin salainen osa, ja tämä havainto vapautti minut tästä kokonaan. Olin elänyt mieleni luomassa ja toisaalta kaikkein toisilleen ylläpitämässä yhdenlaisessa todellisuudessa, missä olin lukittautunut rajalliseen käsitykseen. Nyt inhimilliset ongelmat eivät vaivanneet minua enkä kokenut olevani osa kenenkään hierarkista tai muuta valtajärjestelmää. Näin kaiken tällaisen mielen vankilana, jossa moni elää koko elämänsä pitäen sitä täysin totena ja ainoana tapana toimia. Tunne oli samankaltainen kuin mitä olin kokenut lukion ja 12-vuotisen koulujakson jälkeen. Vaikka havainto on tavallaan yksinkertainen, koin sen nyt fyysisenä tunteenakin ja kevenin hieman. Kyseessä oli perustavaa laatua oleva havainto, joka muutti ja vapautti näkökulmani pysyvästi. Kaikki inhimillinen toiminta muuttui monella tapaa absurdiksi, mutta myös olennaiseksi siltä osin, kuin sen voi omalla polullaan jokainen itselleen tehdä ja muita auttaa siinä.

4. Kehoon syntyminen

Killinkosken asuntoni olohuone talvella 2006-07

Opiskelijan loppupuolella vuoden 2007 alussa olin saanut kaikki tarvittavat opinnot valmiiksi puolisen vuotta ennen koulun päättymistä ja vietin useita kuukausia tilassa, missä tekemiseni rytmi syntyi pelkästään omista toimistani. Aloin kirjoittamaan päättötyötäni ja päätin tehdä sitä kaksi tuntia joka päivä. Kirjoittaminen kesti vähän päälle kuukauden, ja joka päivä istuin koneeni edessä lattialla jalkojeni päällä Zen-meditaatiosennossa vähintään kaksi tuntia paikoillani. Kun tätä oli toistunut jonkin aikaa aloin näkemään asuntoni samalla tavalla kuin aiemmin Lahdessa opiskelijaravintolan. Ympäristöni tuntui olevan hyvin kevyt: aivan kuin pieni henkäys saisi kaiken liikauttamaan. Poistuin kotoani harvoin, ja usein en välttämättä puhunut viikon aikana muuta kuin kaupassa käydessä tervehdin ja kiitin.

Kun olin elänyt näin jonkin aikaa aloin tuntemaan miten en ole kodissani yksin. Koin eläväni siellä nyt itseni kanssa. Vähitellen kohtasin itseni ja tutustuin minuun. Tulin sinuiksi itseni kanssa ja hyväksyin kaiken. Tähän vaiheeseen kului ainakin muutama viikko. Kirjoitustyö oli tässä katalyytti, koska koko prosessi kesti vähintään sen ajan.

Tuntemukseni maailman keveydestä (tai painottomuudesta oikeastaan ja miten tämä ajatus kasvoi minussa) alkoi antamaan tilaa jollekin uudelle, kun ajatukset itsestäni liukenivat päivä kerrallaan. Eräänä päivänä aloin tuntemaan sisälläni uuden tuntemuksen, mutta siinä samalla oli myös jotain tuttua. Koin tunteen ensimmäiseksi vatsani seudulla sisälläni. Uudenlainen keveys tuntui kasvavan minussa, ja se tuntui silkkiseltä tai satiiniselta. Koin sen yhdellä tapaa säteilevänä, mutta selvästi valoisana. Sädehdintä ei ollut kirkasta, mutta se koostui äärettömän monesta valopisteestä tai sellaisten rajattomasta kimpusta. Tämä tuntemus kasvoi päivittäin.

Tunne kasvoi vähitellen koko kehooni ja tunsin kuin painaisin vähemmän. Tunne täytti kehoani selvästi ja tähän meni taas pari viikkoa. Se tuntui samalta kuin unessa kokisi olevansa kehossaan ilman fyysistä ulottuvuutta, tai miltä kehosta poistumisen jälkeen tuntuu. Lopulta tuntemus saavutti sormenpäni ja kehoni ääriviivat, ja tunsin sen olevan valmis. Pohdin tai toisaalta asetin kysymyksen, että mitä tämä kehoni täyttänyt tuntemus haluaa. Tunsin vastauksena, että olla vain olemassa. Olen aina elänyt hyvin ajatuksettomassa ja hiljaisessa tilassa, ja nyt samaistuttuani tunteeseen ei ollut enää mitään kuin täyteläinen olemassaolo. Kirjoitustyöni valmistuttua tai vähän sen jälkeen kuitenkin lyhyessä ajassa tunne alkoi laantumaan, ja ensimmäisen parisuhteeni myötä kaksi vuotta tästä matkani ihmisyyteen alkoi.

Aloitin vuoden 2000 jälkeen keskittymään pääasiassa musiikin luomiseen improvisaation avulla live-esityksissä. Tämä esitys vuodelta 2009 kuvastaa parhaiten tässä kappaleessa esitettyä mielentilaani: <https://sarana.bandcamp.com/track/pohja> / <https://archive.org/details/srn2009-03-13>

Tämä kokemus päätti nelivuotisen jaksoni Killinkoskella, ja koin sen olevan lopulta se miksi olin muuttanut sinne. Jakso päättyi jälleen jonkinlaisen kehityskulun taitekohtaan samalla tavalla, kuin oli käynyt Lahden Mukkulassa asuessani 1996 – 2000.

Jälkisanat

En kannusta ketään kokeilemaan mitään päihteitä. Ne eivät anna vastauksia. Psykedeelit ja vastaavat mieleen ja välittäjäaineisiin vaikuttavat luonnollisetkaan yhdisteet eivät täytä perustarpeita – tunteita eikä ravintoa, vaikka ne huijaavat aivokemian myötä näin kokemaan. Jos on alunperinkin tyhjä olo, niin käytön jälkeen ja sen aikana on myös tyhjä olo. On parempi kysyä mistä olo on syntynyt ja kohdata se. Rehellisyys on kaiken avain, ja lähtökohtaisesti sitä pitää työstää itsensä kanssa. Toisaalta tuntemistamme kovemmissa päihteistä monia käytetään joka päivä hoitotyössä. Lääkekäytössä psykedeeleillä ja MDMA:lla on oma sijansa, jossa ne voivat olla paras lääke joissain tapauksissa. Ei voi kuitenkaan sanoa, että joku paranisi LSD:llä tai ayahuasca-seremoniassakaan. Sellaisenaan niistä ei ole apua vaan ne yhdistetään hoitoprosessiin, jossa ne toimivat katalyyttinä. Prosessissa osallisina ovat hoitaja ja hoidettava, joilla on yhteinen intentio. Rituaalista voi muodostua lopulta kulissi, kun sitä jatkaa sen itsensä vuoksi. Kaikkeen on avain jokainen itse, ja joskus tulee aika siirtyä eteenpäin kasvun polulla.

Haluan korostaa, että kertomani ei ole resepti vastaavalle kokemukselle. Jos elämä koostuu pippelikuvien lähettämisestä ilman lupaa tuntemattomille, muiden nälvimisestä tai itsekkästä hyväksikäytöstä, mikään ei muutu, ellei anna mahdollisuutta kasvulle ihmisenä tai kykene siihen. Kaikkien ei tarvitse kyetä, mutta on hyvä yrittää olla tietoinen siitä ja miettiä miten saattaa vahingoittaa muita käytöksellään. Psykedeelit voivat saada joistakin ihmisistä tuntumaan siltä, että on kiva olla itsekäs ja julma, kun ne voivat vahvistaa vääriä käsityksiä itsestään ja muista. Ihmiskunta ei muutu automaattisesti, kuin salama iskisi kirkkaalta taivaalta. Mahdollisuus kasvuun on olemassa. Muiden auttaminen siinä on järkevää itsensä selviytymisen kannalta. Kukaan ei omista kasvuprosessia, vaan se on prosessi, jossa voi tukea toista ja oppia jotain itsekin. Jos ei ole valmis muuttamaan ja luopumaan siitä, mitä on kenties pitänyt itsenään koko elämänsä siihen asti, mitään ei tapahdu. Onneksi askeleiden ei tarvitse olla näin isoja, vaan niitä voi ottaa pikku hiljaa. Kirjoittamani ja ratkaisuni kuvastavat minua. Kaikilla on oma polkunsä.

Monille ihmisille henkiset pohdinnat ovat turhia ja abstrakteja. Olen skeptikko, vaikkakin samalla pidän kaikkea mahdollisena. Olen ihminen, joka ei usko ennen kuin kokee. Nyt olen kokenut jotain, mutta kuinka totta se on. Kokemastani en ole kuitenkaan yksin.

Ymmärrän, että kirjoituksillani ei ole merkitystä kaikille, vaan pääasiassa niille, jotka ovat kiinnostuneita tällaisista aiheista. Mielenrauhansa voi löytää eri asioista. Näkökulmani ja kokemani on juontunut turvallisesta elämästä. Henkinen polku jää usein vähemmälle huomiolle ihmisten pyrkiessä selviytymään ja varmistaakseen elämän jatkumisen. Taistelukentällä ei ihailta taideteoksia. Yleiset psykedeeeliset oivallukset ovat lopulta itsestäänselvyyksiä, mutta ne on voitu unohtaa monista syistä (yhteiskunnat ts. sen jäsenet eivät välttämättä riittävästi tue ihmisenä kasvamista ja olemista). Monelle ne ovat luonnollisia tapoja toimia, ja lopulta kyse on yleisistä inhimillisistä oivalluksista.

Tunnen olevani sanansaattaja ja yksi totuuden osa, kuten kaikki muutkin, uskon, mutta monella tavoin tämä on estynyt, koska vapautumiseen johtava toiminta on hankalaa tai tehty hankalaksi arjessa ja inhimillisen todellisuuden puitteissa. Henkinen kasvu on hidasta. Toisaalta, kärsimyksen vähentämisen pitäisi olla kaikkien selvästi tiedossa oleva ohjaava tekijä.

Jos tavoitteena on vähentää päihteiden käyttöä ja siihen liittyviä haittoja, paras tapa on toimia oikein ja kunnioittavasti muita ihmisiä kohtaan alusta asti ja vahvistaa tällaista käytöstä ympärillään. Jyrkät asenteet – ensijaisesti itseään kohtaan – ruokkivat ongelmia. Se ei tarkoita, ettei meidän tulisi vaatia itseltämme ja muilta ihmisyyttä.

Ei ole olemassa myyttistä tai maagista tasoa vaan kaikki on osa maailmankaikkeutta. Mikäli tapahtumat sijaitsevat päässäni – unet, mielikuvitus tai ajatukset – ovat ne silti osa maailmankaikkeutta. Teknologiset keinot mitata tällaista ovat puutteelliset. Fyysikko ja nobelisti Roger Penrose on sanonut samaa pohdinnoissaan kvanttietoisuudesta. Tiede ei rajoitu siihen, että mitataan vain näkyvää, kun halutaan saada kuva kokonaisuudesta. Tämä on perusasia liittyen jo moneen muuhun ilmiöön. Mieli on avaruutena vielä pitkälti tutkimaton. Viestit sieltä tulevat pääasiassa anekdootteina tai subjektiivisesti värityneinä sekä erilaisina teoksina, mikäli joku toteuttaa mitä täsmälleen päässään näkee tai tuntee hyväksi tehdä.

Opitut ja itse luodut rajoitteet estävät asioiden kokemista. Järki on tärkeä osa tämän ymmärtämisessä. Ilman järjen mukanaoloa henkinen tie on vajaa. Ratkaisu on järjen ulottaminen asioihin, jonka puitteissa sitä voi olla aluksi hankalampi hyväksyä. Jos henkinen työ ei kestä tieteellistä tarkastelua tai kriittistä ajattelua, sen perusta ei ole kestävä. On parempi esittää kysymyksiä, jotka tekevät perustasta vahvemman, sillä selityksen löytäminen ei vähennä sen arvoa. Jos joku vastustaa tieteellistä tarkastelua ja pitää kiinni kuvitelmostaan, jota testaaminen voisi uhata, se saattaa olla merkki pinnallisesta henkisyudesta tai jaetusta harhasta. Tavoitteena tulisi kuitenkin olla löytää jotain todellista, mikä luo kestävämmän perustan ja auttaa näkemään asiat selvemmin.

Voi myös kysyä onko lopulta kyse *henkisestä matkasta*, kun se on matka maailmankaikkeuden matemaattis-fysikaalisissa ominaisuuksissa, jotka ovat konkreettisesti olemassa. Asioita ei ylläpidä tyhjiys. Mieli-aine -erottelu johtaa itsessään harhaan ja luo tarpeettoman jakolinjan ja ansan itsekkäälle toiminnalle. Se miten tällä kuvitteellisella janalla liikkuu on jokaiselle yksilöllistä, eikä kukaan ole eri arvoinen sen suhteen. Lopulta tärkeintä on oikea tieto. Kaiken henkisen tiedon pitäisi olla lähtökohtaisesti ilmaista ja saavutettavissa, koska se on meissä kaikissa, ja jokainen on sen kuva omalla ainutlaatuisella tavallaan. Miten siis kukaan voi omistaa osan toisesta? Ironisesti, olemme kaikki ihmisenä olemisen uhreja. Toisaalta olemme sen toteuttajia. Ellei meillä ole halua saavuttaa vapautta ja kehittää ihmisyyttämme (ja tukea sitä muissa), mikä meistä lopulta tulee?

Janne
Guadeloupe
janne () absolutio fi / [IG](#) / [X](#) / [SoundCloud](#)

Joskus 2000-luvun alkupuolella asetin elämälleni kolme tavoitetta: oppia astraalimatkustamaan, saada itsensä lootusasentoon sekä oppia soittamaan poikkihuilua. Olen nyt alkanut uudestaan harjoittamaan kehosta irtautumista ja astraalimatkustusta, mutta tällä kertaa seuraten ja tutkien Gateway-ohjelmaa. Gateway vie kokemuksen niin pitkälle, että astraalimaailmassa voi tavata myös muita. En tiedä onko tämä totta vai ei. Vähimmillään tulee maattua riippumatossa noin puolisen tuntia kerrallaan kuunnellen mielenkiintoisia ääniä ja ystävällistä sekä rauhallista puhetta.

Toistaiseksi tällaisen jälkeen on ollut levollinen ja hieman keveämpi olo, ja olen tässä vasta alkumatalla ja haluan oppia lisää.

Tällä hetkellä elän paratiisimaista unelmaa Karibialla, jonne olen päättänyt pysähtyä pidemmäksi aikaa freelancer-työni mahdollistamassa nomadielämässäni, minkä aloitin 2022. Oppimatvani ihmisyydessä jatkuu. Paikallisten kavereiden kanssa meillä on tekno-metalli-bändi. Astraalimatkustamisen lisäksi tarkoituksenani on tutustua myös purjelautailuun.